PS 3525
.A187 G75

1913

LIBRARY OF CONGRESS

00002809746

THE LIBRARY OF CONGRESS

THE LIBRARY OF CONGRESS

C383
296

Graustark

Af George Barr McCutcheon.

Decorah, Iowa.

B. Anundsen Publishing Company.

1913.

PS3525
.A187G75
1913

Copyright, 1901, by
HERBERT S. STONE & CO.

Copyright, 1913, by
DODD, MEAD & COMPANY
(in Norwegian)

$.50
©Cl.A350883

1ste Kapitel. — Grenfall Lorrys Eventyr.

Mr. Grenfall Lorry steg ind i Denverexpressen med en Mine som en Martyr. Han havde reist omkring over hele Verden og var ikke blottet for Resoucer, men Udsigten til en Reise paa 2,500 Mil alene fyldte ham med Gru. Han kjendte Landskabet, det havde ikke længer nogen Tiltrækning for ham; Avisgutterne kunde ikke længer friste ham med sine Varer, og hans Medpassagerer — uf nei, han foretrak at være alene. Og derfor var det, at han høist nedtrykt vinkede paa en Bærer for at greie med sin Bagage, mens han selv træt gik ind i Toget.

Det faldt sig imidlertid slig, at Mr. Grenfall Lorry ikke havde et kjedeligt Øieblik, efter at Toget havde sat sig i Bevægelse.

Han stødte mod en Skikkelse, som lænede sig mod Vinduet i den mørke Passage. Han bad om Undskyldning — ikke saa overstrømmende høflig just; Damen reiste sig for at lade ham passere, deres Øine mødtes for et Øieblik i den dunkle Belysning, og det var Grunden til, at Tiden for afsted med utrolig Hurtighed.

Mr. Lorry havde tilbragt flere Maaneder i Mexico. og California. Han havde i aarevis været af samme Mening — som saa mange andre —, at en Reise skulde begynde paa Sjøen; strax efter at han havde forladt Cambridge havde han taget fat paa en Verdensomseiling. Han havde fisket i Norge og gaaet paa Jagt i Indien og skudt Ryper i Skotland. Han havde faret

frem og tilbage gjennem utallige Byer og Lande i Syd-Amerika. Han havde været i Rusland, England og Damascus. Alt havde han set, og først nu kom han til at tænke paa, at det kanske kunde være noget af Interesse hjemme ogsaa. Da Ideen om Mexico kom, gav han Ordre om, at hans Tøi skulde pakkes; han kjøbte utallige grønne Billetter, spiste en god Middag i Klubben og var i en Haandevending i det ukjendte Vesten.

I hans Familie var man af den Mening, at det vilde være mere passende af ham at lade denne Farten omkring fare og begynde at arbeide. Men hans Far havde været saa hensynsfuld at give ham en rig Mor, og da det ikke var saa nødvendigt for ham at fortjene sit Brød kunde han ikke rigtig indse, at det var en Pligt.

Arbeide begynder at bli for nogle Mænd, sagde han engang, som Whiskers eller røde Slips, men det følger ikke deraf, at dette passer for alle. Efter dette fandt Familien ham "haabløs", og der blev ikke snakket mere om det.

Han var omkring 30 Aar med et tiltalende Ydre og Indtægter, som havde kunnet taale baade Maison Dorée og en Dahateate paa Nilen. Han blev aldrig træt af at se Mennesker og Steder. Vildt findes der overalt, sagde han, men det er ikke altid Aarstiden for det. Dersom jeg kunde gjøre, hvad jeg vilde — og havde Millioner — vilde jeg staa i Spidsen for en Avis.

Da vilde alle de spændende Oplevelser komme til mig. Men — jeg er fattig, og jeg maa reise Verden rundt for at finde dem.

Denne behagelige Filosofi havde faldt heldig ud.

Han kjedede sig lidt af og til — ikke fordi han havde set formeget, men fordi der ikke var flere Ting at se. Han havde paa en eller anden Vis været istand til at holde sin Entusiasme oppe, og dette gjorde, at Livet var værdt at leve. Han syntes, det var ganske morsomt at komme hjem igjen, men Washington havde ikke meget at byde ham, og han blev snart træt af den.

Hans Vadsæk og Hattetine overklistret med taabelige Plakater fra udenlandske Hoteller laa der foran ham, og han satte sig tilrette med en behagelig Følelse af Forventning. Det, som optog ham mest, var Tanken paa den unge elegante Dame i Kupeen ved Siden af. Han følte en vis urolig Glæde ved det. Det var bare et Sekund, han havde seet hende, men dette Sekund gjorde, at han uvilkaarlig rankede sig mere op. Hvad kommer det af, tænkte han, at nogle unge Piger faar en til at staa som en Tjener bare en ser dem. Grenfall havde været forelsket for mange Gange til at tænke paa Ægteskab. Han pleiede at klassificere Kvinder, men denne Gang havde han en Følelse af, at han ikke godt kunde gjøre det. Det var noget ved denne unge Pige, som gjorde det umuligt for ham at sætte hende under "Klasse *A*, *B* eller *C*".

Han kunde ikke forklare sig det, men han følte det, som om han maatte gjøre et dybt Buk for hende med en høitidelig og værdig Mine. Og dog vidste han godt, at hans tidligere Held var kommet af hans Selvtillid.

Ved Lunchen saa han hende i Spisevognen. Hun var sammen med et ældre Par, hendes Forældre formodentlig. De talte Fransk, af og til brugte de et tysk Ord.

Den gamle Herre var statelig og værdig, han havde en vis ærefrygtsfuld Maade at være paa ligeoverfor den unge Pige, som Grenfall ikke kunde forstaa. Han havde et eiendommeligt Udseende, Ansigtet var blegt og furet; Barten og Fipskjægget graat, Øienbrynene svære og buskede, Kindpartiet og Hagen var sterkt og bestemt. Den hvidhaarede Dame gjorde et særdeles fornemt Indtryk. Deres Reisedragter antydede Udlændingen — men ikke i Wien eller Paris; de var elegante; men aldeles ikke amerikansk klædt. Lorry iagttog de tre med stor Interesse. To Gange under Maaltidet saa den unge Dame ligegyldig paa ham, men efterlod det utaalelige Indtryk, at hun aldeles ikke havde seet ham.

Da de reiste sig fra Bordet og gik forbi ham, stirrede han paa hende med en vis Trods. Men hun smilte netop og viste sine Smilehuller og Grenfall skammet sig. Han sad lidt, saa ud af Vinduet, glemte Maden — drømte. Da han kom tilbage til sin Kupe, ringte han energisk paa Opvarteren. Han holdt et Pengestykke ligegyldigt mellem Fingrene. "Tror De, at De kunde faa rede paa, hvem som har Kupeen ved Siden af min, Opvarter?"

"Jeg ved ikke, hvad de heder, men de agter sig til New York og det saa fort, som de kan komme der. Jeg har ikke spurgt om noget, fordi de har noget ved sig, som gjør, at jeg synes ikke, jeg har Ret til at se paa dem engang."

Han tænkte sig om et Øieblik.

"Jeg tror ikke, det vil nytte Dem noget at gjøre Kur til den unge Dame, Sir. Hun er ikke af den Sort, det

er jeg sikker paa. Jeg har set saa mange Piger i min Tid —"

"Hvad er det De snakker om? Jeg forsøger ikke paa gjøre Kur til hende. Jeg har Lyst til at vide, hvem hun er — er nysgjerrig." Grenfall blev en Smule rød i det samme."

"Om Forladelse, Sir; men jeg troede De var som andre Herrer, naar De ser en vakker Dame. De vil altid gjerne vide noget om hende, Sir. Undskyld, at jeg tog feil, Sir. Damen er Udlænding, saavidt jeg ved. De har af en eller anden Grund stort Hastverk med at komme hjem. De stanser ikke uden for at skifte Tog, før de kommer til New York."

"Hvor skifter de Tog?"

"St. Louis — de tar over Cincinnati og Washington."

Grenfalls Billet var over Chicago. Han greb sig i at spekulere paa, om han ikke heller skulde bytte den med St. Louis.

"Hun reiser med sin Far og Mor, formoder jeg?"

"Nei, Sir, det er hendes Onkel og Tante. Jeg har hørt, at hun kalder dem Onkel og Tante. Den gamle Herre er Onkel Caspar. Jeg forstaar ikke, hvad de siger. Den unge Dame forresten, hun snakker Amerikansk. De har været i San Francisco, i Mexico har de ogsaa været, siger Tjeneren. Den unge Dame har gode amerikanske Dollars, saa det kan være det samme for mig, hvor hun har været henne. Naar hun ber mig om noget, saa smiler hun, og hun maatte gjerne lade være

at give mig Drikkepenge, naar hun smiler paa det Vis."

"De har Tjener med sig, siger De?"

"Ja to. En Tjener, som greier for dem allesammen og saa Frøkenens Kammerpige."

"Hvad heder den unge Dame?"

"Nei, Sir, det ved jeg ikke, og jeg kan ikke godt finde det ud heller."

"Hvor i Europa bor hun?"

"I Australien tror jeg, Sir."

"De mener vist Østerrig."

"Gjør jeg det. Undskyld min Uvidenhed. Men det ene Sted er ligesaagodt som det andet over der, ikke sandt?"

"Har De en af de Dollars, som de fik af hende?"

"Ja, Sir. Her har jeg en Mynt, som ikke er amerikansk. Hun siger, den er værd 70 Cents i vore Penge. De ser, den er udenlandsk. Hun sagde, jeg skulde gjemme den, til jeg kom til hendes Land. Da skulde jeg faa frygtelig Moro med den, akkurat slig sagde hun — frygtelig Moro, og saa lo hun saa underfundig."

"Lad mig se den," sagde Lorry og tog den ivrig ud af Haanden paa ham.

"Jeg har aldrig set Magen til den der. Den ser ud, som om den var græsk, men jeg kan ikke forstaa Bogstaverne. — De fik den af hende?"

"Ja, Sir. Og frygtelig Moro for 70 Cents! Jo men sa jeg det."

"De skal faa en Dollar for Mynten. De kan faa det morsommere da."

Det rare lille Pengestykke skiftet Eiermand, og den

nye Besidder puttet det i Lommen med en Følelse af, at han var det taabeligste Individ i Verden. Da Opvarteren var gaaet, tog han den frem igjen og undersøgte den paa det nøiagtigste.

Hele Eftermiddagen vandret han omkring i Vognen. Han gik flere Gange forbi hendes Kupe, men saa ikke ind. De kom nu til en liden Station, hvor en Gruppe indianske Bjørnejægere vakte stor Interesse blandt Passagererne. Grenfall løb med engang ud for at se paa Vildtet, som laa i en stor Dynge paa Platformen. Onkel Caspar gik hen til sin Nieces Kupe, og et Øieblik efter kom hun ud sammen med ham. Grenfall følte en underlig Glædesfornemmelse fare gjennem sig, da hun kom ganske nær hen til ham for bedre at kunne se. Hun saa lidt forskrækket ud ved Synet af de vældige Bjørne og de udstrakte stive Antiloper. Men hun smilte, da hun vendte sig bort sammen med Onkelen.

Grenfall røgte sin Cigaret, fremdeles klirrende med Mynterne i Lommen, da Toget skulde til at gaa. Da han svingede sig op paa Vogntrinnet stod han pludselig for Fødderne af hende. Hun havde nemlig stanset et Øieblik paa det øverste Trin. Der var et Udtryk af Ængstelse i hendes Øine, da han saa op i dem, det skiftede dog strax om til et af Lettelse.

Saa gik hun ind i Vognen.

Hun havde set, at han havde svunget sig op, mens Toget var i Bevægelse og var blit ræd for ham — hendes vidunderlige Ansigt viste tydelig, at hun var glad for, at han ikke faldt under Hjulene. Hun vilde ganske sikkert have været lige bekymret, om det havde været

Portieren det gjaldt, det vidste han nok, men bare det, at hun havde lagt Merke til ham, gjorde ham glad.

Ved Abilene kjøbte han Kansas City Aviser. Efter Frokost satte han sig til Udsigtsvognen og forsøgte at læse. Lige efter kom nogen og satte sig bag ham. Han saa sig ikke om, men lod Øinene glide hen over et stort Speil paa den modsatte Side af Væggen.

Med engang glemte han Avisen. Der sad hun, fem Fod borte fra ham med en Bog i Fanget og lod Blikket svæve hen over Husene, de for forbi. I Smug iagttog han hendes Refleks i Speilet, indtil hun tog Bogen op og begyndte at læse. Han havde ofte undret sig over, hvorfor en eller anden Idiot havde ødslet slig med Speiler paa Væggene i en Jernbanevogn; nu priste han ham som en meget vidtskuende Mand.

Den første Side af Avisen indeholdt en hel Del nye og vigtige Depescher, for det meste udenlandske. Tilsidst, da han virkelig var begyndt at bli interesseret i en Depesche fra Paris, som kunde have internationale Følger, vendte han Øinene mod Speilet igjen. Hun sad foroverbøiet, holdt den aabne Bog paa Fanget, men læste med opspilte Øine en Artikel i den Avis, som han holdt. Han vendte rolig Avisen om og saa paa den næste Side.

Et raskt Sideblik viste ham et Udtryk af Skuffelse i det yndige Ansigt, mens hun modstræbende begyndte at læse i Bogen sin igjen. Et Øieblik efter tog han fat paa den første Side igjen, men holdt Avisen slig, at hun ikke kunde se, mens han forfærdelig nysgjerrig

læste hver Linje af de udenlandske Nyheder og studerte paa, hvad det var, som havde interesseret hende saa.

Under almindelige Omstændigheder vilde Lorry have tilbudt hende Avisen og ikke tænkt noget mere paa det. Ved hende var det imidlertid noget, som gjorde, at han ikke kom sig til det.

Han følte sig underlig generet og uerfaren i hendes Nærværelse.

Han reiste sig, kastet Avisen ligegyldig over Stolryggen, som om han var færdig med den, gik saa hen til Vinduet overfor og saa ud, idet han skjødesløst klirrede med Mynterne.

Saa fik han pludselig en Ide.

Avisen laa fremdeles indbydende over Stolryggen, men den forkjerte Vei. Den unge Dame lod til at være fordybet i sin Bog. I det samme han gik forbi hende lod han Mynten falde ned foran hende. Forlegen begyndte han at lede efter den, men naturligvis ikke der, hvor han vidste den var. Hun drog Kojlen tilside og hjalp ham med at lede. Tilsidst reiste hun sig for at give ham mere Plads. Hun blev interesseret, bøiet sig fremover og tittet ind i Krogene. Deres Hoveder rørte af og til næsten ved hverandre.

"Der er den," raabte hun pludselig muntert med et fortryllende fremmedartet Tonefald.

De reiste sig begge, varme og leende. Hun havde Mynten i Haanden.

"Tusen Tak," sagde han. Han følte sig som i en vidunderlig Drøm. I det samme hun vilde give ham Mynten, saa hun paa den.

"Aa," udbrød hun overrasket. Den var jo fra hendes eget Land, saa langt borte, og dette Udbrud kom ganske uvilkaarlig. Saa blev hun rød og Øinene fik et reserveret koldt Udtryk.

"Værsaagod," sagde hun og rakte ham den.

Han havde haabet hun skulde sagt noget om, hvad hun maatte anse som et forunderligt Træf, men han blev skuffet. Han endog undret sig paa, om hun hørte ham sige: "Det gjør mig ondt at have uleiliget Dem."

Hun havde sat sig igjen, og det forekom ham, at det var 1,000 Mil mellem dem. Han følte sig særdeles ubehagelig tilmode og var ogsaa lidt skamfuld, reiste sig derfor og gik mod Døren. Atter igjen var et Spil paafærde. Denne Gang var det et nederst i Vognen. Han havde bare taget et Par Skridt, da det brune Hoved forsigtig snudde sig, og et Par interesserte Øine saa efter ham. Hun vidste ikke, at han havde den Tilfredsstillelse at kunde iagttage det vakre, forbausede Ansigt, lige til han gik ud af Døren.

Grenfall havde gjort mange tilfældige Bekjendtskaber paa sine Reiser, sommetider havde han taget sig Friheder, som var forfriskende dristige. Han var — saa underlig det kan høres — sjelden blit tilbagevist, og da han ganske svimmel gik ind i sin Kupe, tænkte han paa, hvor heldig han havde været i sine tidligere Forsøg og spurgte sig selv, hvorfor han ikke anvendte samme Fremgangsmaade nu. Paa en eller anden Vis var hun forskjellig fra de andre. Det var denne eiendommelige Værdighed, den rene Skjønhed, det formummede Væsen,

alt forenet sig i at forby den mindste Skygge af Familiaritet.

Han var forbauset over, at han for lidt siden ved et Kneb havde opnaaet at se hendes Ligegyldighed forsvinde. Hun havde været saa reserveret og saa naturlig, at han spurgte sig selv, hvad der var hændt, som kunde smigre hans Forfængelighed uden et forbigaaende Skin af Interesse.

Han smilte over dette og huskede lignende Anledninger før i Tiden, som han havde benyttet sig af, og som havde resulteret i adskillig morsom Tidsfordriv.

Og her var en vakker ung Pige med noget gaadefuldt ved sig, vel værd enhver Anstrengelse i den Retning, og han havde ikke vovet at tilkaste hende et letsindigt Blik.

Han tog frem Mynten, lænet sig tilbage i Stolen og spekulerte paa, hvor den kom fra. Under alle Omstændigheder, tænkte han, er det en god Lykkeskilling og en vakker Dag finder jeg vel en eller anden Idiot, som er mere bevandret i Geografi, end jeg er. Mr. Lorrys Begreber om Geografi var temmelig forvirrede og svævende — som om han havde faaet dem ved at studere Merkelapperne paa Hattetinen sin.

Han vidste om de Steder, hvor han havde været, han opfattet, at det var et nyt Land gjennem Fortrædelighederne ved Tolden, men naar undtages dette var hans Uvidenhed komplet. Mynten kunde for alt det, han vidste, komme fra en af de hundrede smaa Fyrstendømmer, som var spredt rundt om i Europa. Men han ærgrede sig over, at han ikke vidste hvilket.

Han var mere end nysgjerrig angaaende den vakre, unge Dame, han var — det kunde ikke nægtes — uhyre interesseret i hende. Han kaldte sig selv en Tosk, som kunde faa sit Hoved fordreiet bare ved et pent Ansigt, en udenlandsk Akcent og en ubetydelig Mynt, og dog var han fuldstændig fortryllet. Før Toget kom til St. Louis, var han paa det Rene med, at han vilde skifte der og reise til Washington sammen med hende.

Kanske han kom til at reise ril New York ogsaa, hvis dette varede ved. Den Dag sendte han de nødvendige Telegrammer; og da Hurtigtoget ankom til St. Louis om Aftenen greiede han med sin Bagage i en Fart, kjøbte en ny Billet og spiste Middag. Han var paa Stationen Klokken otte, et Kvarter over saa han hende. Hun stod i sin Kupedør og gav Ordre til Pigen. Hun saa lidt forbauset ud, da han gik forbi hende. Han sov godt om Natten og drømte, at han var paa Havet sammen med hende. Ved Frokosten saa han hende ogsaa, men hvis hun lagde Merke til ham, saa var det, naar han ikke saa paa hende.

Engang greb han Onkel Caspar i at stirre paa sig gjennem Monoklen, han lod den dog strax falde paa en Maade, som altid forklarer sig selv. Hun havde øiensynlig gjort sin Onkel opmerksom paa ham. Han blev vild af Glæde over, at hun virkelig havde nedladt sig til at omtale ham, selv om det udelukkende var, fordi han besad en vis Mynt.

Den gamle Herre havde engang spurgt ham om, hvor mange Klokken var og havde stillet sit Uhr efter hans. I Ohio havde Tjeneren skulet til ham, fordi han uvil-

kaarlig havde fulgt hans Herskerinde med Øinene, da hun gik op og ned paa Platformen, mens Toget stod ved en Station. I Ohio havde de ogsaa mødt hinanden i Vestibulen, og han maatte træde tilside, for at hun kunde komme forbi ham. Han var ikke særdeles straalende over dette Møde; hun havde ikke engang set paa ham.

Lorry var paa det Rene med, at enhver Leilighed til at lære hende at kjende raskt forsvandt, han var ikke nærmere ved det nu, end da de begyndte paa Turen.

Han havde haabet at faa Onkel Caspar draget ind i en Samtale, for derefter at tvinge ham, men Onkel Caspar var ligesaa kjølig som et Isbjerg.

"Dersom der skulde ske en Togulykke," tænkte Grenfall, maatte jeg da faa en Chance, men jeg indser ikke, hvordan Forsynet skulde kunne komme mig til Hjælp paa anden Vis.

Henimod Aften den Dag de havde forladt St. Louis, begyndte Toget at sno sig langs Floden af Alleghenibjergene. De havde snart passeret Bellaire, Grafton og andre Byer og hvirvlet opover det steile Fjeld høiere og høiere gjennem Tunnel efter Tunnel for hvert Minut nærmere Washington. I det samme de rykkede ud fra en liden Mineby, bygget paa Fjeldsiden, stanset pludselig Toget. Der blev adskillig Bevægelse, alle vilde vide hvorfor. En Del af Lokomotivet var gaaet istykker, og det maatte sættes istand, før man kunne fortsætte.

Lorry gik hen til en Flok Passagerer, som stod og iagttog Lokomotivføreren og Maskinisten arbeide. En

klar musikalsk Stemme ganske nær ham bragte ham til at fare sammen. Han vidste hvem den tilhørte.

Hun henvendte sig til Konduktøren, som utaalmodig og ærgerlig stod lige bag ham. "Hvor længe blir vi opholdt her?" spurgte hun.

To Minuter i Forveien havde den samme Konduktør paa en meget elskværdig Maade besvaret Lorrys Spørgsmaal, og havde gaaet saa langt som til at opfordre en anden spørgelysten Reisende til at begive sig til et nærmere Sted, fordi han absolut vilde vide Besked om en Sag, som ingen uden en Fremsynt kunde have Rede paa. Men nu svarede han yderst imødekommende:

"Vi kommer til at bli staaende her mindst 30 Minuter, Frøken — kanske længere."

Hun gik sin Vei efter at have takket han. Grenfall saa paa sit uhr.

Fra Byens Hovedgader gik der Sidegader, som førte til Minerne nedenfor.

De stansede alle paa Kanten af en brat Skraaning.

Det var en Faldhøide paa omtrent 400 Fod til Dalen nedenfor. Langs denne Dal var Indgangen til Minerne.

Ovenfor paa Klippeafsatsen var Maskinerne, som løftede Malmen op paa den Høide, hvor Byen og Jernbanelinjen var. Den unge Dame spadserede nedover en af Gaderne, fuld af Interesse for Omgivelserne. Hun lod til at være glad over at komme væk fra Toget og Menneskene der og skyndte sig afsted; den friske

Vaarvind blæste Haaret frem under Reiseluen, den lange Kaabe flagrede om hende.

Lorry stod paa Platformen og iagttog hende, saa tændte han en Cigaret og fulgte efter. Han havde en ubestemt Fornemmelse af, at hun ikke burde være alene med Arbeiderne. Hun snudde for at gaa tilbage, før han havde taget hende igjen, og han vendte ogsaa om. Da hørte han en Piben, og et Minut senere saa han Toget sætte sig i Bevægelse i en anden Ende af Gaden. Lorry havde udmerket sig som Løber i Colleget, og instinktmæssig satte han paa Sprang og naaet Linjen akkurat tidsnok til at faa Tag i Rækverket paa den sidste Vogn.

Men der stansede han og stod med bankende Hjerte, mens Toget gled afsted og lod ham bli tilbage. Han huskede paa, at det var ikke bare ham, som var blit igjen, og han snappede efter Veiret og smilte. Han kom til at tænke paa — da det var forsent — at han kunde have taget Toget og trukket i Allarmsnoren eller faaet fat paa Konduktøren, men nu kunde der ikke være Tale om det længer. Kanhænde det slet ikke blev saa hyggeligt at være nødt til at blive i den smudsige lille By, og det var heller ikke sikkert, at hun vilde vise sig venlig.

Et Øieblik efter kom hun fuldstændig uvidende om, hvad som var hændt. Et Blik nedover Linjen, og hendes Ansigt udtrykte Fortvilelse.

Saa saa hun, at han kom ilende mod hende hed og ophidset. Uden at bry sig om, hvordan det tog sig ud, eller hvad Følgerne kunde blive, styrtede hun imod ham.

"Hvor er Toget?" stønnede hun, da de var kommet

hverandre saavidt nær; hun foldet Hænderne, og de blaa Øine saa bønfaldende paa ham.

"Det er gaaet!"

"Gaaet? Uden os?" Han nikkede, henrykt over Ordet "os".

"Konduktøren sagde tredive Minuter, og det er endda ikke gaaet tyve," raabte hun paa engang graatefærdig og rasende og saa paa sit Uhr. "Aa, hvad skal jeg gjøre?" vedblev hun ganske ude af sig selv. Han havde været henrykt over hendes søde fortvilede Stemme, men dette sidste Udbrud forlangte en mandig og øieblikkelig Optræden.

"Er det ikke mulig at naa Toget? Vi maa. Jeg betaler 1,000 Dollars for det. Jeg maa naa det." Hun støttet sig mod en Telegrafstolpe for ikke at skjælve saa, men Udtrykket i hendes Ansigt var resolut, strengt og bydende. Hun befalte ham at adlyde paa samme Vis, som hun vilde have befalet en Slave det. Det var Autoritet i hendes Stemme, men i hendes Øine var der Frygt. Hun kunde beherske det ene, men ikke det andet.

"Vi kan ikke naa Hurtigtoget. Jeg ønsker det lige meget som De og —" — her rettet han sig op — "jeg vilde lægge et Tusen til Deres." Han nølte et Øieblik — tænkte. "Der er bare en Udvei, og der er ingen Tid at tabe." Dermed vendte han sig om og løb bortover mod Stationen og Telegrafkontoret.

2det Kapitel. — To Fremmede i en Vogn.

Lorry spildte ikke Tiden. Han for op paa Stationen og hen til Telegrafistens Vindu.

"Hvilken Station er den nærmeste østenfor denne?"

"P—", svarede Telegrafisten ganske rolig, men lidt overrasket.

"Hvor langt er det did?"

"Fire Mil."

"Telegrafer did og stop det Tog, som gik netop nu."

"Toget stanser ikke der."

"Det skal stanse der, eller der skal bli flere Ubehageligheder, end denne Jernbane nogensinde har havt, siden den begyndte. Konduktøren gav Ordre til at gaa og lod to af Passagererne bli tilbage. Han gav feil Besked, og han maa stanse Toget der, eller han maa bringe det tilbage hid. Dersom De ikke telegraferer en Ordre om dette, melder jeg Dem saavel som Konduktøren." Grenfalls Optræden var bydende. Mandens Indtryk var, at han var en Størrelse, og at han havde Ret til at give Ordre. Men han nølet.

"Det er umuligt for Dem at komme til P— alligevel," sagde han, da han havde tænkt sig om.

"De har at stanse det Tog! Jeg skal være der om tyve Minuter. Skynd Dem bare! Telegrafer, at de skal holde det tilbage der, eller det blir værst for Dem selv."

Telegrafisten stirrede paa ham; vendte sig saa om til Telegrafapparatet og lod Beskeden gaa videre.

Lorry styrtede ud igjen. Paa Platformen snublet han næsten over Damen i den gulbrune Kaabe.

"Undskyld, jeg skal forklare Dem alt om et Øieblik," gispede han, og for videre. Hun saa efter ham, ængstelig og forbauset.

Nedenfor Platformen stod en Bjergdiligense. Paa begge Sider af den var trykt med gule Bogstaver: "Det glade Kildevæld". Kusken holdt paa at klavre op paa Sædet, og det uhaandterlige Kjøretøi var tomt.

"Vil De tjene ti Dollars?" raabte Grenfall.

"Hvad siger De," sagde Kusken og holdt paa at falde ned igjen.

"Bring mig til P— paa tyve Minuter, og De skal faa ti Dollars. Skynd Dem! Svar!"

"Ja, ja," men jeg skulde — —"

"Aa, det er ligegyldig! De kan aldrig tjene Penge lettere. Kan vi komme did paa tyve Minuter?"

"Det er fire Mil, og daarlig Vei ogsaa. Men stig ind, og vi skal gjøre det, om det saa skal dræbe gamle Hip og Jim. Kom De forsent til Toget?"

"Gjør Dem færdig til et Kapløb med et Hurtigtog og gjør ingen Spørgsmaal. Tag Livet af dem begge, hvis det er nødvendigt. Jeg kommer om et Minut." Tilbage til Stationen igjen. Der stod hun og saa mismodig opover Jernbanelinjen. Det begyndte allerede at blive Aften. De begyndte at tænde Lygterne, og Bjergene fortonet sig som store, mørke Skygger.

"Kom fort, jeg har en Vogn her."

Modstandsløs lod hun sig drage med og blev i en Fart skjøvet ind i det underlige Kjøretøi. I et Sekund var han ved Siden af hende, og hun hørte ham sige: "Kjør som bare Pokkeren!" Saa blev Døren slaaet

igjen, Kusken klavret op paa Bukken, og Hestene satte afsted.

"Hvorhen kjører vi?" spurgte hun og sad meget rank og trodsig.

"Efter Toget. Jeg skal fortælle det hele, naar jeg bare har faaet Pusten igjen. Dette skal blive den hurtigste Redning ud af en Knibe, som nogensinde er blit gjort, hvis der i det hele taget findes nogen Redning." De skranglet nu nedover den stenede Vei i temmelig raskt Tempo og blev rystet frem og tilbage paa Sædet paa en alt anden end behagelig Maade. Da han igjen kunde puste roligt, fortalte han hende, hvordan han havde ordnet det med Telegrafisten. Han gjorde hende ogsaa opmerksom paa Grunden til, at han blev tilbage, uagtet han saavidt havde kunnet naa Toget.

"Netop som jeg skulde til at tage det, huskede jeg, at jeg havde set Dem i en af Sidegaderne og forstod, at det var umulig for Dem at komme med. Det vilde have været hjerteløst af mig at lade Dem bli igjen her uden nogen Beskyttelse, saa jeg syntes, jeg maatte lade Toget gaa for at hjælpe Dem ud af denne høist ubehagelige Situation."

"Hvordan kan jeg gjengjælde Dem det?" mumlede hun. "Det var saa elskværdigt og omtænksomt af Dem. Jeg tror, jeg vilde dø, om jeg var blit alene tilbage her. — Tror De ikke, at min Onkel vil savne mig og faa Toget sendt tilbage?" sagde hun.

"Det kunde kanske hænde," udbrød han, bragt lidt ud af Fatning. "Men det er ikke saa sikkert alligevel. Det kunde jo være, at han ikke med engang vilde savne

Dem, han kunde jo tro, at De var i en anden Vogn, ved De. Jo, det er mest sandsynligt," sagde han triumferende.

"Kan Manden naa frem til Station itide?" spurgte hun og saa paa de mørke Fjelde og det tætte Løvverk. Det var nu aldeles mørkt.

"Dersom han ikke ryster os tildøde, før vi er halvveis. Han kjører som en rasende."

"De maa lade mig betale Halvparten af hans Regning," kom det meget bestemt fra det mørke Hjørne, hvor hun havde krøbet sammen.

Han havde ikke noget Svar paa rede Haand.

"Veien blir mere og mere ujevn. Hvis De vil tillade mig at gjøre Dem et Forslag, tror jeg De vil indse, at det er fornuftigt. De kan undgaa en hel Del af denne forfærdelig Rystning, hvis De vil tage min Arm og støtte Dem godt til den. Jeg vil holde imod ved Hjælp af Remmen her. Jeg er sikker paa, at det vil frelse Dem fra mange haarde Stød." Uden et Ord flyttet hun sig nærmere og slynget sin sterke lille Arm om hans store.

"Jeg tænkte paa det," sagde hun ligefrem. "Mange Tak."

Et lidet Øieblik efter sagde hun:

"Faldt det Dem ikke ind, efter at De havde løbet saa voldsomt, at De kunde have hoppet op paa Toget og sagt til Konduktøren, at han skulde stanse det, til jeg kom?"

"Aa — jeg tænkte slet ikke paa det," sagde han forvirret.

"De maa ikke tro, at jeg er utaknemmelig. De har været overmaade elskværdig mod mig, som jo er helt fremmed for Dem. Det er jo saa ofte, at man kommer til at tænke paa, hvordan man skulde baaret sig ad, naar det er forsent. Ikke sandt? Det var forfærdelig pent af Dem, at De uleiliget Dem for min Skyld. Hvor meget Bryderi jeg har gjort Dem."

Hun sagde dette saa fortryllende, at han blev i godt Humør igjen. Hendes Gløghed, hvori der laa en vis Kritik, havde gjort ham lidt nedslaaet. Han forstod godt, at hun stillet sig lidt tvilende ligeoverfor hans Dømmekraft og Aandsnærværelse, og jo mere han tænkte paa det, desto mere urimeligt forekom det ham, at han havde baaret sig slig ad.

"Det har slet ikke været noget Bryderi for mig," stammede han. "Et Eventyr som dette er værdt en hel Del af — Uleilighed, som De kalder det. Jeg maa ganske have mistet Hovedet og jeg skammer mig. Hvor megen Ængstelse jeg kunde sparet Dhm for, hvis jeg bare havde havt en Smule Omtanke."

"Hysch, De faar ikke Liv til at sige det. De maa ikke faa mig til at synes utaknemmelig, naar jeg slet ikke er det. Aa Gud, hvor han kjører. Tror De, det er farligt?" udbrød hun, da Vognen tog to, tre vilde Overhalinger, som kastet ham helt bort i Hjørnet og hende halvt op paa ham.

"Nei, slet ikke," stønnede han, Pusten var aldeles rystet ud af ham. Han begyndte desuagtet at blive ængstelig. Det var bælgmørkt indenfor og udenfor, og han kunde ikke lade være at undres over, hvor nær

Bjergkanten de kjørte. Hvis Hestene gjorde en eneste feil Bevægelse, saa kunde de rulle ned i Bunden af Afgrunden hundrede Fod under dem.

Men han maatte ikke lade hende merke noget.

"Denne Fyren er anset som den bedste Kusk, de har deroppe," sagde han undvigende. I det samme kom han til at huske paa, at han havde opdaget, at Manden lugtet af Brændevin, da han havde aabnet Døren for ham. Kanske han var beruset.

"Kjender De ham?" spurgte den klare Stemme, hendes Mund var tæt ved hans Øre, hendes varme Legeme trykket op til hans.

"Ja da. Det er ingen anden end "Lighthorse Jerry," Kongen blandt Deligencekuskerne."

Han smilte ved sig selv i Mørket. "Aa, da behøver vi ikke være rædde," sagde hun beroliget; hun vidste jo ikke, at Jerry bare existerte i en Novelle, som hendes Hjemmelsmand havde læst, da han var Gut.

Nu ramlet og skramlet det slig, at det var umuligt at snakke sammen. Naar en af dem gjorde det, var det med Munden tæt op til den andens Øre. Naar dette foregik kunde Grenfall føle hendes Aande paa sit Kind. Den yndige Stemme sitret gjennem hele hans Krop. Han var som fortumlet og havde bare et vanvittigt Ønske at gribe hende i sine Arme, kysse hende og derefter styrte ned i Afgrunden. Hun skalv under de næste voldsomme Rystninger, men klaget ikke. Han forstod, at hun var skrækslagen, men hun var for tapper til at ville vise det.

Ude af Stand til at modstaa, lod han Remmen, som

han havde klynget sig saa kramagtig til, falde og lagde sin sterke Haand beroligende paa hendes lille. Hun holdt fast i Armen hans, som om det gjaldt Livet.

"Aá," raabte hun, i det samme han tog hendes Haand, "De maa ikke slippe Remmen."

"Den er gaaet itu," sagde han muntert. "Det er ikke farligt. Se! Haanden min skjælver ikke. Gjør den vel? Vær bare rolig. Nu maa vi snart være fremme."

"Vilde det ikke være skrækkeligt, om Konduktøren nægtet at vente?" sagde hun, Haanden lod hun rolig bli liggende under hans beskyttende. Han hørte, at hun følte sig beroliget.

"Men han maa stanse. Deres Onkel sørger nok for det."

"Min Onkel dræber ham, hvis han ikke stanser eller kommer tilbage for at hente mig," sagde hun tilfreds.

"Jeg tog ikke feil," tænkte Grenfall. "Han ser ud som en Duelant. Hvem i al Verden kan de være?" Høit sagde han: "Med denne Fart kunde vi kapløbe med Toget lige til Washington. Er det ikke en vidunderlig vild Kjøretur?"

"Jeg har lært meget her i Amerika, men dette er første Gang, jeg har hørt Diffinitionen af "vidunderlig". Jeg er enig med Dem i, at den er vild."

Der blev nogle Minuters Taushed. Smeldet af Kuskens Svøbe, hans hæse Raab til Hestene, den forfærdelige Larm af Hjulene bragte en til at føle sig midt i en vældig Storm og var akkurat det modsatte af Fred og Fornøielse.

"Jeg er nysgjerrig efter at faa vide, hvor De fik den

Mynt, De mistede i Vognen igaar," sagde hun tilsidst, som om hun vilde lette sit Sind for et Spørgsmaal, hun længe havde holdt tilbage.

"Den, som De var saa venlig at finde for mig," sagde han nølende.

"Ja, de er sjeldne i dette Land."

"Jeg har aldrig seet en saadan Mynt, før efterat jeg havde set Dem," tilstod han. Han merket et lidet Tryk paa sin Arm, og hun gjorde en liden Bevægelse med Hovedet, som fortalte ham, at hun i Mørket forsøgte at se hans Ansigt, og at hendes klare Øine blev store af en anden Grund end Skræk.

"Jeg forstaar ikke," udbrød hun.

"Jeg fik Mynten af en Jernbaneportør i Sovevognen, som fortalte mig, at han havde faaet den af en, som havde sagt ham, at han skulde have 'forfærdelig Moro' for den," forklarte han i Øret paa hende. "Han brød sig øiensynlig ikke meget om den 'Moroen'," sagde hun. Han vilde givet en Formue for et Glimt af hendes Ansigtsudtryk i det Øieblik.

"Jeg tror han sagde, at han maatte reise til Europa for at kunne faa denne, og da det er mere sandsynligt, at jeg kommer did end han, befriet jeg ham for den Nødvendighed og kjøbte hans Ret til Fornøielserne."

Der blev en lang Pause, under hvilken hun forsøgte at drage sig bort fra ham. Hendes smaa Fingre stræbet forsigtig for at gjøre sig fri fra hans.

"Er De Myntsamler?" sagde hun tilsidst i en temmelig kold Tone.

"Nei. Jeg samler ikke paa Mynt. Jeg giver dem

heller ud. Men jeg havde Lyst til at have dette underlige lille Pengestykke, som en Lykkeskilling. Jeg agter at beholde det bestandig og lade det gaa i Arv til de Generationer, som kommer efter mig," sagde han og lo.

"Men hvorfor har dette gjort Dem saa nysgjerrig?"

"Fordi Mynten kommer fra den By og det Land, hvor jeg bor," svarede hun.

"Dersom De var i et Land, langt borte fra Deres eget, vilde De ikke da blive interesseret i alt, som mindet Dem om Hjemmet, selv om det bare var en Mynt?"

"Især deleshed, hvis jeg ikke havde set Mage til den, siden jeg reiste hjemmefra," sagde han indsmigrende.

"Aa, men det har jeg, jeg har mange i min Pung i dette Øieblik."

"Er det ikke forunderligt, at netop denne Mynt skulde minde Dem om Hjemmet?"

"De har ikke nogen Ret til at udfritte mig, Sir," sagde hun koldt og drog sig tilbage fra ham, men blev øieblikkelig kastet tilbage igjen. Mod sin Vilje maatte hun le.

"Om Forladelse," sagde han en Smule drillende.

"Naar gav man Dem den?"

"Hvem?"

"Portieren."

"De har ingen Ret til at udspørge mig," sagde han.

"Aa," hun snappet efter Veiret, "jeg mente ikke at være nysgjerrig."

"Men jeg giver Dem Retten til det. Han gav mig den to Timer efter at jeg var kommen paa Toget."

"Ved Denver?"

"Hvordan ved De, at jeg kom paa i Denver?"

"De passerte mig jo i Gangen med Deres Tøi. Husker De ikke det?"

Om han husket det! Hans Hjerte hoppet af Glæde over, at hun virkelig havde lagt Merke til ham og huskede ham. Uvilkaarlig lukkede hans Haand sig om hendes.

"Jo, nu De siger det, husker jeg det," sagde han med dæmpet Stemme.

"De stod ved et Vindu?"

"Ja, jeg saa, at De kysset to Damer til Farvel ogsaa. Var den ene af dem Deres Kone, eller var de begge Deres Søstre? Det har jeg undret mig paa."

"De — de var — Kusiner," forklarte han hende forvirret og gjenkaldte sig det, som hun hentydet til. Han havde kysset Mary Lyons og Edna Burrage — men deres Brødre var tilstede.

"En taabelig Skik, ikke sandt?"

"Jeg ved ikke. Jeg har ingen vorne Fættere," svarede hun alvorlig.

"Dere Amerikanere har virkelig nogle løierlige Skikke. Der hvor jeg var, kunde det ikke falde nogen Gentleman ind at trykke en Dames Haand, til det gjorde ondt. Er det nødvendigt?"

Hun sagde det ganske roligt, men der laa en saa umiskjendelig Spot i hendes Spørgsmaal, at han blev ganske keld af Krænkelse og drog Haanden skyndsomt til sig.

"Jeg ber mange Gange om Undskyldning. Det er saa anstrengende at balancere Dem og mig, slig som Vognen ryster, at jeg ganske ubevist trykket Haanden

haardere, end jeg vidste om. De — De maa ikke misforstaa mig," bad han angst for at ha krænket hende ved sin Hensynsløshed.

"De kunde ikke misforstaa noget, som ikke existerer," sagde hun ganske ligetil og stolt.

"Ved Jupiter, hun er storartet!" tænkte han.

"De har forklaret mig det, og jeg er lei for, hvad jeg sagde," fortsatte hun.

"Jeg skal ikke engang til glemme, hvor meget jeg skylder Dem."

"De skylder mig jo aldeles intet — men selv om De gjorde, borttar ikke det Deres Ret til at sige mig Deres Mening. De kunde ikke sige mig noget uretfærdig uden at bede mig om Undskyldning for det, og naar De gjør det, giver De mig mere end det, De skylder mig. Jeg er bare altfor glad over at være Deres Kreditor. Dersom der existerer nogen Gjæld, saa skal De aldrig betale den; det er en Konto, som er altfor behagelig til, at den kan blive afgjort bare med nogen pene Ord. Hvis De insisterer paa, at De skylder mig noget, nægter jeg kanske at udslette Gjælden, og saa staar den der og trækker Renter i al Evighed."

"Hvilken Finansmand," raabte hun. "Den Spøg var en Hofmand værdig. Hvor smigrende! Lad mig sige, at jeg er stolt over min Taknemmelighedsgjæld til Dem."

"Det var enten Ironi eller den mest fortryllende Ting en Kvinde nogensinde kunde sige," sagde han varmt.

"Jeg er ogsaa nysgjerrig efter at faa vide noget. I Observationsvognen læste De noget over mine Skuldre

"Det gjorde jeg slet ikke," udbrød hun indigneret. — "Hvordan ved De det?" fortsatte hun saa temmelig ulogisk.

"De glemmer Speilet paa den modsatte Side af Vognen."

"Nei, nu er jeg fornærmet!"

"Paa et stakkels gammelt Speil? Nei, det gaar da ikke an. Men paa den amerikanske Glasindustris Vegne ber jeg Dem om Undskyldning. — Det skal ikke hænde igjen. De tilstaar altsaa, at De forsøgte at læse over min Skulder. Tak for det samtykkende Nik. Vel, jeg er nysgjerrig efter at faa vide, hvad det var, De saa gjerne vilde se."

"Siden De har mere Tiltro til Speilet end til mig, vil jeg fortælle Dem det. Det var en Depesche paa den første Side, som interesserte mig levende."

"Det var netop det, jeg tænkte. Aa, Pokker ta denne Vei!"

En halv Mil omtrent havde Veien været nogenlunde jevn. Men nu var de kommet til et frygtelig ujevnt Sted. Han blev slynget saa voldsomt tilbage, at Hovedet stødte mod en Spids af en eller anden Slags. Smerten var utaalelig, men det lindret lidt, at hun uvilkaarlig slog Armen om hans Skulder, mens hun med Haanden greb fat i hans Arm.

"Han dræber os!" skreg hun. "Kan De ikke stoppe ham? Dette er Vanvid — Vanvid!"

"Bare tag det rolig. Det var min Skyld, for jeg passet ikke paa. Han vil gjerne tjene sine Penge, det er det hele. Og det staar ikke noget i Kontrakten om,

at han skulde tage Hensyn til sine Passagerers Bekvemmelighed."

Grenfall følte, at han blev bleg, da noget varmt begyndte at dryppe nedover Nakken paa ham.

"Sig mig nu, hvilken Depesche det var. Jeg læste alle."

"Gjorde De? Hvordan kunde det interessere Dem?"

"Nysgjerrighed har ingen Grunde."

"Læste De hver eneste en?"

"Ja, det gjorde jeg."

"Da skal De faa Lov til at gjætte, hvilken det var, som interesserte mig. Dere Amerikanere liker da godt Gaader, har jeg hørt."

"Nei, det er ubilligt."

"Kanhænde det. Læste De Depeschen fra Konstantinopel?"

Han lod pludselig Armen falde, som om han netop da kom til at huske paa, hvor den befandt sig.

"Den, som berettet om den franske Ambassadørs Besøg hos Sultanen?"

"Angaaende en Bagatel af et Laan paa nogle Millioner — ja. Vel, det interesserte mig, fordi det Laan, hvis man faar det, vil have Indflydelse paa mit Land."

"Vil De fortælle mig, fra hvilket Land De er?"

"Jeg er fra Graustark."

"Ja, men jeg kan ikke huske, hvor det er henne."

"Er det muligt, at dere ikke lærer Geografi i de amerikanske Skoler? Hos os ved vi godt, hvor de Forenede Stater er."

"Jeg maa tilstaa min Uvidenhed," sagde han.

"Da vil jeg insistere paa, at De studerer et Kart. Graustark er lidet, men jeg er ligesaa stolt af det, som De er af dette vældige Land, som strækker sig fra det ene Verdenshav til det andet. Jeg kan næsten ikke vente, til jeg igjen ser vore kjære Klipper og Dale, vore Floder og vor evigblaa Himmel, vore Sletter og vore Byer. Jeg undres paa, om De tilbeder Deres Land slig som jeg gjør med mit?"

"Af det De siger, forstaar jeg, at De har været længe hjemmefra," forsøgte han sig frem.

"Vi har set en Del af Asien, Australien, Mexico og de Forenede Stater, siden vi reiste fra Edelweiss for et halvt Aar siden. Nu skal vi hjem — hjem."

Hun sagde det sidste Ord saa kjærligt, saa længselsfuldt, saa ømt, at han blev misundelig paa dette hendes "Hjem".

Der blev nu en længere Pause mellem dem. Begge var øiensynlig fordybet i sine Tanker. Han undret sig over, hvordan han kunde slippe hende nu, da Skjæbnen paa en saa forunderlig Maade havde ført dem sammen. Hun spurgte sig selv Gang paa Gang, hvordan et saa forunderligt Eventyr vilde ende.

De var baade legemlig og sjælelig trætte og anstrengte. Dette romantiske Kapløb gjennem denne Fjeldvei var noget de aldrig vilde glemme. Hvad Resultatet vilde blive var endda tvilsomt. For ti Minuter siden — fremmede — nu Venner i det mindste — uden at kjende hverandre. Hun beundret ham, fordi han tog Ledelsen og for hans Energi. Han velsignet den Skjæbne, som kom ham til Undsætning, netop som han om-

trent havde opgivet Haabet. Han kunde næsten ikke tro, at han var vaagen. Var det ikke bare en Drøm, hvoraf han vilde vaagne og finde sig selv alene i sin Køie med Larmen og Tummelen af Toget i sine Øren. Var det virkelig ham, som sad her i denne Eventyrvogn med hende ved Siden af sig og hendes bløde vidunderlige Stemme saa nær ved hans Øre.

"Nu maa det vel snart være Slut paa denne forfærdelige Kjøretur," stønnet hun opgivet. "Det verker i hvert eneste Lem. Hvad skal vi gjøre, hvis ikke Toget har ventet paa os?"

"Sende Bud efter to Ligkister," sagde han barsk, han syntes det var fornuftigst at tage det spøgefuldt. Nu kjørte de opover, stødte mod svære Rullestene, tumlet ned i Hjulspor og Huller fulde af Vand, svinget og rullet og larmet, saa de næsten mistet Besindelsen.

"Nu har De været kjæk hele Tiden, giv Dem ikke over. Nu er det snart overstaaet, og De vil komme tilbage til Deres Venner."

"Hvordan kan jeg takke Dem," sagde hun og greb atter igjen fat i hans Arm. Hans Haand greb igjen efter hendes og trykket den varsomt.

"Jeg ønsker, jeg kunde gjøre tusen Gange saa meget for Dem," sagde han, skjælvende. Hendes Haar var faldt ned, og han kunde føle det ganske nær sine Læber.

"Der er Lysene i Byen," udbrød han et Øieblik efter. "Se — se!"

Han holdt hende saa, at hun kunde titte ud gjennem den klirrende Vindusrude. Ganske i Nærheden lidt høiere oppe glimtet der Lys frem i Mørket.

Næsten før de forstod, hvor nær Lysene de var, saktnet Hestene Farten og stod et Øieblik efter stille. Det var overstaaet.

"Toget, Toget," raabte hun henrykt. "Der paa den anden Side. Gudskelov."

Han kunde ikke sige noget, saa stolt og glad følte han sig. Vogndøren fløi op, og "Lighthorse Jerry" skreg:

"Her er vi, jeg greiet det."

"Ja, det er sikkert og vist," sagde Grenfall, kravlet ud og drog hende varsomt efter sig.

"Der har De Deres ti Dollars."

"Jeg vil ogsaa sende Dem noget, min gode Mand," raabte hun. "Hvad er Deres Adresse. Fort."

"William Perkins, O—, West Virginia, Frøken."

Lorry trak hende med sig hen til Toget, før Kusken havde fuldført Sætningen.

En Del Mennesker løb nedover Platformen, som var sragt oplyst fra Vognvinduerne.

Mens de styrtet afsted, fik hun Tid til at sige:

"Det var jo aldeles ikke Lighthorse Jerry."

3die Kapitel. — Miss Guggenslocker.

Han lo, da han saa hendes alvorlige Ansigt. Et lidet Smil fløi henover det. I det samme rev hun sig løs fra ham og for om Halsen paa Onkel Caspar, som stod der høi og værdig, men synlig ophidset. Konduktøren, nogle Jernbanefolk og en Del ivrige Passagerer kom dem imøde. Konduktøren var grætten og bidsk.

"Vel, skynd Dere op," knurret han, "vi kan ikke bli staaende her i hele Nat!"

Den unge Pige saa op og for sammen ved hans raa Tone. Lorry gik øieblikkelig hen til ham, knyttet Haanden lige op i Ansigtet paa ham og sagde i en meget afgjørende Tone: "Nu har vi havt nok af Dem. Dersom De siger et Ord til, saa skal De komme til at svede Blod før imorgen tidlig. Forstaar De det, min Ven!"

"Og hvem er De?" spurgte Konduktøren krigersk.

"Det vil De snart faa vide. Efter dette vil De kanske have Forstand nok til at finde ud, hvem De taler til, førend De aabner den Munden Deres. Ikke et Ord mere!"

Mr. Grenfall Lorry var aldeles ikke Jernbanepræsident, havde i det hele taget ikke noget med Jernbanen at bestille, men hans myndige Maade at optræde paa gjorde, at Mandens Vrede med engang forsvandt.

"Undskyld, Sir. Jeg har havt saa mange Ærgrelser paa denne Tur. Jeg mente aldeles ikke at fornærme nogen. Den gamle Herre truet med ct dræbe mig. Netop nu tog han frem Uret sit, saa paa det og sagde, at dersom jeg ikke om to Minuter reiste tilbage for at hente hans Niece, saa vilde han skyde mig. Jeg har holdt paa at blive gal her. Om det gjaldt Livet, kan jeg ikke begribe, hvordan De kom til — — —"

"Det er all right. Lad os nu komme afsted." Han var nogle Skridt bagenfor hende og Onkelen, nu skyndte han sig efter dem og kom tidsnok til at hjælpe hende op paa Vogntrinnet.

"Tak," sagde hun og smilte ned til ham. Oppe paa

Trappen mødte Tanten hende, bag hende stod de forskrækkede Tjenere. Den gamle Dame drog hende ind i Kupeen og besaa hende kritisk fra øverst til nederst, om hun ogsaa var helt uskadt, da Lorry og Onkel Caspar kom ind.

"Aa, det var saa vildt og saa spændende, Tante Yvonne," sagde den unge Pige netop med straalende Øine. Hun stod der rank og bestemt med hævet Hoved og Tantens Hænder i sine. Den lille Reisehue sad paa snei, Haaret var løst og ganske paa skakke, Lokker og Krøller var i den vildeste Forvirring.

Lorry næsten mistet Pusten af Beundring. Hun saa saa deilig ud.

"Vi kom som en Stormvind, jeg kommer aldrig, aldrig til at glemme det," sagde hun.

"Men hvordan gik det til, at du blev igjen der, Barn? Fortæl mig, hvordan det foregik. Vi holdt paa at bli gale," sagde Tanten, halvt paa Engelsk og halvt paa Tysk.

"Ikke nu, kjære Tante Yvonne. Se paa mit Haar. Jeg ser vist skrækkelig ud. Lykkelige Mand, De kan ikke bli saadan paa Haaret som jeg. Aa!" udbrød hun forfærdet. I et Øieblik var hun ved Siden af ham og saa med Forfærdelse Blodpletterne paa hans Ansigt og Hals.

"Det er Blod! De er saaret! Onkel, Caspar, Didrick — fort. Hjælp ham. Kom øieblikkelig ind til mig. De har det ondt. Minna find noget at forbinde det med."

Hun trak ham med sig og vilde ikke høre paa hans Indvendinger.

"Det er ingenting, en Rift bare. Jeg stødte Hovedet mod noget i Vognen. Bryd Dem bare ikke om det. Jeg skal nok greie det selv. Nei, det gjør virkelig ikke — —"

"Jo det gjør! Det bløder fremdeles. Sid ned! Kom med Vand, Didrick!" Didrick for afsted og kom et Øieblik efter tilbage med et Fad med Vand, en Svamp og et Haandklæde, og før Grenfall var rigtig paa det rene med, hvad som foregik, begyndte Manden at vaske Saaret. De andre stod omkring og saa bekymret paa ham. Den unge Pige bøiet sig over ham for bedre at kunne se det.

"Det ser temmelig stygt ud," sagde Onkel Caspar kritisk.

"Gjør det svært ondt?"

"Aa nei da," sagde Lorry og lukkede Øinene. Han syntes det hele var høist behageligt.

"Maa det ikke syes igjen, Onkel Caspar?" spurgte hun ivrig.

"Jeg tror ikke det. Blødningen er stanset nu. Dersom Herren vil lade Didrick klippe lidt væk af Haaret og sætte et Plaster paa, saa tror jeg ikke, at det vil plage ham noget større."

Den gamle Mand talte langsomt, men godt Engelsk.

"Er det ganske sikkert, at det ikke er alvorligt, Onkel?"

"Nei slet ikke," afbrød Lorry. "Jeg vidste det bare var en Rift. Det er ikke saa let at slaa en Amerika-

ners Hoved itu. Lad mig gaa til min Kupe, og om ti Minuter kommer jeg tilbage fuldstændig i Orden."

"De maa lade Didrick gaa med og lægge en Forbinding om Hovedet," insisterte hun.

"Gaa med ham Didrick."

Grenfall reiste sig for at gaa.

"Jeg haaber, at De slap uskadt fra den voldsomme Turen," sagde han og vendte sig mod hende.

"Jeg vilde have faaet Rifter og Stød og Saar i massevis, hvis det ikke havde været for en Ting," sagde hun, men skjønt en svag Rødme kom op i hendes Kinder, saa hun ham tappert ind i Øinene.

"Vil De spise Middag sammen med os, jeg skal sørge for en Plads for Dem ved vort Bord."

"Mange Tak, det er meget venligt af Dem. Jeg kommer saa snart som jeg er blit præsentabel."

"Det vilde være os en Ære, Sir," sagde den gamle Herre, men paa en slig Vis, at Grenfall havde en tydelig Følelse af, at Æren var paa hans Side. Tante Yvonne smilte naadigt til ham. Mens Didrick forbandt Saaret, betragtede Grenfall dette tilfreds i Speilet ligeoverfor og sagde til sig selv for hundrede Gang: "Du Lykkens Pamfilius! Det var værdt firti slige Flænger som denne. Hun er guddommelig."

Ganske febrilsk af Iver og Hastverk badet han og klædte sig paa til Middagen. Han var ganske opfyldt af et Spørgsmaal: "Kommer jeg til at sidde ved Siden af hende eller ikke?" Og videre: "Jeg har siddet ved Siden af hende, det er umuligt at opleve noget mere vidunderligt."

Klokken blev syv, før han var færdig med at klæde sig paa.

"Se om de har gaaet ind i Spisevognen, Didrick," sagde han til Tjeneren, som bukkede ceremonielt og forsvandt.

"Jeg forstaar ikke, hvorfor han skal være saa forbasket høflig", bemerkede Lorry og saa forbauset efter ham. "Jeg er ikke nogen Konge. Men det er sandt. Jeg maa præsentere mig selv. Hun kjender mig jo ikke fra Adam."

Didrick kom tilbage og meldte, at de havde netop gaaet ind i Spisevcgnen og ventet paa ham der. Han skyndte sig derind og banet sig Vei hen til deres Bord. Onkel Caspar og hans Niece sad ret imod ham, da han kom op mellem Bordene, og han saa til sin store Skuffelse, at han skulde sidde ved Siden af Tanten, men ligeoverfor den unge Pige i hvertfald.

Hun smilte op til ham, da han stanset foran dem og bukket. Saa gled hendes Blik undersøgende henover hans Saar.

"Deres Hoved? Jeg ser ingen Forbinding," sagde hun bebreidende.

"Jeg har et lidet Plaster paa, det er det hele. Det er bare Helte, som kan have farlige Saar," sagde han smilende.

"Maaler man Heltemod i Amerika efter Størrelsen af Plasteret?" spurgte hun lidt skarpt. "I mit Land er det en Glæde og ikke en Ulykke. Saar er den ulykkelige Følge af Tapperhed. Værs'god, tag Plads, Mr. Lorry — er det ikke rigtigt?" spurgte hun. Hun ud-

talte Navnet paa en eiendommelig Maade, men rigtig var det jo. Han satte sig temmelig pludselig ned, da han hørte hende sige det. Hvordan kunde hun kjende det? Ikke en Sjæl paa Toget vidste det, det var han sikker paa.

"Jeg er Caspar Guggenslocker. Tillad mig, Mr. Lorry, at præsentere min Hustru og min Niece, Miss Guggenslocker."

Ganske fortumlet, bedøvet ved dette Navn — Guggenslocker — mystificeret over, at de vidste hans Navn, mens det havde været ham umulig at faa vide deres, kunde Lorry bare mumle nogle usammenhængende Ord. Han havde ikke i hele sit Liv i den Grad mistet Herredømmet over sig selv som i dette Øieblik. Guggenslocker! Han følte, at Sveden perlet paa hans Pande af bare Skuffelse. En Slagter — en Brygger — en Lappeskomager — en Gartner — paa alle disse passet Guggenslocker. En Pølsefabrikants Niece — Miss Guggenslocker!

Han forsøgte at se ganske ubekymret paa hende, da han tog op Servietten, men det lykkedes ham ikke. Hun saa paa ham roligt og tilsyneladende uskyldigt, men det forekom ham, at hun gjorde lidt Nar af ham alligevel.

"Dersom De var Romanforfatter, Mr. Lorry, hvad Slags Heltinde vilde De vælge?" spurgte hun med et Smil saa ertende, at han øieblikkelig forstod, hvorfor hun tog Temaet op igjen. Han blev endda mere forvirret. Onkelen og Tanten betragtede ham rolig — og — det forekom ham — forventningsfuldt.

"Jeg har aldrig tænkt paa at blive Romanforfatter," sagde han, saa jeg har ikke gjort noget Studium af Heltinder."

"Men De maa da have et Idéal," paastod hun.

"Jeg er sikker paa — jeg ved ikke — ja det vil sige, hun maatte ikke nødvendigvis være en Heltinde, men selvfølgelig vilde der udkræves en vis Heroisme for en saa prosaisk Fyr som jeg."

"Til at begynde med vilde De kalde hende Charabel Montrose eller noget lignende umuligt noget. Vi ved, at Navnet paa en Romanheltinde maa være velklingende. Det er absolut nødvendig."

Dette var en aaben Krigserklæring, og han kunde se, at hun moret sig over hans Forvirring. Men derved fik han sin Slagfærdighed igjen.

"Jeg vilde først give min Helt et distingveret Navn. Ligegyldig hvad Heltindens Navn var — om det var pent eller ikke — jeg kunde letvindt forandre det til h a n s i det sidste Kapitel." Nu saa han hende ret i Øinene, og hun rødmede baade over hans Blik og over det slagfærdige og uventede Svar. Onkel Caspar førte Servietten til Munden og hostet. Tante Yvonne lod, som om hun var meget optaget med Spiseseddelen.

"Hvad man end saa kalder en Rose, saa er den bestandig yndig," lagde han til.

Over dette lo hun ganske ligetil. Han beundrede hendes hvide Tænder og hendes røde Læber. En Rose alligevel. Guggenslocker, Rose; Rose ikke Guggenslocker. Nei, nei, bare en Rose. Han indbildte sig, at der laa et Glimt af Triumf i det Blik, som Onkelen

hurtigt tilkastede hende. Men Onkel Caspar var ingen Rose — han var Guggenslocker — Slagter! Det var sikkert og vist, at han saa ikke ud som en. Denne merkværdige Mand en Slagter — og Tante Yvonne? Men de var dog Guggenslockere.

"Der er Opvarteren," sagde den unge Pige til hans Lettelse. "Jeg er frygtelig sulten efter den behagelige Kjøretur. Den var saa opkvikkende, var den ikke, Mr. Lorry?"

"Jo en Kjøretur i Bjergene faar man Appetit af," sagde han, og saa var det slut med Spøgen om Navne.

De gav sine Ordre for Middagen. Mens de ventet paa Suppen konverserte de alle fire om Veiret, Toget og Bjergene. Men Grenfall sad hele Tiden og undret sig over, hvordan hun havde faaet vide hans Navn.

Han var flere Gange paa Nippet til at spørge om det, men lod det være, da han troede, at det kunde være ubehagelig for hende.

"Tante Yvonne fortæller mig, at hun ikke ventet at se mig igjen ilive, efterat Stationsbetjenten havde telegraferet, at vi kom Landeveien i den frygtelige gamle Vogn. Betjenten i P— siger, det er en meget farlig Vei lige paa Kanten af Bjerget. De skulde nu heller ikke bli mere beroliget, da han fortalte dem, at en Vogn styrtede nedover igaar, en Mand, to Kvinder og begge Hestene blev dræbt. Kjære Tante Yvonne, hvor du maa have været ængstelig."

"Jeg tilstaar, at der var enkelte Øieblikke, hvor jeg troedesi at vi styrtede udfor", sagde Lorry og drog et Lettelsens Suk.

"Sommetider troede jeg, at vi svævede gjennem Rummet, men om det var opover eller nedover, det kunde jeg ikke sige. Dog vi kom da altid ned paa Jorden igjen, ikke sandt?" spurgte hun smilende.

"Jo, det er sikkert! Ned paa Jorden og dens Elendighed," sagde han og tog sig til Hovedet.

"Gjør det ondt?" spurgte hun hurtigt.

"Ikke det mindste. Jeg bare kjendte efter, om det endda var der. Hr. — — Hr. Guggenslocker, gjorde Konduktøren Indvendinger mod at lade Toget vente?" spurgte han; han kom tiL at huske paa, hvad Konduktøren havde fortalt ham om den gamle Herres Optræden.

"Med det samme ja, men jeg overbeviste ham snart om, at det *skulde* vente," sagde den anden rolig.

"Min Mand snakket virkelig saa haardt til den stakkels Mand," tilføiede Tante Yvonne, "men jeg er ræd for, at han ikke forstod et Ord af, hvad du sagde, Caspar. Du var meget ophidset."

Den yndige gamle Dame snakket Engelsk med adskillig mere Besvær end hendes Mand.

"Hvis han ikke forstod mit Engelsk, var han ganske flink til at gjætte," sagde hendes Mand barskt.

"Han fortalte mig, at De havde truet med at udfordre ham," dristet den unge Mand sig til at sige.

"Udfordre ham! Ak, en Jernbanekonduktør!" udbrød Onkel Caspar med stor Foragt.

"Caspar, jeg hørte dig sige, at du vilde udfordre ham," sagde hans Kone med et bebreidende Blik.

"Aa Gud, jeg sagde det forkjert. Nu forstaar jeg det. Det var det andet Ord, jeg mente *ned*, ikke

r: d. Jeg vilde slaa ham ned, som dere Amerikanere siger. Jeg haaber, han ikke troede, at jeg udfordret ham."

Han lod til at være meget bekymret.

"Jeg tror, han var *ræd* for, at De vilde gjøre det," sagde Lorry.

"Han behøvet ikke at være ræd for det. Jeg kunde da ikke udfordre en Jernbanekonduktør. Vil De være saa venlig at fortælle mig, hvorfor jeg skulde nedlade mig paa det Vis. Desuden, Duellering er jo Mord i Deres Land, er det blevet mig fortalt."

"Som oftest er det det, Sir. Meget mere saa her end i Europa." De andre saa spørgende paa ham. "Jeg mener, at naar to Amerikanere trækker Revolverne og skyder paa hverandre, saa blir en dræbt, ofte begge. I Europa, efter hvad jeg har forstaaet, gjør et Kaarderift Ende paa Kampen."

"De er blevet galt underrettet," udbrød Onkel Caspar og trak Øienbrynene op.

"Onkel Caspar har havt flere Dueller, end han kan tælle," raabte den unge Pige stolt.

"Og har han hver Gang dræbt sin Mand ogsaa?" spurgte Grenfall smilende og saa fra den ene til den anden. Tante Yvonne kastet et bebreidende Blik paa den unge Pige, som blev bleg og saa frygtsomt hen paa Onkelen.

"Du gode Gud," hørte Lorry den gamle Herre mumle. Han saa paa Spisekartet, men Øinene var stive og stirrende. Han krøllet Spisekartet med sine lange

benede Fingre. Amerikaneren forstod, at man havde rørt ved et forbudent Emne.

"Han har baade kjæmpet og han har dræbt," for det gjennem ham. "Han er ikke nogen Slagter eller Lappeskomager. Det er sikkert nok."

"Fortæl os Onkel Caspar, hvad du sagde til Konduktøren," bad den unge Pige nervøst.

"Ja, fortæl dem Caspar, hvor skrækslagne vi var," tilføiet Tante Yvonne. Grenfall var en taus interesseret Tilskuer. Det forekom ham, at han i et Øieblik havde faaet et Glimt af en eller anden Tragedie. Rolig og næsten smilende nu fortalte Caspar det, som var hændt, efter at Toget var gaaet fra dem.

"Vi savnede dig ikke, før vi omtrent var kommet til næste Station. Da spurgte Tante Yvonne mig, hvor du var henne. Jeg svarede, at jeg havde ikke set dig, men gik omkring i Kupeerne for at se efter dig. Du var ikke der. Saa gik jeg ind i Spisevognen. Heller ikke der. Urolig gik jeg tilbage til vor egen Vogn. Din Tante og jeg ledte overalt. Jeg kommer aldrig til at glemme din Tantes Ansigt, da hun sank ned i en Stol og antydet, at du kanske kunde have faldt ud af Toget. Jeg selv følte det, som om jeg skulde dø. Jeg sendte Didrick afsted for at faa fat paa Konduktøren, men i det samme, han var gaaet, hørte vi en skarp Piben, og Toget begyndte at sakte Farten. Vi var blege, da vi saa paa hverandre, for vi følte, at noget usædvanligt var hændt. Jeg forud paa Platformen og mødte Didrick, som var ligesaa forskrækket som jeg. Han fortalte, at der var signaliseret med Flag til Toget om at

stoppe, og at der maatte være noget galt paafærde. Din Tante kom ud og fortalte, at hun havde gjort en forunderlig Opdagelse."

Grenfall lagde Merke til, at han udelukkende henvendte sig til den unge Pige.

"Hun havde fundet ud, at Herren i Kupeen ved Siden af os ogsaa var borte. Mens vi stod der bekymrede og tvilraadige, stanset Toget, og vi hørte, at der blev raabt noget udenfor. Jeg kløv ned af Vognen og saa, at vi var ved en liden Station. Konduktøren kom ophidset løbende mod mig.

"Er den unge Dame i Vognen?" spurgte han.

"Nei. For Guds Skyld, hvad har De hørt?" raabte jeg.

"At hun er blevet igjen i O—," udbrød han og brugte nogle meget besynderlige amerikanske Ord.

"Da jeg havde faaet vide, at intet havde tilstødt dig, underrettet jeg ham om, at han skulde gaa tilbage for at hente dig. Men han sagde, han vilde blive fordømt, før han gjorde det — undskyld Ordet, mine Damer. Han var meget forbitret og sagde, at han skulde give Ordre om at gaa med engang, men jeg sagde ham, at jeg vilde forlange Skadeserstatning af Regjeringen. Da lo han mig lige op i Ansigtet, og jeg blev rasende. Jeg sagde til ham: Sir, jeg skal fordre Dem ned — ikke ud, som De sagde, og saa borer jeg Dem tvers igjennem! Det var da godt Amerikansk, — ikke sandt, Mr. Lorry. Jeg vilde, han skulde forstaa mig, saa jeg gjorde mig Umage for at bruge det allerbedste Sprog. Nogle Medpassagerer kom til og var enige i, at Toget

skulde stanse. Deres Telegram fra O—, Mr. Lorry, forlangte altsaa 20 Minuters Stans. Konduktøren fornærmet Dem, Sir, ved at sige, at De havde mere — ja, hvad var det? — 'Galde' end nogen anden Idiot, han havde truffet. Da han sagde det — skjønt jeg ikke rigtig kunde forstaa, hvordan det Ord kunde betyde en Dadel mod Dem, saa uvidende er jeg i Deres Sprog —, fortalte jeg ham, at De var en Gentleman og en Ven af mig. Han vilde vide Deres Navn, men da jeg ikke vidste det, kunde jeg bare fortælle ham, at det vilde han snart nok faa vide. Da sagde han noget, som jeg har spekuleret paa hele Tiden siden. Han sagde, jeg skulde 'lukke mit Ansigt'. Hvad mener han med det, Mr. Lorry?"

"Well, Hr. Guggenslocker — paa frit Amerikansk mener man dermed: ti stille," sagde Lorry og tog sig sammen for ikke at brøle af Latter.

"Ak det forklarer hans Overraskelse over, at jeg bare snakket endda høiere og hurtigere. Jeg forstod ham ikke. Han paastod, at han kunde ikke vente, men da kom der Telegram Nr. 2 fra den anden Station. En Herre fortalte mig, at Indholdet af dette var, at hvis han ikke stoppet Toget, saa mistet han sin Job. Job er Stilling, ikke sandt? Da han hørte dette, sagde han, at han vilde vente tyve Minuter akkurat. Jeg spurgte ham, hvordan dere skulde komme hid, men det vilde han ikke svare paa. Din Tante og jeg gik til Telegrafisten og bønfaldt ham om at sige os Sandheden, og han sagde, at dere kom i en Vogn efter en meget farlig Vei. Igaar, sagde han, var endel Mennesker

blevet dræbt der. Han sagde ogsaa, at dere maatte kjøre som bare — — — Pok — Pokkeren, hvis dere skulde kunne komme hid paa tyve Minuter."

"Det gjorde vi ogsaa, Onkel Caspar," afbrød Frøken Guggenslocker naivt. "Vor Kusk fulgte Mr. Lorrys Instruxer."

Mr. Lorry blev rød og lo forlegent. Han sad hele Tiden og beundret hendes ivrige Ansigt og udtryksfulde Øine, mens Onkel Caspar fortalte. Hvor fortryllende hun var, naar hun udtalte hans Navn med den egne fremmede Akcent!

"Han vilde ikke have forstaaet mig paa noget andet Vis," forklarede han raskt. "Da din Tante og jeg kom tilbage igjen til Toget, stod Konduktøren der og holdt Uret i Haanden. Han sagde til mig: "Om tre Minuter gaar vi. Hvis de ikke er kommet da, faar de greie sig, som de bedst kan. Jeg kan ikke gjøre mere." — jeg sagde ikke et Ord, men gik ind og befalte Didrick at tage frem Pistolerne mine. Hvis Toget gik, uden at dere var kommet, saa skulde det gaa uden Konduktøren. Imidlertid underhandlet Tante Yvonne med Uhyret. Jeg skyndte mig tilbage til ham med Pistolerne i Lommen. Det var da, jeg sagde ham, at han skulde bare prøve paa at gaa. Den Mand kommer aldrig til at vide, hvor nær Døden han var. Et Minut gik. "Nu er det bare et igjen," sagde han. Jeg var paa det Rene med, at jeg vilde give ham en af mine Pistoler, naar Tiden var inde, og sige, at han skulde forsvare sig. En Duel kunde det jo ikke blive. for der var jo ingen Orden i det. Det var altsaa bare det

Spørgsmaal: Skulde Toget gaa eller ikke? Da hørte vi Larmen af en Vogn og Heste, som galopperede, og næsten før vi vidste Ordet af det, saa var dere der. Jeg er saa glad over, at dere ikke var et Minut senere."

Der var noget saa koldt og barskt i den rolige Stemme, noget saa bestemt i de funklende Øine, at Grenfall fik Lyst til at finde Konduktøren for at gratulere ham.

Nu kom Turen til den unge Pige til at fortælle sine Oplevelser, og mens de spiste videre, beskrev hun paa en meget malende Maade de forunderlige tyve Minutter i den gamle Rumlekasse af en Vogn. Han var forbauset over, at hun ikke udelod noget, ikke engang Haandtrykket eller den Maade hun havde klynget sig til ham paa. Han blev brændende hed, mens han hørte paa denne oprigtige Tilstaaelse og ventet, at Tanten og Onkelen skulde vise sin Misbilligelse. Han blev forbauset over, at de slet ikke lod til at lægge Merke til disse eiendommelige Detaljer. Da forstod han, hvor tillidsfuld hun havde været, og hvor uvidende hun var om hans pludselige og voldsomme Forelskelse. Om hun havde fortalt sine Slægtninge, at hun havde kysset ham, havde de formodentlig bare smilt bifaldende. Men Charmen og Romantiken ved Kjøreturen blev ligesom taget bort ved hendes Aabenhjertighed. Det, som han følte som en vidunderlig Skat, blev ganske enkelt ribbet for sin Glans, og der blev bare et Eventyr igjen, hvori han havde spillet den galante Kavallers Rolle og hun den taknemmelige Dames. Han begyndte at skamme sig over sin Indbildskhed.

Han sagde til sig selv: "Jeg burde have vidst det;

jeg vidste det ogsaa. Hun er ikke som andre Kvinder." Den ubegrænsede Tillid, de to Gamle viste hende, gav ham det Indtryk, at denne unge Pige ikke kunne begaa noget Feiltrin.

"Og den lykkelige Stjerne, Tante Yvonne, som du siger jeg er født under, viste sig igjen. Jeg slap uskadt fra det, og Mr. Lorry fik alle Ubehagelighederne og Lidelserne ved Kjøreturen."

"Slet ikke," indvendte han, "de Bagateller, som De hentyder til, er bare en Fornøielse."

"Det som en Mand lider for en Kvindes Skyld, skulde altid være en Fornøielse," sagde Onkel Caspar smilende.

"Men det vilde ikke være nogen Fornøielse for ham, hvis Kvinden lod ham forstaa, at hun ikke respekterte hans Lidelser," sagde Miss Guggenslocker.

"Og stadig mindet ham om dem," supplerte Lorry tørt. "Dersom De ikke gjorde det, Frøken Guggenslocker, saa vilde jeg ganske sikkert glemme, at jeg var saaret." Til sig selv tilføiet han: "Jeg kommer aldrig til at kunne sige det Navn i et Aandedrag."

"Dersom vi ikke skulde skilles saa snart, saa skulde jeg være Deres Læge og, som alle Læger, forlænge Deres Sygdom i det uendelige," sagde hun.

"Intet kunde være mig kjærere," sagde han varmt. Intet var fjernere fra hans Tanker end Smiger, uagtet hans Svar ogsaa kunde tydes slig.

"Ak!" vedblev han, "vi bare mødes for at skilles igjen. Tør jeg spørge, naar De forlader Amerika?"

"Paa Torsdag," svarede Hr. Guggenslocker.

"Med 'Keiser Wilhelm den store'," tilføiet hans Niece med et fraværende Udtryk i Øinene.

"Vi skal være over en Dag i Washington," sagde Tante Yvonne.

Det gav et saadant Sæt i Lorry, at han blev ræd, de skulde se det paa ham.

"Min Onkel har nogle Forretninger i Deres By, Mr. Lorry. Vi tilbringer Morgendagen der, og Onsdag er vi i New York. Saa reiser vi. Aa, hvor jeg længes efter Torsdag."

Lorry blev tung om Hjertet. Det var ikke vanskelig at se, at det bare var ham, som var forelsket. Torsdag var langt vigtigere for hende end det, at han existerte. Hun kunde glemme ham og tænke paa Torsdag, og naar hun tænkte paa Torsdag og Fremtiden, saa var han bare en Bagatel, som hørte Fortiden til.

"Har De altid boet i Washington, Mr. Lorry," spurgte Fru Guggenslocker.

"Ja, hele mit Liv," svarede han, men ønsket i det Øieblik inderlig, at han ikke havde noget Hjem og selv frit kunde vælge.

"Dere Amerikanere lever snart i den ene By og snart i den anden," sagde hun. "I vort Land lever og dør den ene Generation efter den anden i en og samme By. Vi er ikke saa vandernde og omvankende som dere."

"Mr. Lorry har krænket os ved ikke at vide, hvor paa Kartet Graustark er," udbrød den unge Pige med et harmfuldt Glimt i Øinene.

"Men min bedste Herre, Graustark er i —" begyndte Onkel Caspar, men hun stanset ham øieblikkelig.

"Du skal ikke fortælle ham det, Onkel Caspar. Jeg har anbefalet ham at studere Geografi og opdage os paa egen Haand. Han burde skamme sig over sin Uvidenhed."

Det gjorde han nu ikke, men han lovet sig selv, at før han var en Dag ældre, skulde han finde Graustark paa Kartet og samtidig fylde sin Hjerne med alt det, som Historien og Encyklopædien havde at fortælle om dette ukjendte Land. Onkelen lo, og til Lorrys Skuffelse adlød han den unge Dames Befaling.

"Er det Europa, Asien eller Afrika, jeg skal studere?" spurgte han, og de lo.

"Studer Verdenskartet," sagde Frøken Guggenslocker stolt.

"Edelweiss, er det Hovedstaden?"

"Ja, det er vort Hjemlands By, Klippernes Dronning," raabte hun. Den hører hjemme i Bjergene, i Sletterne, i Skyerne. Den har sit Hjem i Dalen, paa Bjergskraaningerne og i Skyerne."

"Og Deres Hjem? Efter hvad De siger, maa det være endda høiere oppe i Himlen."

"Vi er længst fra Skyerne, for vi bor i en grøn Dal omkranset af hvidtakkede Fjelde. I Edelweiss vælger vi vort Klima selv. Doktorerne behøver ikke at sende os langt bort for vor Helbreds Skyld. De bare siger, at vi skal flytte lavere ned eller høiere op. Vi har et duftende Foraar, en vidunderlig Sommer, en frisk Høst og kold Vinter, ganske som vi ønsker det."

"Ideelt! Men da maa De være temmelig langt syd. De kunde ikke have slig Juli og Januar, dersom De var langt nordpaa."

"Det er sandt, men vi har Januar i Juli. Studer Kartet. Vi kan godt opdages med det blotte Øie," sagde hun lidt ironisk.

"Dersom det alt ialt bare fandtes tre Indbyggere i Graustark, saa vilde det sikkert være værdig til en Plads paa Kartet," sagde Lorry galant Hans Tilhørere applauderte med patriotisk Paaskjønnelse. A propos, Hr. Gug — Guggenslocker, De fortalte, at Konduktøren spurgte om mit Navn, og at De ikke vidste det. Tør jeg spørge, hvordan De senere fik vide det?" Hans Nysgjerrighed blev for stor, og hans Mod voxte ved den Champagne, som den gamle Herre havde rekvireret.

"Jeg vidste det ikke, før min Niece fortalte mig det, efter at dere var kommet tilbage igjen," sagde Onkel Caspar.

"Men jeg kan ikke huske, at jeg sagde det til Frøken Guggenslocker."

"Jeg fik heller ikke vide det af Dem."

"Men De kunde da ikke gjætte det."

"Nei naturligvis ikke, jeg er ikke nogen Tankelæser."

"Mit Navn vilde i saa Tilfælde været det sidste, De kunde læst gjennem mig, for jeg har ikke tænkt paa det i tre Dage."

Han sad med Albuerne paa Bordet, med Haanden under Kindet og et drømmende Udtryk i de blaa Øine.

"De fortalte mig, at De fik den Mynten af Portieren paa Denvertoget?"

"Ja, to Timer efter at jeg kom paa Toget."

"Ja, den Mynt kjøbte Deres Navn for mig," sagde hun rolig og aabent.

Han snappet efter Pusten.

"De — De — De mener da ikke, at De — —," stammede han.

"Ser De, Mr. Lorry, jeg vilde vide Navnet paa den Mand, som mest nærmet sig mit Ideal af, hvad en Amerikaner skulde være. Saasnart jeg saa Dem, vidste jeg, at De var "Amerikaneren", som jeg havde lært at kjende gjennem Bøger — stor, sterk, modig og tiltalende. Derfor kjøbte jeg Deres Navn af Portieren. Jeg kommer altid til at sige, at jeg ved Navnet paa en ideel Amerikaner — Grenfall Lorry."

"Den ideelle Amerikaner" var sterkt bevæget. Han var i en Feber af Frygt og Lykke — Frygt, fordi han troede, at hun spøgte, Lykke, fordi han haabet, at hun ikke gjorde det. Han lo forlegent og kunde ikke faa et Ord frem. Hendes Aabenhjertighed forbløffede ham slig, at han næsten ikke kunde samle sig igjen. Det var Glæde i Bevidstheden om, at hun havde følt sig tiltrukket af ham med engang, hun saa ham, men Bitterhed i den Tanke, at hun bare havde lagt Merke til ham som et Slags Exemplar af Arten og vilde vide noget af samme Grund, som en Botaniker gjerne vilde vide, hvad en ukjendt Blomst heder.

"Det er en stor Ære for mig," fik han omsider fremstammet. "Jeg haaber, at De ikke fandt, at Deres første Dom var urigtig?" Han følte sig meget taabelig efter denne Ytring.

"Jeg har husket Deres Navn," sagde hun venlig.

Hans Hjerte svulmede af Stolthed.

"Der findes mange bedre Amerikanere end jeg," sagde han. "De glemmer vor Præsident og vore Statsmænd."

"Jeg troede de udelukkende var Politikere."

Grenfall Lorry trak sig tilbage til sin Kupe den Aften fuldstændig fortumlet af de Følelser, som denne forunderlige skjønne Kvinde indgjød ham. Hvor fortryllende, hvor naiv, hvor dronningagtig, hvor ligegyldig, hvor varm, hvor kold hun var. Hvor hun var helt igjennem gaadefuld. Hans sidste vaagne Tanke var: "Guggenslocker! En Engel med et sligt Navn!"

4de Kapitel. — En Indbydelse.

De blev vækket tidlig næste Morgen. Toget kom ind til Washington fem Timer forsinket. Mens han klædte sig, undredes Grenfall paa, om Skjæbnen vilde lade ham faa være sammen med hende under hendes korte Ophold i Hovedstaden. Han begyndte at drømme om en Kjøretur gjennem Avenuerne, en Udflugt til Monumentet, et Besøg i Kongreshallen, en Besigtigelse af de offentlige Bygninger, Lunch hos Ebbit, Middag hjemme hos hans Mor og andre Smaating, som vilde give ham hvert Øieblik af hendes Dag i Washington. Men endda mens han drømte, følte han sig sikker paa, at han vilde blive skuffet.

Efter at Toget havde stanset, kunde han høre hende bevæge sig i Kupeen ved Siden af. Saa hørte han,

at hun gik ud paa Gangen, at hun hilste paa sin Onkel og Tante og gav sin Kammerpige nogle Ordre. Han var netop iførd med at sætte paa sig Snippen og Slipset.

Det var umulig for nogen at gjøre dette fortere end Lorry. Hun vilde neppe have fundet ham saa ideel, om hun havde kunnet se hans mørke Ansigt eller hørt de Ord, som han hvislet frem mellem Tænderne.

"Nu forsvinder hun, og det vil blive Slutten paa det hele," knurrede han, greb Tøiet og styrtet ned af Toget to Minuter efter at hun var gaaet. Portieren vilde hjælpe ham med Tøiet, men han puffet ham tilside og for henimod Stationen.

"Det er en nydelig Tid at vække en paa, din Idiot," sagde han i Farten til ham, og glemte naturligvis, at de andre var blevet vækket paa samme Tid. Han speidet gjennem Menneskevrimlen foran sig, men kunde ikke opdage dem. "Jeg kommer aldrig til at tilgive mig selv, hvis hun er blevet borte for mig," stønnede han. Hun var ikke at se i Venteværelset, og saa for han ud paa Fortauget.

"Vogn Sir?"

"Gaa Pokker ivold — se her! Tag disse Sager. Her er Merkerne paa Kufferterne. De er paa B. & O," raabte han, kastet Vadsækkene hen til Manden og gav ham Kontrolmerkerne ("the checks") i en saadan Fart, at Fyren aabnet sine søvnige Øine paa vid Væg. Da dette var besørget, skyndte han sig tilbage til Stationen.

"God Morgen, Mr. Lorry. Har De det saa travelt,

at De slet ikke har Tid til at hilse paa Deres Venner?" raabte en klar musikalsk Stemme. Han braastanset, og det mørke ængstelige Udtryk i hans Ansigt gik over til et henrykt Smil. Da han snudde sig, saa han hende sammen med Tante Yvonne staaende ved Hovedindgan
sammen med Tante Yvonne staaende ved Hovedindgan-

"Nei, god Morgen!" raabte han og strakte glad Haanden frem. Til hans Forbauselse rettet hun sig stolt op og lod, som om hun ikke saa hans fremstrakte Haand. Et Sekund bare varet denne pludselige og merkværdige Hovmodighed. Saa smilte hun, og en Smule angergivent søgte hendes Haand hans, frygtsomt og ubehændigt. Noget sagde ham, at hun var ikke vant til Haandtryk, og dette samme noget bragte ham til at bøie sig dybt og berøre hendes behandskede Fingre med sine Læber. Han rettet sig op, rød i Ansigtet, halvt vred for, at nogen nysgjerrige Omstaaende kunde have lagt Merke til ham, og at han havde tilladt sig en Frihed paa et offentligt Sted, som ikke kunde blive ham tilgivet. Men hun smilte ganske rolig og naturlig. Der var ikke Spor af Forvirring eller Forlegenhed i det yndige Ansigt. Enhver anden ung Pige, tænkte han, vilde have draget Haanden til sig og fniset. Tante Yvonne hilste paa ham med en let Hovedbøining. Hun gav ham ikke Haanden og han passet sig vel for at gjøre det.

"Jeg troede, dere var gaaet fra Stationen," sagde han.

"Vi venter paa Onkel Caspar, som skulde give Didrick nogle Ordre. Didrick fortsætter nemlig til New

York med vor Bagage. Han besørger den ombord paa Baaden. Vi har bare med os vor Haandbagage og reiser videre iaften."

"Jeg havde haabet, at De vilde blevet her nogle Dage."

"Presserende Forretninger tvinger os til at reise med en Gang. Af alle Byer i Verden har jeg havt mest Lyst til at se Deres Hovedstad. Men kanske jeg kommer tilbage en Dag. Men lad os ikke opholde Dem, hvis De har Hastverk."

Han for sammen, saa skyldbevidst ud, stammede noget om Bagage, sagde, at han vilde komme tilbage om et Øieblik og for uden Maal eller Med afsted ganske forfjamset.

"Gud, hvilken Idiot jeg er," mumlede han, da han havde gjort en Runde gjennem Bagagerummet og saa tilbage igjen til de to Damer.

Hr. Guggenslocker var kommet til nu, og de skulde netop til at gaa. Frøken Guggenslocker saa fornøiet ud ved at se ham.

"Vi troede, De aldrig kom tilbage. De har været saa længe borte," raabte hun muntert. Den gamle Herre hilste venlig paa ham, og Lorry spurgte ham, hvilket Hotel de vilde tage ind paa. — Da de fortalte ham, at de tænkte at tilbringe Dagen hos Ebbit, tilbød han sig at følge dem, og som Grund angav han, at han havde tænkt at spise Frokost der.

De tre tilkastede hverandre et lynsnart Blik, ligesaa gaadefuldt som det var kort. Men det var langt nok til, at det ikke undgik hans Opmerksomhed, som lige

siden han havde lært dem at kjende havde været paa Vagt efter at opdage noget, som kunde tilfredsstille hans brændende Nysgjerrighed. Hvad betød det Blik? Det gjorde ham næsten fint, da det forekom ham, at det udtrykte Ærgrelse, Bekymring og Forskrækkelse. Men netop som han stivt vilde bede om Undskyldning for sin Dristighed, gjorde den unge Dame Ende paa hans Pine og bragte ham i den syvende Himmel ved at sige:

"Hvor elskværdig af Dem. Det skal være os en stor Fornøielse at spise Frokost sammen med Dem, Mr. Lorry, dersom det passer Dem. De kan fortælle os om denne vidunderlige By. Saa, De vil virkelig være saa elskværdig at forsømme Deres egne Anliggender for at give os de tidlige Morgentimer? Nu er det virkelig paatide, at vi ikke forvolder Dem mere Bryderi."

Han benegtede dette meget galant og henrykt, skyndte sig derpaa afsted for at faa fat i en Vogn.

Klokken otte spiste han Frokost sammen med dem, og mere og mere forelsket blev han under Fortryllelsen af disse Øine, dette deilige Ansigt, dette yndige paa samme Tid dronningagtige Væsen, som var en Del af hende selv, besynderlig, men fuldstændig uden Affektation. Da de forlod Spisesalen, spurgte han, om hun vilde tage en Kjøretur sammen med ham. Men hans høflige Tilbud fik et overraskende Resultat. Lige til nu havde de snakket sammen muntert og ligetil. Hun havde været i lige godt Humør som han, og han havde al Grund til at tro, at hun med Fornøielse vilde modtage hans Forslag. Det var derfor et Slag for ham at se det venlige Smil forsvinde fra hendes Øine og et haanligt

Udtryk komme isteden. Hun, som et Øieblik i Forveien havde været saa elskværdig og imødekommende, blev med engang saa stolt og arrogant, at han næsten ikke kunde tro sine egne Øine.

"Jeg kommer til at blive optaget hele Dagen, Mr. Lorry," sagde hun langsomt og saa ham ind i Øinene med den mest grusomme Bestemthed. Hans Øine blev først store af Overraskelse, saa lynte de af saaret Stolthed. Han kneb Munden sammen, blev først rød, saa ganske bleg. Hans Hjerte bankede af Skam og Raseri. Et Øieblik var han ude af Stand til at sige et Ord.

"Jeg er glad, fordi De er optaget," sagde han tilsidst rolig uden at tage Øinene fra hende.

"Jeg er desværre nødt til at tro — til min store Sorg — at jeg har tilføiet Dem en Krænkelse, hvor det bare var min Hensigt at gjøre Dem en Fornøielse. De undskylder vel min Dristighed."

Det var ikke mulig at tage feil af Harmen i hans Stemme og Øine. Impulsivt strakte hun en liden Haand frem og lagde den paa hans Arm. Der kom et blødt Udtryk i hendes Øine og hun smilte, paa en Gang patetisk og bønfaldende, som om hun vilde bede ham om Tilgivelse. Denne Forandring forvirret og forbauset ham i høi Grad. I det ene Øieblik var hun uden Grund uhøflig og afvisende, i det andet indsmigrende og bønlig.

"Tilgiv mig," sagde hun og de blaa Øine kjæmpet tappert mod Staalet i hans graa.

"Jeg var saa uhøflig. Jeg kan ikke forklare Dem, hvorfor jeg bar mig slig ad, men lad mig sige Dem, at

jeg fortjener Deres Tilrettevisning. Kjære tilgiv mig og glem, at jeg har været ubehagelig. Spørg mig ikke om Grunden, men glem, at jeg svarede Dem saa uvenlig paa Deres Indbydelse. Vær saa snil, Mr. Lorry, jeg beder Dem, jeg beder for første Gang i mit Liv. De har været saa elskværdig mod mig, vær det fremdeles."

Hans Vrede forsvandt som Dug for Solen. Hvordan kunde han modstaa en saadan Bøn?

"Jeg beder for første Gang i mit Liv," for det rundt i Hovedet paa ham. Hvad mente hun med det?

"Jeg tilgiver den angrende," sagde han alvorligt.

"Jeg takker Dem. De er fremdeles min ideelle Amerikaner — høflig, modig og mild. Jeg undrer mig ikke over, at de amerikanske Mænd ved, hvad de vil. Og nu siger jeg Tak for Deres Indbydelse og beder om at faa tage mit Afslag tilbage. Dersom De vil tage mig med paa et Kjøretur vil jeg være henrykt og mere end forbunden."

"De gjør mig lykkelig igjen," sagde han blødt, da de nærmede sig de gamle, som stod og ventede paa dem.

"Jeg skal spørge Deres Onkel og Tante, om de ikke vil være med."

"Onkel Caspar kommer til at faa det travelt i hele Dag, men jeg er sikker paa min Tante gjerne vil. Tante Yvonne, Mr. Lorry har inviteret os paa en Kjøretur gjennem Byen, og jeg har sagt ja ogsaa paa dine Vegne. Hvilken Tid skal vi saa sige, Mr Lorry?"

Hr. og Fru Guggenslocker stirrede ganske forvildet paa Niecen, da hun sagde dette. Tante Yvonne vendte

sig spørgende om til sin Mand, som ufortøvet gjorde et dybt Buk for Lorry og sagde:

"Deres venlige Opmerksomheder kommer til at blive os uforglemmelige, Sir. Naar skal Damerne være færdige?"

Lorry studerede paa, hvorvidt det vilde være raadeligt at invitere dem til Middag hos hans Mor. To Grunde talte imod det. Den ene var, at han var lidt ræd for denne besynderlige unge Pige og den anden, at han ikke havde seet sin Mor endda. Han vidste ikke engang, om hun var i Byen.

"Klokken to tror jeg. Saa har vi Eftermiddagen for os. De reiser Kl. 9 iaften, ikke sandt?"

"Jo. Og vil De spise Middag hos os iaften?"

Hendes Indbydelse var saa uventet efter alt, hvad der var hændt, at han saa lidt tvilraadig ud.

"Aa, De maa ikke behandle min Indbydelse saadan som jeg gjorde Deres," raabte hun muntert, men i det samme lidt rød, som man som oftest blir, naar man kommer til at huske paa en Irettesættelse. "De skulde høste Nytte af den Lærdom jeg fik."

Pludselig slog hun Armen om Tanten og raabte, mens hun trak hende med sig ud af Værelset:

"Klokken to altsaa, og Middag iaften. Godmorgen, Mr. Lorry."

Henrykt over Udfaldet af det hele, men nedtrykt over den korte Afsked gjorde han et dybt Buk. Han ventet, indtil det forunderlige Trekløver var gaaet ind i en Elevator, saa slentrede han nedenunder med Hænderne i Lommen, yderlig let om Hjertet. Ubevidst kom han til

at klirre med Mynterne. Han smilte over hele Ansigtet, idet han tog frem en bestemt Mynt.

Han holdt den mellem to Fingre og sagde:

"Den er det, som det kostede hende at faa vide mit Navn, ikke sandt? Vel, du er nok liden, men du kjøbte noget, som ser bedre ud end Guggenslocker paa et Hotelregister. Din Herskerinde er et forunderligt Individ af Menneskearten, et vimset lidet Individ maa jeg sige. Først er hun Nei, og saa er hun Ja. Du er heldig, du Mynt, at du er kommen i Hænderne paa en, som ikke for nogen Pris vilde overlade dig til fremmedes Barmhjertighed. Du har nu trukket dig tilbage med Pension vel fortjent efter en tapper Tjeneste for den mest lunefulde Dronning."

Inden en Time var han hjemme og fortalte sin Mor om sine Vandringer, men undlod af Grunde, som han selv bedst vidste, at fortælle om det, som var hændt, efter at de var reist fra Denver. Han bare saavidt nævnte "et Selskab af Udlændinger". Klokken et gik han, korrekt paaklædt, ned til Vognen. Han sagde til sin Mor, at han havde inviteret nogle fremmede til at kjøre med sig og se Byen. Paa Veien nedover kom han til at huske paa, at han burde vist se indom sit Kontor — han var Jurist — for at hilse paa sin Onkel og lade ham vide, at han var i Byen. Men nei — Klokken var for nær to, til at det gik an at spilde Tiden med Forretninger, saa Kontoret saa ikke noget til ham den Dag og ikke noget videre den næste heller.

I flere Timer frydet han sig saa over hendes Selskab. Han sad ved Siden af hende i den rummelige

Vogn, Tante Yvonne ligeoverfor, og gjorde hende opmerksom paa de Steder af Interesse, som de passerede. De gik ind i Kapitoliet; de saa det hvide Hus, og da de var paa Veien hjem til Hotellet, mødte de Præsidenten for de Forenede Stater.

Der havde hele Tiden været noget stivt tilbageholdende over Frøken Guggenslockers Væsen, som havde forbauset ham, men nu da hun fik høre, at dette var Præsidenten, forsvandt det, og hun blev uhyre nysgjerrig og interesseret. Lorry moret sig hele Tiden med at iagttage, hvordan Udtrykket i hendes Ansigt verlet. Til sin Forbauselse og Ærgrelse saa han, at hun isteden for at vise nogen Ærbødighed, som han havde ventet, lidt haanlig trak Mundvigerne ned og saa skuffet ud. Hun saa ud, som om hun fandt den høie Herre simpelthen latterlig.

"De synes ikke om vor Hersker?" sagde han, da Vognen var kjørt forbi. Han satte netop sin Hat paa Hovedet igjen mens han spurgte.

"Jeg ved virkelig ikke, jeg kjender ham ikke," sagde hun paa en lidt sarkastisk Maade. "Dere Amerikanere har e n Trøst. Naar dere er kjed af en Hersker, kan dere sætte en anden i hans Sted. Er det ikke fornuftigt at gjøre det noksaa ofte?"

"Fornuftigt er vel ikke netop Ordet. Hensigtsmæssig er bedre. Skal jeg drage den Slutning, at dere ikke har nogen Politik?"

"Et Dynasti har hersket i vort Land i Aarhundreder. Siden jeg kom hid, har jeg ikke en eneste Gang seet nogen vifte med Hatten og fuld af Begeistring raabe:

'Længe leve Præsidenten!' I mit Land har ethvert Barn fra sin Fødsel hørt det Ord: 'Længe leve Prinsen!' Saasnart de kan sige Mor og Far, lærer de at sige dem: 'Længe leve Prinsen! Længe leve Prinsessen!' er en Hyldest af Kjærlighed og Hæder som vore Herskere nyder fra de fødes, til de dør. Vi er ikke ustadige, og vi har ingen Politik."

"Hører eders Herskere Horninstrumenter, Musikkorps, Felttogshyl, Fyrverkeri og Valgtaler hvert fjerde Aar? Ved De, hvad det vil sige at være en hel Nations frivillige Valg? Ved De, hvad det vil sige at herske, fordi de har tilvundet sig Retten til det og ikke, fordi de er født til det? Har der nogensinde været en af Hyldest overmættet Hersker i Deres Land, som har kjendt den Glæde, som Bevidstheden om, at han har erhvervet sig Retten til at blive tiljublet fra den ene Ende af Landet til den anden, bringer? Er der ikke lidt Forskjel mellem Deres arvelige: "længe leve Prinsen!' og vort vilde entusiastiske impulsive: 'Hurra for Cleveland!' Alle Mænd er ligestillede her i dette Land. Den Mand, som vinder den største Gave, som en Nation paa sytti Millioner kan give ham, er den Mand, som har Hjerne og ikke Titel som sin Vuggegave."

Han var blevet en Smule forbitret.

"Der! Nu har jeg igjen stødt Dem. De maa bære over med mine gammeldagse Ideer. Vi, som er gode og loyale Undersaatter under en god Hersker, kan ikke glemme, at vore Herskere er fødte til at være det, og ikke valgt til det. Af og til har vi vel en ubegavet Monark, og man maa synes Synd i os. De er ædelmodig

med Hensyn til Udvalget af Fyrster, vær ogsaa ædelmodig mod mig, en formørket Royalist, som kræver Overbærenhed af en, som kanske en Dag bliver Præsident for de Forenede Stater."

"Indrømmet uden Diskussion. Om en mulig — men ikke sandsynlig—Præsident for de Forenede Stater er jeg ædelmodig mod en ulykkelig, som ikke kan haabe at blive Prinsesse, uanseet hvor smukt hun vilde pryde en forgyldt Trone."

Ved denne Bemerkning smilte hun saa fortryllende, at han følte sig som den lykkeligste Mand i Verden. I Maaneder efter erindret han det Smil, den affindige Gnist af Glæde, som for gjennem ham ved Udtrykket i hendes Øine. Han gjemte Erindringen om det i sit Hjerte som en kostelig Skat.

Middagen var bare et Stadium mere i denne vidunderlige Drøm. Mere end engang var han ræd for, at han skulde vaagne og finde trøstesløs Ulykke isteden for denne Fryd, som saa helt gjennemtrængte ham. Da Middagen nærmede sig sin Afslutning, blev han nedtrykt. Nu var det bare en Time igjen. Klokken ni nærmet sig med sine Savn, Længsler og sin Ensomhed. Han besluttede sig til at holde paa Glæden ved Øieblikket, indtil den triste Fremtid, under Ringning af Klokker og Larm af Hjul, skulde begynde. Han sagde, at han vilde ledsage dem til Stationen, da de reiste sig fra Bordet. Hun var begyndt at sige Farvel til ham, da han hurtig og stødvis kom med: "De vil lade mig følge Dem paa Stationen. Det vilde være mig en stor Fornøielse."

Hun trak Øienbrynene lidt op, men takket ham og sagde, "at hun vilde anse det for en Ære. Han blev hed, og han blev kold, da han indbildte sig, at han saa et Glimt i hendes Øine, som sagde:

"Jeg synes virkelig Synd paa dig, stakkels Fyr."

Uagtet denne ubehagelige Fornemmelse og den Kjendsgjerning, at hans Stolthed havde faaet et temmelig føleligt Stød, kjørte han med dem til Stationen. De gik ind i Sovevognen nogle Minuter, før Toget skulde gaa. Paa det nederste Trappetrin stansede de, sagde Farvel og udtrykte samtidig Ønsket om, at de skulde træffes igjen.

Konduktøren kom forbi, nogle forsinkede Passagerer kom ilende. Han saa paa Klokken.

"Nu er Klokken ni," sagde han, "dere maa vel gaa ind." Han hjalp Tante Yvonne, og hun vendte sig og trykket venlig hans Haand.

"Adjø, kjære Ven. De har været saa elskværdig mod os," sagde hun alvorlig.

Den unge Pige gjorde ham lykkelig ved at sige: "Gaa du først, Onkel Caspar, jeg kan godt komme op alene."

"Aa, jeg kan hjælpe Dem," skyndte Lorry sig at tilføie og gav hende et taknemligt Blik, som hun ikke kunde misforstaa.

Onkelen trykket ogsaa den unge Mands Haand og gik ind. Hun var ifærd med at følge ham, da Lorry raabte: "Vil De ikke lade mig faa Lov?"

Smilende vendte hun sig mod ham og gav ham Haanden

"Og nu er det Farvel for bestandig. Jeg er saa be-

drøvet over, at jeg ikke har set mere af Dem." Han tog Haanden og holdt den i sin et Øieblik.

"Jeg kommer aldrig til at glemme disse Dage," sagde han med skjælvende Stemme. "De har bragt noget ind i mit Liv, som aldrig kan borttages. De kommer til at glemme mig, før De er ude af Washington, men jeg — jeg kommer altid til at se Dem, som De er nu."

Hun tog blidt sin Haand væk, men saa ham fremdeles ind i Øinene.

"De tar feil, hvordan skulde jeg kunde glemme Dem. Er De ikke mit Ideal af en Amerikaner, hvis Navn jeg kjøbte. Jeg kommer altid til at huske Dem, som jeg saa Dem i — Denver."

"Ikke saadan som jeg har været siden?" raabte han. "Er De anderledes nu, end da jeg først saa Dem da?"

"Det er jeg, for De saa mig, før jeg saa Dem. Jeg er glad, fordi jeg ikke har forandret mig til det værre i Deres Øine."

"Da jeg først kjendte Dem gjennem mine Øine, vil jeg sige, at mine Øine er ganske at stole paa," sagde hun ertende.

"Jeg mener ikke, at jeg har forandret mig i det Ydre."

"I noget andet Tilfælde vilde mine Øine ikke være brugbare," tilføiet hun lidt affeiende. "De er nu alligevel mit amerikanske Ideal. Adjø, nu skal vi vist til at gaa."

"Farvel!" raabte han og svingede sig op paa det trange Trin ved Siden af hende. Han greb hendes Haand igjen, da hun lidt overrasket drog sig tilbage.

"De forsvinder nu fra mit Land, men ikke fra mit Sind. Dersom De ønsker, at Deres Øine skal se Forandringen i mig saa bare se ind i Deres egne i Speilet. For det er i dem Forandringen er foregaaet. Farvel. Jeg haaber, at jeg maa møde Dem igjen."

Hun nølede et Øieblik. Hendes Blik blev usikkert. Toget begyndte at gaa. "Ja, gid vi kunde mødes," sagde hun lavt — saa lavt, at han næsten ikke kunde høre Ordene. Om hun ikke havde sagt et Ord, vilde han kunnet læst sit Svar i hendes udtryksfulde Øine. "De kommer til at slaa Dem, hvis De venter, til Toget er i fuld Fart," raabte hun muntert. "Aa, ser De ikke, hvor fort vi gaar," sagde hun og puffede til ham i sin Iver. "Skynd Dem, vær saa snil."

Han glædet sig over Forfærdelsen i hendes Øine. "Farvel da," raabte han.

"Farvel, min Amerikaner." Og i det samme han hoppet af, sagde hun, mens hendes Øine tindrede af noget, som lignede Skadefryd: "De maa besøge mig i Edelweiss. Jeg venter Dem."

Der laa en Udfordring i hendes Stemme. Eller var det Spot?

"Jeg kommer, ved Gud, jeg gjør!" raabte han.

Da blev hun forskrækket og holdt paa at protestere. Og da hun bøiede sig fremover, idet hun holdt sig fast i Rækverket, smilte hun ikke.

En hvid Haand viftede til ham, og hun var borte. Han stod med Hatten i Haanden og stirrede paa de to røde Lys i Enden af Toget, til de blev borte i Natten.

5te Kapitel. — Sentimentalitet.

Hvis Lorry sov den Nat, saa vidste han det i ethvert Fald ikke selv. Den næste Morgen efter at han havde spist Frokost med sin Mor, forsøgte han forgjæves at gjenkalde sig et Minut af Tiden mellem Midnat og Klokken otte om Morgenen, hvor han ikke havde tænkt paa den unge Pige, som var fløiet afsted med hans Sindsro. Hele Natten laa han og kastede sig og tænkte. Han talte Titusener sorte Faar, som hoppede over et Gjærde, men efterat det var gjort, og Faarene havde spredt sig til alle Kanter, var han ligesaa langt fra Søvnen som nogensinde. Hendes Stemme lød i hans Øren som Musik, men det var ikke den Slags Musik, som man blir søvnig af. Hver Time hørte han Klokken slaa, og da han stod op, var han i et forfærdeligt Humør. Alt var bare trist og leit. Frokosten var ham en Pine. Han elsket sin Mor, men flere Gange den Morgen maatte han rigtig tage sig sammen for ikke at give hende et skarpt Svar paa hendes milde, moderlige Spørgsmaal.

To Gange maatte hun spørge op igjen. Han var saa aandsfraværende, at han hørte ikke noget undtagen de Ord, som en anden Kvinde havde udtalt fire og tyve Timer i Forveien. Hans Øine var tunge, hans Stemme træt, og Ansigtet furet og blegt.

"Du er ikke frisk, Grenfall," sagde hans Mor og saa ham ængstelig ind i Øinene. "Du har overanstrengt dig paa Reisen. Nu maa du tage dig en god lang Hvil og komme dig igjen efter Ferien."

Han smilte barskt. "En Mand trænger aldrig Hvile saa meget, som naar han har havt Ferier. Ikke sandt, Mor? Arbeidet vil blive en Hvile. Jeg skal gaa paa Kontoret idag og gjøre tre Dages Arbeide inden Aften. Da tror du, jeg er frisk, ikke sandt?"

Han lod, som om han læste Morgenavisen. Der var ikke noget, som kunde interessere ham der, ikke en eneste Ting — jo, vent lidt. Han kom pludselig til at tænke paa noget, og han begyndte at undersøge den med den største Interesse. Saa lagde han den fra sig med et Lettelsens Suk. Der stod intet om, at hendes Tog var forulykket. Hun havde ganske sikkert uskadt naaet New York. Han saa paa Klokken. Kanske hun spiste Frokost netop nu. Kanske hun tænkte paa ham — kanske ikke.

Erindringen om det sidste Haandtryk og det bløde Udtryk i hendes Øine stod som en Mur mellem Frygt for, at hun havde glemt ham og Visheden om, at hun huskede.

Havde ikke Minderne holdt ham vaagen? Han tænkte paa den underlige Bevægelse, som hendes Ansigt havde udtrykt den sidste Gang, han saa det. Hvad betød dette forfærdede Blik og denne Sinndsbevægelse? Var det Frygt? Var det Skræk? Hvad det nu end var, gjorde det ham uhyre urolig og borttog den Charme, som havde været der lige i Forveien — for en stor Del, ja, — men Charmen var der nok alligevel, det var det umulig at negte for.

Sit Forsæt tro, gik han tidlig paa Kontoret med den dydige Hensigt at arbeide. Hans Onkel modtog ham hjerteligt, og en lang Forretningskonferance paafulgte.

Lorry var til sin egen Skuffelse og Ærgrelse ofte uopmerksom. Der var nogen vigtige Sager fore, som om et Par Dage skulde indbringes for Retten, og som var af stor Betydning. Lorry senior var meget fornøiet over, at hans dygtigt aktive Nevø var kommet tilbage saa beleiligt. Han havde ikke følt sig istand til at handle paa egen Haand. Kampen i Retten krævede ungdommelig Energi og Skarpsyn.

De spiste Lunch sammen, den Ældre var ivrig og fortrolig, den Yngre høflig — men aandsfraværende.

Om Eftermiddagen gjennemgik Lorry junior Sagen igjen, fuldt og fast bestemt paa at være standhaftig, trods sine Tilbøieligheder i modsat Retning. Henimod Aften kastet han ærgerlig Bøgerne paa Bordet, underrettet sin forbausede Onkel om, at han ikke var frisk, og forlod Kontoret. Saa spilte han Billard, men ubegribelig slet, til det var Tid at spise Middag. Ved Middagen blev hans Mor ærgerlig paa ham, fordi han slet ikke hørte paa, hvad hun sagde, — siden røgte han og grublet mismodig. Hun skulde reise imorgen. Bare han kunde faa se hende en Gang til.

Kl. halv otte fandt hans Mor ham i Biblioteket, hvor han var ivrig optaget med at studere det Bind af Konversationslekſikonet, som indeholdt Bogstaven G. Da hun spurgte ham om, hvad han ledte efter, lo han idiotisk og sagde i sin Forvirring, at han forsøgte at finde Navnet paa den vigtigste By i Indiana. Hun reiste sig og saa gjennem Bøgerne i Hylden, da hun for sammen ved at høre ham raabe op, mens han for op af Stolen.

"Halv otte! Jeg kan naa det!"

"Hvad er det, kjære Gren?"

"Ah," sagde han og lod som ingenting.

"Jeg glemte — ja Mor det er netop saavidt jeg kan naa Toget, ved du. Vil du være saa snil at lade Mary ordne med disse Bøgerne. Jeg maa afsted til New York — bare for en Dag — tilbage igjen imorgen. Vigtige Forretninger — huskede paa det netop nu. Adjø — Adjø, han kyssede hende og var ude i Gangen, før hun forstod, hvad han snakket om. Saa løb hun efter ham og kom tidsnok til at se ham fare ud gjennem Gadedøren med Hatten paa Snei og Overfrakken flagrende efter sig, mens han stræbede med at komme ud i Ærmerne paa den.

Toget skulde lige til at gaa, da han kom paa Stationen, og det var bare ved at løbe af alle Kræfter, at han kom med, andpusten, men lykkelig. Netop fire og tyve Timer før havde hun forladt Washington, og det var netop her, at hun havde smilt og sagt, at hun ventede, at han skulde komme til Edelweiss. Han fik sig en Sovevogn og lagde sig til at sove baade skuffet og forbitert. Skuffet fordi han ikke havde kunnet lade være at give efter for sine Følelser, og forbitret paa Manden i Køien ved Siden af hans. Naar man er forelsket har man ikke Taalmodighed med Folk, som snorker. Strax han kom til New York telefonerede han for at høre, naar "Kaiser Wilhelm" skulde gaa, tog saa en Droske og kjørte ned til Kaien. Han sad ret op og ned i den, stiv og forskrækket over, at han kunde foretage sig noget saa absurd som dette. Dette var jo at bære sig ad aldeles som en Skolegut. Styrte afsted til en Dampskibs-

kai for at faa et sidste — i bedste Fald — utilfredsstillende Glimt af en ung Dame, han var kommet til at beundre. Man kunde forstaa og undskylde det hos en forelsket Skolegut ja — men en Mand — en Verdensmand. Aldrig. "Denne vilde Jagt for at se denne unge Pige kommer du til at skamme dig over, saalænge du lever, Grenfall Lorry," sagde han til sig selv. "Det er idiotisk, helt og holdent idiotisk. Og sæt, at hun skulde se mig staa der paa Kaien og glo. Hvad vilde hun tro om mig? Jeg gaar ikke et Skridt længer. Jeg vil ikke være en Nar."

Ophidset og skamfuld begyndte han at hale i Vogndøren. Han vilde give Kusken Ordre til at kjøre tilbage igjen, men saa hviskede en listig Frister noget i Øret paa ham: Hvorfor ikke kjøre ned og se igjennem Passagerlisten bare for at se, om hun har faaet Plads? Det vilde da være passende og fornuftigt ogsaa, for det er da en Tilfredsstillelse at vide, om hun virkelig kommer afsted. Javist — naar jeg nu engang er her, saa er der jo ikke nogen Mening i at vende om igjen med uforrettet Sag. Jeg vil bare undersøge det, og saa reise hjem, og kanske faar jeg et Glimt af hende ogsaa. Men hun maa ikke se mig. Ikke for nogen Pris. Hun vilde le af mig, det vilde være afskyeligt, om hun skulde le af mig."

Lidt beroliget ved, at alt dette hørtes saa fornuftigt ud, mumlede han: "Nei, vi snur ikke om, men vi skal ikke være saa taabelig, at vi lader hende faa se os — nei da."

Et Øieblik efter var de der, og han skyndte sig ind

paa Kontoret. Han saa Listen over 1ste Klasses Passagerer igjennem og blev meget overrasket ved ikke at finde nogen Guggenslocker der. Han saa igjennem 2den Klasses, ingen der heller.

"Har ikke Hr. Guggenslocker bestilt Plads?" spurgte han. Han kunde ikke tro sine egne Øine.

"Ikke paa 'Kaiser Wilhelm', Sir."

"Men da kan de ikke komme med den. Om et Par Minuter er de her kanske."

"De kan ikke faa andet end Sterage nu — alt andet er optaget."

"Men er De sikker paa — —," begyndte Lorry.

"Se selv, Sir," sagde den unge Mand kort.

Ganske fortumlet gik Lorry sin Vei. En svag Mistanke begyndte at komme op i ham. Den voxet og blev tilsidst saa stor, at han led Kvaler ved den. Gradvis kom han til det Resultat, at hun havde bedraget ham, havde løiet for ham. Hun havde slet ikke havt til Hensigt at reise med "Kaiser Wilhelm". Det blev klart for ham nu, dette eiendommelige i hendes Væsen og de besynderlige smaa Smil. Hvad var hun? En Eventyrerske? Den unge Pige med det yndige Ansigt, en liden ordinær Kokette, en Løgnerske? Han blev ganske kold ved Tanken. Hun var ikke alene om det heller. Havde ikke Tanten og Onkelen bedraget ham?

Havde de ikke forsøgt at bringe ham væk fra Sporet? Men hvorfor? Havde de gjort noget, som nødsaget dem til at flygte fra Landet? Nei, det var umuligt. Men hvorfor var De ikke ombord?

Pludselig for han sammen, grebet af en forfærdelig

Tanke. Noget uforudseet kunde have hændt — en Ulykke — Sygdom — kanske Død.

Klokkeringningen fra Skibet, som skulde til at gaa, rev ham ud af disse Betragtninger. Mekanisk og trøstesløs gik han ned paa den svære overfyldte Kai. Der var alt i Bevægelse. En Strøm af Mennesker, Skrig og Raab, Haling af Taug og Reb, Vandet stod som en Hvirvel, og "Kaiser Wilhelm" drog afsted paa sin lange Reise. Uden at vide hvorfor, trængte han sig alligevel frem, saa han kom i første Række blandt Tilskuerne. Han havde Taarer i Øinene af Harme, Skam og Krænkelse. Hun havde holdt ham for Nar. Mismodig stod han der og saa paa Passagererne, som hang over Rælingen, mens han smilte ironisk. Der var Skibet, som han troede skulde tage hans Hjerte med sig, naar det forlod hans Fødeland. Det Hjerte, som han i god Tro havde overgivet til Graustark. Ja, der gik Baaden, men hans Hjerte var altsaa ikke der.

Mismodig lod han Blikket glide henover Passagererne. To Gange fæstet det sig ved et Punkt langt fremme paa Dækket. Det var, som om en usynlig Magt tvang ham til at se did. Da han tredie Gang saa derhen, for han sammen og stirrede intenst. Kunde han tro sine egne Øine? Der var noget ved den Skikkelse ved Rælingen — der midt imellem to unge Damer, som viftede saa rasende med sine Lommetørklæder. Hans Hjerte bankede sterkt og utaalmodig. Hvorfor kunde hun ikke vende Ansigtet mod Kaien, som alle de andre? Den blaa Jakke var der, men ikke den uforglemmelige Reisehue. Nu var der istedetfor en rund liden Hat.

Han kunde ikke komme til noget Resultat og troede han skulde blive gal af Uvisheden. Skibet begyndte nu langsomt at fjerne sig fra Kaien, og han vidste, at om et Øieblik vilde det være umuligt at gjenkjende nogen der. Netop som han havde opgivet Haabet og holdt paa at stønne af Fortvilelse, vendte hun Ansigtet ret mod ham.

Det var Frøken Gugenslocker. Hvorfor var ikke hendes Navn paa Passagerlisten? Det var hans første Tanke. Et Øieblik efter glemte han alt, for til hans Forbauselse, Henrykkelse og samtidig Nederlag saa han, at hendes Blik intenst hvilte paa ham. Hun tog sin Kikkert op, rettede den et Øieblik paa ham og lod den saa falde. Han kunde se, at hun smilte, og nu viftede hun med Lommetørklædet. Hun havde altsaa set ham, havde grebet ham i denne Taabelighed. Han brændte af Skam, men det kunde man ikke se paa ham. Hans Øine straalede, Munden skalv og hele hans Udseende udtrykte den største Henrykkelse. Han viftede med Hatten og med Lommetørklædet, og hun viftede igjen.

Hun smilte over hele Ansigtet og lænet sig fremover Rælingen. Da han saa, at ikke Onkelen og Tanten var i Nærheden, førte han Fingeren til Munden og slængte et Kys henimod hende.

"Nu knuser hun mig," tænkte han, angrede paa det og haabede, at hun ikke havde set det.

Hun holdt op at vifte og Hjertet sank i Livet paa ham, da han forstod, at hun havde lagt Merke til det. Der var et Øieblikś Ubeslutsomhed, saa førte hun begge Hænder til Munden, og hans Kys kom tilbage til ham.

Folk ved Siden af ham blev overrasket ved at høre ham udstøde et vildt Skrig, se ham vifte saa vanvittig med Hatten, at han holdt paa at vifte den i Tusen Stykker. Saa uventet var den Maade, hvorpaa hun tog — hvad han ansaa for en ulykkelig Taktløshed — at man maatte tilgive ham hans Udbrud af Lettelse og Glæde. Han kunde ikke blive mere forbauset, om hun havde taget en Revolver og skudt paa ham. Men hun havde faktisk tilkastet ham et Kys. Det var næsten ikke mulig at tro det. Men midt oppe i al denne Fryd kom han til at tænke paa, at hun var paa det Rene med, at hun aldrig kom til at se ham mere, at hun moret sig over ham, at det hele var en Spøg, som ikke havde noget med hendes Følelser for ham at gjøre. Mens han fremdeles viftet til hende, blev hun mere og mere utydelig for ham og snart kunde han ikke skjelne hende ud fra de øvrige. Hun var borte, men hun havde tilkastet ham et Kys, som han altid vilde huske. Da han vendte sig bort, begyndte han at undre sig paa, om hun havde havt Taarer i Øinene, men denne Mulighed var saa fjern, at han lo høit af den. Et Par unge Piger hørte ham le og smilte til ham, men han skulet forbitret bort paa dem og forsvandt i Mængden. Fortumlet som han var, spurgte han alligevel sig selv hele Tiden: Hvorfor er hun ikke paa Passagerlisten? Grebet af en pludselig Ide gik han atter ind paa Kontoret og saa Listen nøiagtig igjennem. Men der var ingen Guggenslocker der. Som en sidste Tilflugt spurgte han:

"De kan da ikke have reist under et antaget Navn?"

"Det kan jeg ikke sige. Hvor skal de hen?"

"Graustark."

Den unge Mand rystede langsomt paa Hovedet og Lorry rystede paa sit han ogsaa.

"Er De sikker paa, at De saa den unge Dame ombord?"

"Jeg skulde mene det," sagde Lorry med Eftertryk.

"Jeg holdt paa at sige, at der er en hel Del tyske og italienske Sangere ombord, og De kunde jo have taget feil. Men siden De er saa sikker i Deres Sag, er det jo rart, at Deres Venner ikke er paa Listen."

Saa gik Lorry modløs bort med en vag Frygt for, at hun kunde være en Primadonna, hvis rette Navn var Guggenslocker, men hvis Scenenavn var noget mere velklingende. Men han kastede denne Frygt fra sig. Hun kunde ikke være nogen Operasangerinde. Umulig. I Hotellet saa han tilfældigvis paa Listen over de reisende. Der var Navnet, som han ikke kunde faa ud af sit Hoved. "Caspar Guggenslocker, Graustark."

Han begyndte at spørge Kontoristen. "De reiste med 'Keiser Wilhelm' idag," sagde denne. "Det er alt, hvad jeg ved. De kom igaar og reiste idag."

Lorry vendte tilbage til Washington som i en Drøm. Den Atmosfære af Hemmelighedsfuldhed, som havde været der fra først af, stod som en Mur, hans Nysgjerrighed ikke kunde klatre over. Hans Indbildningskraft og Fantasi var til ingen Nytte. Det var bare en Ting, han var paa det Rene med, og det var, at han var forelsket. Hans egen Tilstand var ikke noget Mysterium.

Flere Uger efter reiste han til New York for at ud-

spørge Kapteinen paa „Wilhelm", og haabet da at faa Rede paa det. Til hans Forbauselse sagde Kapteinen, at der ikke havde været nogen Guggenslocker ombord, og han kunde ikke huske nogen Passagerer, som svarede til den Beskrivelse, Lorry gav ham.

Den hele lange varme Sommer igjennem arbeidet han, græmmet sig og undret sig.

Hvad Arbeidet angik, var det høist utilfredsstillende baade for ham selv og Onkelen. Det andet gjorde han saa meget af, at Lægen raadet ham til at tage en Ferie. Det blev tilslut næsten uudholdeligt. Han maatte vide alt om hende. Men hvordan?

Høsten fandt ham bleg og træt og ligegyldig baade for Arbeide og Fornøielse.

Selskabslivet, hvor han før havde været Løve, kjedet ham, Kvinder ligeledes; Mænd ærgret ham, at spille gad han ikke, den kjedsommelige Klub satte ham bare i daarligt Humør. Hele Verden var ude af Gjænge. Lægen sagde ham, at han holdt paa at faa nervøs Lammelse. Hans Mor kunde ikke længer skjule sin Ængstelse. Altsaa kom han til det Resultat, at der bare fandtes én Udvei. Han antydet denne til Doktoren, til sin Mor og Onkel, og de var enige med ham.

Det var en Reise til Europa.

Da han havde bestemt sig til dette, blev han i bedre Humør. Han begyndte at se Verden lidt lysere an, og i September, da "Keiser Wilhelm" skulde afgaa, var han igjen fuld af Sundhed og Kraft.

Han var paa Reise til Edelweiss — til den forun-

derlige Miss Guggenslocker, som havde tilkastet ham et Kys fra Dækket den Dag, hun reiste.

6te Kapitel. — Graustark.

To Uger senere var Lorry paa Landjorden igjen og midt oppe i den vidunderlige Verden, som heder Paris. Dagen efter hans Ankomst mødte han en af sine Samtidige ved Harvard-Universitetet paa Gaden. Harry Anguish var en Slags Kunstner. Ved Universitetet havde han været en kameratslig Fyr, den første i al Slags Sport og den Slags Ting, som Professorerne rynket lidt paa Næsen af. Han og Lorry var de bedste Venner, skjønt de var fuldstændig forskjellige. At kjende en af disse to var det samme som at like ham. Kjendte man begge, fandt man alt, som var tiltalende og interessant hos en Mand. Deres Feil og deres Dyder laa i i Stik modsat Retning, og netop derfor udfyldte de gjensidig hinanden. Dette uventede Møde i Paris var en stor Fornøielse for dem begge to, og i en Uge eller saa var de uadskillelige. Sammen sad de og nippede til sin Vin ude paa Kafeerne, sammen besøgte de Teatrene, Operaen, Ballokalerne og enkelte af Anguish's amerikanske og franske Venner.

Lorry fortalte ikke sin Ven noget om Graustark. Han nølede med at gjøre det, da han var ræd for, at han skulde gjøre Nar af ham, og følte, at det ikke var saa urimeligt, om han gjorde det. Men han begyndte nu at blive utaalmodig. Han vilde begynde at lede efter dette ukjendte Land, dets Hovedstad og i det mindste en af

dets Indbyggere, og saaledes blev han nødt til delvis at sætte Anguish ind i sine Planer for Fremtiden. Han begyndte med at fortælle ham, at han tænkte paa at tage en Tur gjennem Wien, Budapest og andre af Østens Byer, og vilde blive borte nogle Maaneder. Til hans store Overraskelse foreslog Anguish meget begeistret at gjøre Turen med. Det var netop, hvad han længe havde tænkt paa, sagde han.

Saa havde ikke Lorry andet at gjøre end at tilstaa alt. Han blev behagelig overrasket over, at Vennen slet ikke gjorde Nar af ham. Tvertimod. Anguish, som havde et livfuldt, romantisk Temperament, var meget sympatisk og erklærede, at det var det mest henrivende Eventyr, som nogensinde var forekommet udenfor en Eventyrbog.

"Fortæl mig altsammen," sagde han enthusiastisk. Og Lorry gav ham en nøiagtig Beskrivelse af den mystiske Skjønhed, introducerte ham paa samme Maade for den distingverte Onkel og Tante og tilføiet alle de Detaljer, som havde forvirret og forbauset ham saa.

"Det var da merkværdigt det hele," udbrød Anguish. Jeg undrer mig ikke over, at du har sat dig i Hovedet at finde dette vidunderlige Væsen, det skal være vist. Med en slig Beundring og en slig Nysgjerrighed som din, vilde jeg da reise Verden rundt for at faa det hele opklaret."

"Det kan jo hænde, jeg kan faa tilfredsstillet min Nysgjerrighed — men med Hensyn til det andet — — dog, hvem kjender noget til Graustark?"

"Kjære, det maa man da kunne finde ud. Naar disse

Mennesker bor paa et saadant Sted, saa maa det jo existere. Vi faar undersøge Jernbanetabellerne. Her har man jo saa mange smaa Kongeriger og Fyrstendømmer, at man trænger hele sin Levetid til at faa greie paa dem allesammen. Imorgen gaar vi igang med vore Undersøgelser. Vi finder ud, hvor Graustark er, og saa reiser vi did og plukker den Blomst, som gror der. Alt hvad du trænger, min Ven, er en Arrangør. Det skal jeg være, og du behøver bare at besørge Plukningen."

"Lettere sagt end gjort."

"Hun tilkastet dig jo et Kys, ikke sandt?"

"Jo, men for Pokker, det var jo bare, fordi hun aldrig ventet at se mig igjen."

"Af samme Grund gjorde du det, formoder jeg?"

"Jeg ved ikke — jeg var utilregnelig."

"Vel, dersom hun var ved sine fulde fem, da hun gjorde det, saa er hun tilregnelig, og jeg vilde forlange en Forklaring af hende."

Lorry lo af hans Iver, og var glad over, at han havde betroet sig til sin energiske Landsmand. To Hoveder var bedre end et, og han maatte tilstaa, at han var glad over ikke at skulle være alene med dette Foretagende. Han ventet sig ingen specielle Vanskeligheder, men vidste, at han vilde have følt sig meget ensom. At det blev ordnet slig, var ham saaledes en Lettelse istedetfor det modsatte. Til langt ud paa Natten diskuterede de Turen. Da Anguish endelig reiste sig for at gaa til sit Hotel, kom han med et Spørgsmaal, som overrasket Lorry.

"Hvad vil du gjøre med hende, efter at du har fundet hende, gamle Ven?"

Lorry for sammen med et Ryk, rynkede Panden og saa ud, som om han var fuldstændig i Vildrede.

"Jeg vil tænke over det, naar jeg har fundet hende," sagde han.

"Tror du, at du vil gifte dig med hende," vedblev den anden.

"Hvordan kan jeg vide det?" udbrød Lorry rasende.

"Nei naturligvis — du kunde jo ikke vide det, det var jo umuligt," sagde Anguish undskyldende.

"Kanhænde hun ikke vil have dig, kanhænde hun er gift — der er saa mange Muligheder. Men undskyld min Videbegjærlighed. Hvorfor agter du saa at fare den halve Verden rundt for at lede efter hende? Bare for at se hende engang til?"

"Du spurgte mig, om jeg troede — —." Lorry stansede pludseligt.

"Jeg tager det for givet altsaa, at du gjerne vilde det. Vel jeg er glad for, at jeg har noget bestemt at gaa efter. Hvad vi altsaa bestræber os for fra nu af er at ombytte Guggenslocker med Lorry — det vilde ikke være noget Tyveri — heller en Barmhjertighed. Godnat. Jeg ser dig imorgen."

Den næste Formiddag kjørte de to Venner omkring til forskjellige Jernbanestationer og spurgte efter Graustark og Edelweiss.

"Hun har narret dig, gamle Ven," sagde Anguish, da de havde været paa den tredie Station uden Resul-

tat. Han sagde det medlidende, da han var bedrøvet for Vennen.

"Nei!" udbrød Lorry. "Hun sagde mig Sandheden. Der findes et Graustark, og hun bor der. Jeg indestaar med mit Liv for de Øinene hendes."

"Er du sikker paa hun sagde, at det var i Europa?" spurgte Harry og saa op og ned ad Gaden, som om han ventet at se hende der i Paris. Han begyndte at tro, at hun og hendes dyrebare Slægtninge havde bedraget Grenfall. Kanske deres Hjem var i Paris og ikke noget andetsteds. Hvis ikke Lorry var saa sikker, vilde han have leet af den andens Godtroenhed og kaldt ham en Klods, som havde ladet sig føre bag Lyset af en Skuespillerindes Lune.

Men han var fornuftig nok til ikke at sige noget og se Tiden an. Imidlertid drog de da fra det ene Sted til det andet og forsøgte at finde et Land, som ingen af dem vidste noget om. Lorry var saa sikker i sin Sag og saa forhaabningsfuld, at Anguish ikke vilde være den, som forstyrret hans Drøm og ødelagde hans Ideal.

Men der fandtes ikke noget Graustark, og hvad Guggenslockers angik, saa begyndte han at tro, at Lorry havde været i Vildelse, da han indbildte sig, at han saa hende ombord. Hvis hun havde været der, hvorfor stod ikke Navnet paa Listen? Men se det var et Problem, som pinte den ivrige Søger ogsaa.

Efter to Dages frugtesløse Søgen var Lorry i Fortvilelse omsider villig til at give sig.

Men da begyndte Anguish at protestere og glemte,

at han Dagen i Forveien havde forsøgt at overtale Vennen til at lade det være.

"Lad os gaa til Biblioteket," sagde han, "og se gjennem Bøger og Karter der. Eller endda bedre — Posthuset — hvorfor har vi ikke tænkt paa det?"

Saa gik de til Hovedkontoret, hvor de efter at have løbet fra Herodes til Pilatus omsider kom til den Afdeling, som kunde give dem de Oplysninger, de trængte. I Løbet af fem Minuter var de i Besiddelse af Kjendsgjerninger, som retfærdiggjorde Frøken Guggenslocker, bragte Lorry i den syvende Himmel og gjorde Anguish gal af Utaalmodighed. Graustark var et lidet Fyrstendømme langt østpaa, og Edelweiss var en By paa 75,000 Indbyggere ifølge Reisehaandbogen.

Da de havde faaet vide alt, hvad de kunde faa vide der, gik de til Bädeckers Kontor. Efter en nøiagtig Undersøgelse af et stort Kart, opdaget de omsider Graustark. De saa forfærdet paa hverandre.

"Det var da en frygtelig Distance til den lille røde Flekken," sagde Lorry eftertænksomt. "Hvilket udenlandsk Sted for en ung Pige at bo i," fortsatte han. "Og den søde gamle Damen og den fine Onkel Caspar. Der skulde man da tro, at der bare fandtes Barbarer. Jeg er mere interesseret i Stedet end nogensinde."

"Det er jeg ogsaa. Jeg er færdig hvert Øieblik, dersom du ikke har ombestemt dig. Dette skal blive Moro, og desuden, hun er vel ikke den eneste vakre Pige der. Nu har vi strævet saa med alle disse Karter, at nu vil vi ikke give os, før vi er i Edelweiss."

De skyndte sig nu med at gjøre sine Forberedelser til

Reisen. Den romantiske Anguish insisterte paa Indkjøb af Pistoler og en Kniv til hver, idet han fremhævet, at de reiste til et ukjendt Bjergland, og maatte være forberedt paa Røvere og lignende. Lorry blaaste af Røvere, men føiede ham alligevel i det, og snart rullede de afsted gjennem Frankrig med Edelweiss som Maal, den ene fuld af gutteagtig Spænding og Iver, den anden lidt forpint af Frygt for, at en alvorlig Skuffelse kanske alligevel ventede ham.

Trods det spændende og eventyrlige ved det hele havde han en Fornemmelse af, at han var en Nar, og at alle Mennesker maatte le af ham, naar de fik vide, hvad han var ifærd med at foretage sig.

Det var behagelig at reise paa denne Aarstid, og de to Amerikanere saa meget, som interesserede dem paa Reisen. Deres Fransk var dem til stor Nytte overalt. De benyttede ogsaa enhver Anledning til at opfriske sit Tysk, idet Lorry huskede, at Guggenslockers lod til at være mest hjemme i dette Sprog. Den sangvinske Anguish var med Liv og Sjæl med paa denne Kjærlighedens Pilgrimsreise, og snakket uophørlig om den Modtagelse, de vilde faa, og alt hvad de kom til at opleve. Han havde taget Fotografiapparat og Malersager med. Han skulde nok udødeliggjøre Turen, mente han. Efter to Dages Forløb kom de til en stor By. Der skiftede de Tog, og saa var der 700 Mil til den næste By. Derfra var der 200 Mil til Graustark. Landskabet var bjergfuldt. Saa nærmede de sig da altsaa dette vidunderlige Edelweiss, Byen, hvor man kunde finde Sommer, Høst og Vinter paa samme Aarstid.

"Ja, hvis vi nu ikke hopper af Skinnerne, saa skulde dette Tog bringe os did om ikke saa længe," sagde Anguish og strakte sig. "Jeg vil indrømme, at det har været en trættende Reise, og jeg skal være glad, naar vi kommer til et skikkeligt Hotel, faar et Bad og føler os som civiliserede Mennesker igjen. Jeg begynder at føle mig som disse skidne Slaver og Hunner, som vi saa derborte."

"En Ting er sikkert," sagde Lorry og saa ud. "Folk, Boliger og det hele er anderledes, siden vi forlod den sidste Station. Se paa de Fyrene der tilhest."

"Hvad var det jeg sagde om Røvere og denslags?" udbrød Anguish. "Dersom ikke de der er Banditter, kan du kalde mig en Idiot."

Toget passerede netop langsomt tre Mænd tilhest. De stod stille som Statuer paa en liden Høide og stirrede stivt paa Vognene. Rytterne saa maleriske, men vilde ud, de havde lange Rifler, og saa virkelig ud som det, Anguish paastod de var.

Da Konduktøren kom ind, spurgte de ham, hvad de var for noget.

"Det er ridende Politi," sagde Manden paa Engelsk og lo af deres Forbauselse.

Begge Amerikanere reiste sig og tog ham i Haanden.

"Aa, det er godt at høre en hvid Mands Sprog igjen," sagde Anguish.

"Hvordan er det gaaet for sig, at De har en Stilling her? Er De engelsk?" Han saa alt andet end engelsk ud.

"Jeg er ikke Engelskmand, jeg er Amerikaner, Sir, og heder Sitzky."

"En Amerikaner!" udbrød Lorry. Sitzky blev snakkesalig.

"Ja da. Jeg var i de Forenede Staters Flaade før. Saa var jeg uheldig nede i Konstantinopel for nogle Aar siden og maatte forlade Tjenesten. Ja, saa kom jeg herop da og kom ind i Jernbanetjenesten."

"Og hvor længe har De været her da?"

"Omtrent et Aar, men paa denne Linjen her to Maaneder bare."

"Og de er godt kjendt i Edelweiss?"

"Ja, jeg kommer der hveranden Dag — ind og ud igjen. Ja, det er den vakreste By, man kan se. Byen strækker sig lige op til Toppen af Bjerget der, hvor Menneskene lever helt oppe i Skyerne. De siger, at det sner hele Tiden deroppe."

Senere fik de vide en hel Del om Byen og Landet af Manden, som var meget villig til at komme med Oplysninger, skjønt hans Kjendskab til Forholdene var noksaa begrænset.

"Dette Graustark er, saavidt jeg ved, enten en Slags Stat eller noget, som hører til Keiserdømmet, men med egne Herskere. Edelweiss er Hovedstaden, og alle de store i Landet bor der. Jeg spadserede ud en Dag og saa Slottet, hvor Prinsessen og de kongelige bor. De snakker sit eget Sprog, og jeg forstaar ikke et Ord af, hvad de siger. Sommetider finder man nogen, som snakker lidt Fransk eller Tysk. De har sin egen lille Arme paa 2—3,000 Mand, og disse har de fineste Uni-

former, som jeg har set — rødt, sort og Guld. Hvorfor kan ikke de Forenede Stater ogsaa pifte Soldaterne sine lidt op? De havde en Krig der for ikke saa længe siden — ti eller femten Aar siden. Der er et andet lidet Land nord for Graustark, og de kom op at trættes, og jeg har hørt, at Edelweiss kunde slaas som bare Pokkeren."

"Hvem vandt?" spurgte Lorry interesseret.

"Det er jeg ikke sikker paa. Hvis man skal tro Edelweisserne, saa slog de de andre sønder og sammen, men jeg har ogsaa hørt, at Byen blev erobret, og at de andre først gik sin Vei efter at have faaet en stor Skadeserstatning. Men alt er meget blomstrende nu og fredeligt. Det er den fredeligste By, jeg har set."

"Har De nogensinde hørt Tale om Guggenslockers?" kunde ikke Anguish dy sig for at sige, og Lorry holdt paa at sparke ham.

"I Edelweiss? Aldrig. Venner af dere?"

"Bekjendte," afbrød Lorry og sendte Anguish et truende Blik.

"Dersom de bor der, vil det ikke blive vanskelig at finde dem," sagde Sitzky.

"Folkene i Hotellet vil ganske sikkert kunne give Besked om dem."

"Hvilket Hotel er det bedste der?" spurgte Anguish.

"Der er Burnowenty, et Kvartal bortenfor Jernbanestationen." De reisende saa paa hverandre og lo. Sitzky lagde Merke til det.

"Ja," sagde han saa, "der er et rigtig flot et oppe i Byen, Regengety. Det er for fint for mig, men pas-

ser kanske for dere. Dersom dere vil vente lidt paa Stationen, naar vi kommer frem, skal jeg gaa med dere op der."

"De skal ikke tabe noget paa det, Sitzky," sagde Lorry.

"Snak ikke om det. Amerikanere maa holde sammen, hvor de saa træffes. Vi vil tage et Bæger sammen paa Landsmandsskabets Vegne, det kan være nok."

"Vi vil baade drikke og spise alle tre der iaften," sagde Anguish.

"Vi kan tage et Glas der, men spise der vil jeg ikke. De vilde nok ikke slippe en Jernbanekonduktør ind der. Kongelige Personer og den Slags spiser der, naar de er nede i Byen for at gjøre Indkjøb eller for at vise sig for Publikum."

Sitzky holdt Ord, da de sent om Eftermiddagen kom frem til Edelweiss. Han skyndte sig at blive færdig og fulgte dem opover.

Lorry og Anguish var yderst interesseret i alt, hvad de saa, de eiendommelige Mennesker med den forunderlige Klædedragt, de rare Bygninger og det antike, gammeldagse Præg det hele havde. Da de kom ind i en trang, men særdeles ren Gade fik de se, at Edelweiss med Rette var blet kaldt en Bjergby. De havde ikke tænkt sig, at den var saa vidunderlig. Byen strakte sig fatkisk op i Skyerne. Det var noget saa storartet og uvirkeligt i hvad de saa, at de glodde som Barn ganske maalløse og stive. De havde begge to den forbausende Følelse af, at et uhyre Bjerg oversaaet med menneskelige Boliger holdt paa at falde i Hovedet paa dem.

De følte sig ganske svimle ved at se opover.

"Jeg ved, hvordan dere føler det," sagde Sitzky og lo. "Slig var det med mig ogsaa først. Imorgen, naar dere gaar lidt opover, vil dere se, at Størsteparten af Byen ligger hernede paa Sletten alligevel. De Huse deroppe er bare Sommerboliger. Der er frygtelig varmt hernede om Sommeren, og saa flytter de rige derop."

"Men hvordan i al Verden kommer Folk op did til Husene sine?" vilde Anguish vide.

"Muler," sagde Sitzky lakonisk. "Men se der — den lille gamle Mand, som kommer der tilhest med den hvide Uniform. Det er Chefen for Politiet, og de andre er Politibetjente. Dangloss heder han, og det er 'en Kjernekar, siger man."

En liden graahaaret Mand med Ørnenæse og et skarpt Ansigt, klædt i en hvid Uniform med røde Kanter og fulgt af tre Mænd i en lignende Uniform, red forbi dem i Retning af Stationen. Den amerikanske Konduktør lettede paa Huen, og de to reisende hilste ogsaa, hvorpaa Chefen for Politiet gav dem en saa ærbødig Gjenhilsen, at hans hvide Hue rørte ved Sadelkanten.

"Det var da en høflig gammel Raring," sagde Anguish.

"Det er hans Selskabsmanerer. Lad ham bare faa Dem under Krydsforhør, saa skal De se, hvor høflig han er."

"Har De oplevet det?"

"Vel," svarede han lidt forvirret, "jeg slog til Gods-

manden dernede for en fjorten Dages Tid siden, og saa tog de mig. Men jeg beviste, at Fyren havde insulteret en Dame, og saa lod den gamle Dangloss mig gaa og sagde, at jeg burde have en Medalje. De er forfærdelig galante her mod Damerne. Havde det ikke været, saa havde jeg været i Kachotten nu. Og dere skulde se den. Det er et Taarn med Celler og denslags. En Mand kunde ikke mere komme ud af den, end han kunde flyve op til Klostret. Ja, her har de Orden i Tingene. Prinsessen har givet de strengeste Forskrifter, og enhver maa rette sig efter dem, som om det var Bibelen. Jeg syntes, det var bedst at fortælle det, saa dere kan passe dere, mens dere er her."

"Tak," sagde Lorry tørt, "vi skal forsøge at opføre os anstændigt, mens vi er her i Byen."

Gaden udvidet sig nu lidt. De passerede nogle noksaa flotte Butiker og Bassarer, og saa var de fremme ved Hotellet. Det var ikke rart, at Sitzky var lidt imponeret af dette, for det gjorde et elegant og moderne Indtryk. Da de to Amerikanere havde faaet sine Værelser anvist, sendte de Bud efter sit Tøi og gik ud paa Verandaen for at se efter Sitzky. Han havde ikke villet gaa ind, men havde foretrukket at vente udenfor. Han var ikke der, men de opdaget ham strax.

Han stod paa Fortauget og snakket ivrig med en kjendt uniformeret Konstabel, og de forstod strax, at han ikke havde faaet Lov til at opholde sig indenfor de hellige Enemerker. De befriet ham, og Konstabelen bukket og forsvandt.

"Disse Fyrer er slue nok til strax at opdage, at dere

er Sprader og jeg ikke," sagde Sitzky ikke Spor af ærgerlig. "Jeg er sikker paa, at gamle Dangloss om ti Minuter ved, hvem dere er, hvor dere kommer fra, og hvad dere har fore her."

"Jeg vil vædde paa, at det ved han ikke," sagde Anguish og skoggerlo. "Men kom saa gaar vi og faar noget at drikke."

De fandt et lidet Rum, hvor de blev serveret, og da Sitzky en halv Time senere sagde Adjø, var han meget oplivet. Han sagde, at han kom tilbage om to Dage, og hvis de havde Brug for ham, skulde de bare se efter ham paa Jernbanestationen.

"Det er da rart, hvor man møder Amerikanere hele Verden over," sagde Lorry og saa efter ham.

"Dersom vi møder Guggenslockers uden større Vanskeligheder, maa vi prise os lykkelige. Naar begynder vi at lede efter dem? Jaften?

"Vi kan jo gjøre nogle smaa Undersøgelser her. De er ganske sikkert kjendt. For de hørte til Aristokratiet, det forstod jeg."

"Jeg har ikke set noget Guggenslocker-Navn paa Bryggerimerkerne her, — det er jo en Trøst," sagde Anguish.

De tog sig nu en Tur gjennem Gaderne og undret sig over alt, de saa.

Der var vakre Haver, en eiendommelig Arkitektur og noget uendelig fredeligt over det hele. Alle saa tilfredse og fornøiet ud.

Der var ikke nogen Larm eller Braahast, heller ikke fandtes der Tiggere. Klokken sex lød der et fjernt Ka-

nonskud, Butikerne blev lukket, og hundredevis af Arbeidsfolk gik gjennem Gaderne.

"Legetøiarmeen affyder sine Godnatkanoner nu," undret Anguish sig. "Nu gaar vel alle tilsengs."

"Eller kanske de skal spise Middag," sagde Lorry, og saa gik de tilbage til Hotellet. Spisesalen var rummelig og vakker, Stilen en Blanding af det orientalske og middelalderske. En hel Del Mennesker var forsamlet der.

"Hvem i Alverden kan alle disse Mennesker være?" hviskede Anguish, som om han var ræd for, at hans Nabo kunde forstaa Engelsk.

"Hvem ved? Men blandt denne Klasse er det, vi finder Guggenslockers."

Før Maaltidet var forbi, opdaget de fremmede, at de tiltrak sig almindelig Opmerksomhed. Damerne saavelsom Herrerne saa paa dem og gjorde Bemerkninger om dem ganske ugeneret. De to vakre glatragede unge Mænd var som fra en anden Verden, saa ulige var de de øvrige. De var høiere og kraftigere end de sortsmuddskede Mænd, som sad der, og det var ikke rart, at Damerne tilkastet dem beundrende Blikke.

Tilslut kom flere Officerer ind, og Amerikanerne studerede dem nøie. De var middels høie med raske energiske Bevægelser. De fleste af dem var vel omkring fem Fod og syv Tommer høie, saa det var ikke underligt, at de to fremmede med sine seks Fod virket som Kjæmper.

"De er ikke særlig store, men de ser ud, som om de

kunde forsvare sig, hvis man angreb dem," sagde Anguish og rettet sig uvilkaarlig op.

"Sterke som Vildkatte, vædder jeg paa. Men har du set noget saa nydeligt som Damerne, Harry?" spurgte Lorry.

"Aldrig, aldrig. Et Paradis af vakre Kvinder. Jeg tror, jeg vil løse Borgerbrev her."

Da de reiste sig fra Bordet, fulgte alles Blikke dem. De gik ranke som Lys mellem Bordene og gjorde sit bedste for at tage sig godt ud. De forstod, at man snakkede om dem, men de forstod jo ikke, hvad der blev sagt. Hotelpersonalet var meget ærbødigt, Officererne og de øvrige ligeledes, Damerne, som spadserede omkring i Haven og paa Verandaen, uhyre nysgjerrige.

"Vi er formelig paa Udstilling her," sagde Anguish, da de satte sig ned ved et af Bordene i Haven.

"Amerikanere er vel sjeldne."

"Jeg har fundet en Kontorist her, som taler Tysk. Kom saa gaar vi og forsøger at faa vide noget om dine Venner. Det er ikke sagt, vi træffer ham imorgen."

De fandt Verten og spurgte, om han kunde sige dem, hvor Caspar Guggenslocker boede. Han saa eftertænksom og høflig ud, men forsikret dem, at han aldrig havde hørt det Navn, uagtet han havde boet i Edelweiss hele sit Liv.

"Ja, men de skulde da bo her," sagde Lorry næsten bønfaldende.

"Kanske blandt de tarveligere Klasser. De skulde hilse paa Politichef Dangloss imorgen. Han kjender

hvert Menneske i Edelweiss. Jeg har aldrig hørt det Navn."

Saa gik de tilsengs, den ene saa skuffet, at han i timevis ikke kunde falde isøvn.

7de Kapitel. — Damen i Vognen.

De sov længe næste Morgen, trætte som de var efter Reisen, og sent som det var blevet, inden de havde faldt i Søvn. Anguish laa og strakte sig dovent, da han hørte Lorry i det tilstødende Værelse.

"Ja, vi maa vel raadslaa med Politiet da for at finde det fortryllende Væsen. Nogle nydelige Venner du faar fat i, naar du reiser. Jeg vilde skamme mig."

"Uf, Harry, jeg er i et frygtelig Humør. Dette er da det mest idiotiske, jeg nogensinde har gjort, og hvis du siger et Ord, er jeg villig til at tage det første Tog, enten det er Gods- eller Passagertog. Guggenslocker — uh —." Lorry fnyste af Raseri.

"Aldeles ikke, aldeles ikke. Dersom vi ikke kommer nogen Vei med Politiet, foretager vi Husundersøgelser. Friskt Mod!"

"Gaa Pokker i Vold!"

"Stop lidt! Snak ikke slig, ellers blir jeg sint. Jeg er mere optaget af denne Sag, end du er, og jeg har slet ikke mistet Modet. Vi vil finde Guggenslockers, om vi saa skal sætte Detektiver paa dem, fra de forlod Amerika, og til de naaede sin egen Dørtærskel. Lad os nu forhøre os hos Politiet."

Efter Frokost gjorde de det. Ved at spørge sig frem,

fandt de det dystre frastødende Fængsel, og Anguish gav sig til at dunke paa den svære Port af alle Kræfter. Et lidet Vindu blev aabnet, og en Mand stak Hovedet ud og spurgte om noget. De forstod naturligvis ikke et Muk, men havde Aandsnærværelse nok til i Kor at raabe: "Baron Dangloss!"

Til Mandens videre Spørgsmaal rystede de bare paa Hovedet. Han trak sig saa tilbage, kom ud og aabnede Porten for dem. Saa førte han dem over et aabent Gaardsrum til en Dør i den massive gamle Stenbygning.

Pludselig sagde Lorry: "Men hvordan skal vi gjøre os forstaaelige for Chefen? Vi skulde have taget en Tolk med."

"Jeg huskede ikke paa det kaudervælske Sprog. Men hvis han er en virkelig Politimand, maa han vel kunne tale Irsk."

Jeg fortalte ham, at han slet ikke var morsom.

"Er dette hans Excellence Dangloss?" sagde Anguish, da han traadte ind i et lidet Værelse og pludselig befandt sig ligeoverfor den samme barske gamle Mand, de havde set Dagen i Forveien. Han talte Fransk.

"Jo, mine Herrer. Hvormed kan jeg staa til Tjeneste, Hr. Lorry og Hr. Anguish?" spurgte Chefen og reiste sig høflig.

De besøgende saa overrasket paa hverandre.

"Dersom han paa denne korte Tid ved, hvad vi heder, maa han da sikkerlig kjende Guggenslocker," sagde Anguish til Vennen paa Engelsk.

"Aa, De søger efter nogen ved Navn Guggenslocker?"

smilte den gamle Herre. Han talte udmerket Engelsk. "Dere maa ikke blive overrasket, mine Herrer. Jeg taler mange Sprog. Jeg hørte igaar, at dere havde spurgt efter en Caspar Guggenslocker, og jeg har undersøgt mine Bøger, spurgt mine Officerer, men det gjør mig ondt at sige, at der findes ingen ved det Navn i Edelweiss."

"Jeg var saa sikker paa det, Baron Dangloss," sagde Lorry.

"Navnet er mig aldeles ukjendt, Sir. Tør jeg spørge om Grunden til, at De søger ham?"

"Med Fornøielse. Jeg mødte Hr. Guggenslocker, hans Hustru og Niece ivaar i Amerika. De inviterte mig til at besøge dem, hvis jeg kom paa disse Kanter. Og siden min Ven og jeg nu var her, tænkte vi, at vi vilde benytte os af Invitationen."

"Og de sagde, at de boede her i Edelweiss, Graustark?"

"Ja, og jeg maa tilstaa, at jeg havde ikke noget klart Begreb om dette Fyrstendømme."

"Ikke saa smigrende netop, men da vi er lidt udenfor den slagne Landevei, er det undskyldeligt. Jeg fik først det Indtryk, at dere var amerikanske Detektiver med Arrestordre for Forbrydere af det Navn, De nævner."

"Du gode Gud!" sagde Anguish og snappede efter Veiret.

Baronen lo og spurgte Lorry, om han vilde give en udførlig Beskrivelse af alt, som angik Guggenslocker. Forvirret og modløs fortalte Lorry alt, hvad han vid-

ste, med Undtagelse af visse intimere Detaljer naturligvis. Chefen hørte paa ham med større og større Interesse, og da han tilsidst nøiagtig beskrev de tre, gik der pludselig et Ryk gjennem ham, og et underligt lidet Smil for et Sekund over hans Ansigt. Derpaa fik han igjen sit sfinxagtige Udtryk.

Den aarvaagne Anguish lagde Merke til alt dette og triumferede allerede. Til hans Ærgrelse og Utaalmodighed rystede imidlertid den gamle Officer paa Hovedet og erklærede, at det hele fremdeles var ham en uløselig Gaade.

"Vel, vi vil lede for os selv en Stund da," sagde Anguish haardnakket, slet ikke tilfredsstillet.

"De spilder Deres Tid," sagde Chefen med Eftertryk.

"Vi har i Overflod af den," svarede den anden.

Kort efter gik de. Baronen ledsagede dem til Porten og forsikrede dem om, at han og hans Mænd altid stod til Tjeneste. Han nærede en varm Beundring for Amerikanerne, erklærede han.

"Den gamle Naringen kjender vore Folk, det skal jeg vædde paa," sagde Harry forbitret, da de var kommet et Stykke nedover Gaden. Saa fortalte han om, hvordan Dangloss sig selv uafvidende havde blottet sig.

Lorry, som var mere ophidset, end han vilde være ved, var enig med ham i, at der var noget særdeles mistænkeligt i dette.

De vandrede nu paa Lykke og fromme rundt i Byen og saa paa alt — Folk, Huse og Gader — med den største Interesse. Fra Hovedgaden — Slotsavenuen

— kunde de tydelig se det kongelige Slot, omtrent en Mil borte.

Dets Taarne og Spir reiste sig mellem de grønne Trætoppe og aftegnet sig tydelig mod de gule Høider. Den bratte Fjeldside var oversaaet med utallige Huse, og man kunde skimte en Mængde Mennesker gaaende og kjørende gjennem de trange fremspringende Gader, som førte opover. Ganske tydelig kunde man se den massive Klosterbygning øverst paa Toppen af Bjerget, flere Mil borte.

Deroppe saa det trist, koldt og uindbydende ud. Det dannede en sterk Modsætning til den venlige smilende Dal. Der var Græsset blødt og grønt, nogle Trær begyndte at faa Høstens gullige eller rødlige Farvetoner, men der var duftende Blomster i Haverne rundt om, hele Atmosfæren var varm, klar og oplivende. Det var et Paradis, omgivet af Øde, Uhygge og Isolerethed.

Amerikanerne spadserede ikke ubemerket gjennem Byen. Alle lagde Merke til dem og det lod til med Beundring. De hilste paa flere af de forbipasserende, som hilste igjen paa det venligste. De militære førte Haanden til Huen, Damerne tittede beskedent — kanske lidt koket op til dem, de handlende bukkede og smilte til dem. Overalt var der et hjeretligt Velkommen. De lagde Merke til, at der omtrent ingen Kjøretøier fandtes i Hovedgaden. Der var Pakmuler og Heste, Dragere, baade kvindelige og mandlige, men Kjøretøier blev udelukkende brugt af de høiere Klasser, lod det til. De to Venner var henrykt over Byen, og Anguish foreslog at blive der nogle Uger, selv om de ikke fandt Guggen-

slockers, for at fotografere og male. Grenfall var ganske enig med ham i dette. De besluttede at besøge de kongelige Parkanlæg om Eftermiddagen, hvis dette var tilladt. En Konstabel, som talte lidt Tysk, underrettede dem om, at det lod sig gjøre ved at faa en skriftlig Tilladelse af Opsynsmanden, som boede lige ved Indgangen til Parken.

De vandrede nu langsomt hen imod Hotellet. Saa blev de opmerksom paa en Ekvipage, den mest iøinefaldende af dem, de hidtil havde seet. De hvide Heste havde pragtfulde Sæletøier, Kuskene og Tjeneren var i flotte Livreer, Vognen glinset af Guld- og Sølvbeslag. Lige efter den kom to unge Soldater tilhest med Sabelen klirrende mod Stigbøilerne. De var iført stramme røde Benklæder, en tætsluttende sort Jakke med Guldsnorer og en rød Hue.

Alle Mennesker paa Gaden bøiede sig dybt for de to Damer, som sad i Vognen.

"Harry! Se!" raabte Lorry og greb ham haardt i Armen. "Her — i Vognen — paa denne Side."

Hans Stemme var hæs og skjælvende.

"Frøken Gug — Guglock —" raabte Anguish.

"Ja — ja!" hviskede Lorry.

De havde stanset, og Lorry havde grebet fat i en Have mur med den ene Haand.

"Men hvor rart, at ingen kjender hendes Navn, for det lader til, hun indtager en høi Stilling her. Hvor deilig hun er. Nu forstaar jeg — —"

Nu var Vognen lige ved dem.

Damerne — Frøken Guggenslockers Ledsagerske, ung

og smuk som hende selv — lagde ikke Merke til dem, men Lorry straalte over hele Ansigtet, rev Hatten af og holdt paa at styrte hen til Vognen ved det mindste Vink. Den unge Pige gjorde Frøken Guggenslocker opmerksom paa dem, og Lorry og hun saa hverandre ret ind i Øinene.

Hun for voldsomt sammen. Øinene blev store, Munden aabnet sig lidt, og hun bøiet sig ivrig fremover. Hendes "ideale Amerikaner" bukkede dybt.

Da han atter saa op med straalende Øine, smilte hun selv blussende rød, hilste saa alvorligt.

Vognen var nu kommet forbi dem, men hun vendte Hovedet med et bedende Udtryk i Øinene. Endnu engang bøiet hun Hovedet, dennegang med et indtagende Smil, saa rullet Vognen videre, uden at hun gjorde noget Forsøg paa at lade den holde.

De to blev skuffet staaende igjen, mens hun, som de havde ledt saa længe efter, forsvandt med det samme, de havde fundet hende.

Hendes Ledsagerske, forbauset over den lille Scene, vendte sig ivrig spørgende mod hende.

"Affærdiget," sagde Anguish vemodigt. "Det var en noksaa skammelig Behandling. Men hun er Reisen værdt."

"Jeg reiser ikke tilbage til Amerika uden hende. Hører du det, Harry Anguish? Men hvorfor stanset hun ikke?" fortsatte han fortvilet.

"Aa, du kjære gamle Dumrian," sagde Anguish.

De stod og saa efter Vognen, indtil den forsvandt i en Sidegade, som førte til Slottet.

De kunde se, at hendes Ledsagerske hele Tiden saa sig tilbage, men var ikke sikre paa, om hun gjorde det eller ei.

Lorry saa urolig paa Anguish, som læste hans Tanker.

"Du undrer dig over Guggenslocker-Navnet, ikke sandt? Det er jeg fuldstændig paa det Rene med. Hendes Navn er ikke mere Guggenslocker end mit er det. Det brugte de bare som et Skalkeskjul. Tro du mig, hun er en Standsperson herover. Men nu maa vi finde ud, hvem hun i Virkeligheden er. Hør, lad os spørge den Soldaten, som kommer der, — kanske vi kan gjøre os forstaaelige."

Soldaten kom nærmere, svingende med sin Stok. Han var uden Vaaben.

Anguish tiltalte ham paa Fransk og derpaa paa Tysk, som han forstod.

"Hvem var den unge Dame, som netop kjørte forbi?" spurgte Lorry ivrigt.

Soldaten blev først rød og derpaa bleg af Sinne.

"Stop lidt! Vi er fremmede, og kjender ikke Skikkene her. Jeg kan ikke forstaa det upassende i at gjøre et sligt Spørgsmaal," sagde Anguish og forsøgte at holde ham tilbage. Den unge Mand puffet hans Arm væk, og hans Øine lynte.

"Saa maa De lære vore Skikke. Vi gjør ikke Bemerkninger om en Dame. Hvis dere gjør det i Deres Land, saa gjør det mig ondt for Damerne. Jeg negter at besvare Deres Spørgsmaal. Gaa tilside."

Anguish trak sig forbauset tilbage, og den vrede Ka-

valler spankulerede nedover Gaden saa stiv som en Pinde.

"Forbasket pirrelig," knurret Anguish.

"Du husker, hvad Sitzky fortalte os om deres Respekt for det svage Kjøn. Vi maa nok passe os, ellers kan vi komme op i Dueller her. De ser ud som Ildslugere. Vi faar forsøge at finde hende paa egen Haand. Jeg er roligere nu, og lad os bare gaa fornuftigt tilverks. Jeg er fuldstændig enig med dig i Inkognitospørgsmaalet. Lad os nu gaa tilbage til Hotellet, og siden tar vi den Tur op til Slottet."

"Vil du ikke forsøge paa at finde hende? Jeg vilde ikke tabe et Minut, hvis jeg havde Chancer for at være sammen med en Kvinde som hende. Den anden var en Skjønhed hun ogsaa. Saa mange vakre Damer i en By har jeg aldrig set. Wien er ingenting mod dette."

De gik nu tilbage til Hotellet helt optaget af dette forunderlige Møde. Neppe havde de sat sig ude paa Verandaen efter Lunch, før en Mand kom gallopperende op til Hotellet. Han steg af Hesten og skyndte sig hen til dem.

Han var klædt som en Rideknegt, og der var noget ved ham, som mindet om den Tjener, som havde siddet ved Siden af Kusken paa Vognen, de netop havde mødt. Han kom hen til dem og bukkede dybt. Han havde et Brev i Haanden, men vidste ikke rigtig, hvilken var hvilken. Lorry nappet det fra ham. Jo, Adressen var: "Grenfall Lorry, Esq." Det lød som følger:

"Kjære Mr. Lorry!

Jeg blev meget overrasket over at se Dem idagmor-

ges. Lad mig tilføie ogsaa meget glad. Jeg sender dette Bud for at hente Dem imorgen Eftermiddag Kl. 3 Budet vil føre Dem til mit Hjem, hvor det skal være mig en stor Fornøielse at træffe Dem igjen. Vil De tage Deres Ven med?

Sofia Guggenslocker."

Lorrry kunde have omfavnet Manden. Han forsøgte at være rolig, men var ganske aandeløs, da han sagde til Harry:

"En Invitation for imorgen."

"Jeg vidste, at det vilde gaa slig."

"Hun beder dig ogsaa."

"Kommer ikke jeg til at blive iveien?"

"Aldeles ikke. Du skal strax faa læse Brevet. Jeg skal bare besvare det først."

Han betydet Manden, at han skulde vente, skyndte sig ind og skrev:

"Kjære Frøken Guggenslocker.

Det skal være mig en stor Glæde at besøge Dem imorgen sammen med min Ven, Mr. Harry Anguish. Jeg har reist halve Europa for at se Dem, og skal føle mig rigt belønnet, hvis jeg kan være sammen med Dem om bare et Øieblik. De vil tilgive mig, hvis jeg siger, at Deres Navn har gjort mig aldeles fortvilet. Ingen kjendte det her, og jeg begyndte at opgive Haabet. Jeg kommer Klokken tre, og tusen Tak for den Fornøielse, De giver mig. Ærbødigst,

Grenfall Lorry."

Han var lidt i Tvil om enkelte Sætninger i dette

Brev, men gav det alligevel til Budet, som hurtigt red sin Vei.

"Hun ventet ikke længe med at skrive til dig. Kanhænde hun ogsaa har følt noget de tre Dage paa den anden Side af Oceanet. Hun blev rød, da hun saa dig idagmorges," sagde Anguish.

Lorry gav ham Brevet, som han læste, mens han høitideligt rystet paa Hovedet. "Gratulerer. Jeg er en vidtskuende Mand, som har levet længe i Paris!"

8de Kapitel. — Hvad de hørte bag Hækken.

Om Eftermiddagen gik de op til Slotsparken og spurgte efter Opsynsmanden. Denne var en liden Mand med et ildrødt Ansigt, behagelig og forekommende. Han var af tysk Oprindelse, og de havde ingen Vanskelighed med at gjøre sig forstaaelig. Jacob Fraasch — saa hed han — var først lidt tvilende, men deres aabne ligefremme Væsen indtog ham snart og de fik hans Tilladelse til at bese den Del af Parken, som var aaben for Publikum. De maatte holde sig indenfor en afstukken Grænse. Anguish spurgte om, hvordan de, ukjendte som de var, saa nøiagtig kunde kjende den, og fik det Svar, at de kunde være ganske rolige, den kongelige Livvagt vilde gjøre dem fuldstændig begribeligt, hvor den var.

Han skrev nu en Ordre for dem, og da han gav dem den, fik han Anledning til at sige, at Prinsessen havde beordret ham at vise enhver amerikansk Borger den størst mulige Høflighed. Anguish spurgte, om han

fik Lov til at benytte sit Fotografiapparat. Han fik et bestemt Afslag og Paabud om at lade dette blive udenfor, hvis han i det hele taget vilde komme ind.

Modstræbende satte han Apparatet fra sig i Opsynsmandens Kontor, og de gik ind gjennem den brede Allé, som førte til Paladset.

En Livvagt, som ogsaa tjente som Fører, kom hen til dem, før de havde gaaet ti Skridt. Hvorfra han kom, kunde de ikke begribe, saa pludselig dukker han op. Han forlod dem ikke de to Timer, de tilbragte i den vidunderlige Park.

Slottet laa paa Nordvestsiden af Parken omtrent en halv Mil fra Foden af Fjeldet med Forsiden mod dette. De maatte holde sig i en bestemt Afstand fra Slottet, men kom dog saa nær, at de kunde se det i hele sin storslagne Pragt. Anguish, som havde studeret gamle Kirker og Bygninger, var af den Mening, at det maatte være mere end 500 Aar gammelt. Det var en uhyre middelaldersk Stenmasse overgroet med Mose og Efeu, med Taarne, Spir og Murtinder. I gamle Dage havde der været en Fæstningsgrav, som nu var forvandlet til en solid jevn Flade. Dette fik de vide siden. Brede Alléer førte til det fra forskjellige Retninger. Den aabne Plads foran Balkonerne var godt og vel 300 Meter i Firkant og brolagt. Fra hver Side af denne strakte sig fløielsesagtige Plæner med Springvand, Lysthus, Blomster, Grotter og rødbente Soldater. Parken var omtrent en Mil i Omkreds og var omgivet af en høi Mur, paa Toppen af denne var smaa Vagthuse og flere tildækkede Kanoner.

Paa alle deres Reiser havde de to Amerikanere aldrig seet et mere fortryllende Syn, og de var saa fulde af Beundring, at man skulde tro deres Fører vilde følt sig smigret, men han var fuldstændig upaavirket. Han gik omkring med dem og lod dem tænke og føle, hvad de vilde. Det eneste han gjorde var at salutere de Vagter, som de mødte, og præsentere Gevær, naar han havde ført dem til Grænsen af det forbudte Territorium. Da de var færdige med at bese sig, skyndte han sig foran dem henimod en Del af Muren, som ikke var saa langt fra Slottet. Der var en anden stor Port, men de gik ikke gjennem den. Istedenfor gik de op nogle Trin og befandt sig saa oppe paa den høie Mur. Det var ingen Vanskeligheder med at gaa der, da den var temmelig bred. De forstod snart hans Hensigt. Paa dette Vis vilde han føre dem til Hovedindgangen. De kunde først ikke forstaa denne eiendommelige Fremgangsmaade, men da de saa nogle Damer længere borte i Parken begreb de det og sluttet deraf, at det ikke var Besøgende tilladt at nærme sig Medlemmerne af det kongelige Hus. Man kunde ikke tydelig skjelne de Damer og Herrer, som spadserte der. Kanske Prinsessen selv var blandt dem.

De kom saa til Hovedindgangen og gik ned. Anguish fik fat i sit Fotografiapparat, de takkede Opsynsmanden og vendte sig for at give Føreren Drikkepenge. Men han var forsvundet, som om Jorden havde slugt ham.

"Ja, dette var et vidunderligt Versailles," sagde Anguish og saa sig tilbage.

"Jeg er mere og mere forbauset over, at vi aldrig har hørt Tale om Graustark," sagde Lorry.

"Der er mange Ting, vi ikke ved noget om, Gutten min. Vi har det for travelt. Jeg vil vædde paa, at der ikke findes 25 Mennesker i de Forenede Stater, som har Begreb om Graustark."

"Du har vist ganske Ret," sagde Lorry og sukket.

Paa Gaden begyndte Anguish nu at tage forskjellige Fotografier, baade af Slottet og af nogle underlige smaa Huse opover Fjeldsiden. Nogle morsomme Barn i røde Dragter undgik ham heller ikke. Baade Barn og Voxne var iført løse Dragter, røde, sorte og blaa, de bar alle sterke Farver. Under disse løse Klædebon havde Mændene vide Bluser og Kvinderne korte Skjørter. Paa Hovedet havde de en Slags Turban. Dette gjaldt dog bare de Indfødte. Noblessen paa Hotellet var fuldstændig europæisk klædt, Damerne efter nyeste Wiener-Mode. Frøken Guggenslocker, eller hvad hun nu hed, var ligesaa elegant klædt som de Damer, der kjører i Hyde Park om Eftermiddagen.

Det var næsten Middagstid, da de kom tilbage til Hotellet. Efter denne gik de igjen opover mod Slottet i den vidunderlige Aften.

Den romantiske Anguish vilde absolut, at de skulde tage Revolvere med. Lorry mente, at i en saa vel reguleret Mønsterby som denne havde de ingen Brug for dem, men Anguish blev ved sit.

"Jeg har seet endel Fyrer her i Omegnen af Byen, som ser ud, som om de kunde være Røvere eller Mor-

dere, og det er ligesaa godt at være forberedt," og saa føiet Lorry sig og stak ogsaa en i Lommen.

Klokken 10 forsvandt Nymaanen bag Bjerget, og Dalen, som havde set saa venlig ud under dens Straaler, blev mørk og stille.

Klokken 11 sov Byen, nogle faa Lys bare i Gaderne eller Husene. Her og der kunde man se en hvid uniformeret Politimand gjøre sin Runde, en eller anden forsinket Soldat skyndte sig mod Barakkerne, en og anden sildig Borger paa de mørke skyggefulde Fortauge, det var hele det Liv der var. Da de kom tilbage igjen fra Spadserturen langs Slotsmuren, stanset de i Hovedgaden og saa sig om. De kunde skimte Lysene i Hotellet, en eller to Gadelygter brændte nede i Forretningsstrøget af Byen, ellers hersket Mørke, Stilhed og Fred overalt omkring dem.

"Tænk paa Paris og paa New York Klokken 11 om Aftenen," sagde Lorry lidt trykket af Ensomheden i den sovende By.

"Det er saa uddøet som et Stykke Prærieland. Jeg blir ganske søvnig af at se nedover den Gaden. Kom lad os skynde os, det er langt til Hotellet."

"Lad os lægge os ned her ved Hækken," foreslog Lorry.

"Vi røger en Cigar og venter til Midnat, det er alt for vidunderligt iaften til at sove. Vi kan drømme saa deiligt her med dette mørke gamle Slot ligeoverfor."

Anguish samtykket og de kastet sig ned paa det bløde tørre Græs ved Siden af en høi Hæk, som indgjærdet Avenuen der, hvor den nærmet sig Slotsparken. I en

halv Times Tid snakket de lidt sammen nu og da, men var mest tause. De havde begge to sit at tænke paa. Den ene paa det Ansigt, han havde seet i Vognen den Dag, den anden paa et Maleri af det gamle Slot i Maaneskinbelysning, som han foresatte sig at male.

"Der kommer nogen," mumlet Maleren og reiste sig op paa Albuen og lyttet.

"Soldater," sagde den anden kort. "De forstyrrer os ikke."

"De kan ikke engang se os, tror jeg. Det er et ægyptisk Mørke her under Hækken. Lad os bare være rolige, saa gaar de forbi."

Man kunde se Konturerne af to Mænd, dunkle og skyggeagtige i den mørke Nat. Som to Tyve ventet Amerikanerne paa, at de skulde gaa videre. Til deres Skuffelse stanset de imidlertid ret overfor der, hvor de laa, og slog sig derpaa ned paa en stor flad Sten ved Veikanten. Det var for mørkt til at se, om de var Soldater, uagtet de bare var femten Fod borte.

"Han skulde være her Klokken 12," sagde en af de Nyankomne sagte paa temmelig godt Engelsk. Den anden bare gryntet. Det var stille en Stund.

"Hvis vi ikke klarer denne Jobben, men blir fakket, er det det samme som mange Aars Straf."

"Men isaafald faar vi 10,000 Garvos hver for hvert Aar, vi er i Fængsel. Det er ærligt Spil — ikke bare, fordi vi har været uheldige, men for at vi skal tie stille," sagde den anden, hvis Engelsk var mer vanskeligt at forstaa.

Anguish kneb Lorry i Armen, saa han holdt paa at

skrige, ellers var der ikke en Lyd fra de nu lysvaagne Drømmere.

"Et Komplot, saasandt jeg lever," tænkte de med en Gysen.

"Vi maa forsøge at snakke Engelsk. Katten har Øren, og det er det eneste Sprog, det er nogenlunde trygt at tale. Geddos taler det godt. Han skulde være her nu," sagde den, som først havde talt, lidet anenede, at han havde andre Tilhørere end sin Kamerat. En mørk Skikkelse skraadde nu over Veien, og næsten før Amerikanerne vidste af det, udgjorde Selskabet tre.

"De er punktlig, Geddos."

"Jeg har altid anset d e t for en Dyd," sagde den Nyankomne.

"Har dere sikret dere Hjælpere."

"Ja, Deres — —"

"Hys, kald mig for al Del Michael. Er de færdige og villige til at foretage Vovestykket?"

"Ja, men de ved ikke alt. Jeg har fortalt dem, at vi skal røve Slottet og bringe Byttet til Ganlook før Daggry."

"De kjender altsaa ikke den egentlige Hensigt med Overfaldet? Det er, som jeg ønsket. Er de paalidelige, erfarne Mænd?"

"De bedste — eller værste, som jeg kunde finde i Wien. De forstaar ikke et Ord af vort Sprog og er saa ukjendte i Byen, at de er fuldstændig afhængige af mig. De ved ikke noget om Prinsessen, Michael, og vil gjøre bare, hvad de blir befalet. De ved godt, at blir de fakket, er det ude med dem. Jeg har fortalt

dem, at det er det kongelige Slot, vi skal plyndre. Ostrom her og jeg samt de Mænd inde i Slottet, som skal hjælpe os, er de eneste, som kjender Sandheden, Sir."

"Det kan ikke slaa feil, hvis ikke disse er falske eller upaalidelige," sagde Ostrom hæst.

Anguish kneb nu Lorry saa voldsomt i Læggen, at Blodet holdt paa at sprute frem, men han følte ikke Smerten. En Sammensværgelse mod Prinsessen var altsaa igang.

"Dere har sex af disse Wienere?"

"Ja, to staar nedenunder Vinduet for at tage imod Byttet, to staar Vagt ved den vestre Port og to passer paa Vognene og Hestene i Hulveien bortenfor Slottet."

"Naar ankom disse Mænd?"

"Idagmorges. De har været i min Søsters Hjem ligetil for en Time siden. Nu venter de paa Ostrom og mig i Hulveien. Er De sikker paa, Michael, at Vagterne og Kokken har opfattet hver Detalje? Den mindste Feil er skjæbnesvanger."

"Vi kan fuldstændig stole paa dem. De er jo ogsaa godt betalt. Vagten, Dushan, vil lade Porten være ubevogtet — saa kloroformerer du ham, med hans Samtykke naturligvis. Du gaar ind, som jeg har forklaret før, kravler langs Muren, til du kommer til Stien, som fører til Kjøkkenet og Vaskehuset. Her er der en anden Vagt, som Ostrom kjender, han blir bundet og kneblet uden den mindste Støi eller Kamp. Naar Klokken slaar to, vil Kokken passere Vaskehusvinduet tre Gange med et tændt Lys i Haanden. Naar du ser dette Lys, ved du, at alt er i Orden i Slottet. Du, Ostrom,

vil da føre de to Wienere til et Sted lige under det tredie Vindu i Prinsessens Soveværelse. Der skal de gjemme sig under Træerne, saa de ikke blir opdaget af en eller anden Vagtmand, som ikke er en af vore. Kokken vil aabne Vaskehusdøren for dig og Geddos, og vise dere Veien til Prinsessens Soveværelse. Vagten ved Døren heder Dannox. Han er ikke paa sin Post, men kommer for at følge dere ud af Slottet. Du maa gaa ind i hendes Værelse saa forsigtig og stille som muligt og pas paa, at hun faar tilstrækkelig Kloroform. Grevinde Dagmar sover i Værelset ved Siden af Prinsessen. Hvis hendes Dør er aaben, maa du krybe ind og kloroformere hende ogsaa. Saa maa du svøbe Prinsessen ind i det Teppe, som du har taget med dig, og fire hende ned til de Mænd, som venter nedenunder. De skal forbli skjult der, indtil dere er kommet ud af Slottet. Det vil ikke blive vanskeligt at komme udenfor Muren og op til Vognen i Hulveien. Jeg har forklaret alt dette før, men jeg vil være sikker paa, at dere har forstaaet det. Der maa ikke forekomme den mindste Unøiagtighed."

Amerikanerne hørte hvert Ord ganske tydelig og kunde næsten ikke puste af Forfærdelse. En Forbrydelse saa dristig som Bortførelsen af en Prinsesse, et Angreb paa et Slot for at stjæle et menneskeligt Væsen — ganske som en Indbrudstyv vilde liste sig ind og tage med sig Sølvtøiet, var over deres Begribelse.

"Vi forstaar, hvordan vi skal bære os ad, og vi skal nok faa hende til Ganlook i rigtig Tid," sagde Geddos med Overbevisning.

"Ikke et Haar paa hendes Hoved maa skades, forstaar du," vedblev den anden. "Jeg skal møde dig i Ganlook om fire Dage. Indtil da maa du holde hende under streng Bevogtning. Har du Vagternes Uniformer, som dere skal have paa iaften?"

"Vi har dem i Vognen oppe i Hulveien og skal tage dem paa der. De vil bringe Forfølgerne af Sporet i Tilfælde vi blir opdaget og giver os et godt Forsprang."

"Husk paa, dette maa lykkes. Det kan blive Døden for dere, hvis dere blir fakket. Jeg ved nok, det er voveligt, men det er netop den Slags, som faar et heldigt Udfald. Hvem drømmer om, at nogen kan have Mod til at stjæle en Prinsesse ud af hendes Seng og lade hende forsvinde lige for Næsen af hendes bevæbnede Vagtmænd?"

"Det maa lykkes, hvis de Mænd, som er inde i Slottet gjør, hvad de skal," sagde Geddos.

"Alt afhænger af deres Paalidelighed."

"Alt er iorden der. Hvad angaar de leiede Wienere, maa du sende dem til Caias, saa snart du er kommet til Ganlook. Ostram skal betale dem, og de maa komme sig ud af Landet saa fort som muligt. Alt hvad vi behøver dem for er, for at det i Tilfælde Opdagelse kan se ud, som om det hele ikke var noget andet end et Indbrud af nogle Tyve fra Wien. Saasnart du har hende udenfor Murene er der ingen Fare. Du kan være halvveis til Ganlook, før nogen savner hende. Hun kan heller ikke blive fundet der, hvis du gjør, hvad jeg har sagt dig. Nu er Klokken næsten et, om en halv Time

er det bælgmørkt. Gaa nu, der er ingen Tid at tabe. Gaa og for Guds Skyld lad det ikke mislykkes."

"Det vilde betyde mere for os end for Dem, Michael," hvisket Ostram hæst.

"Dette betyr alt for mig," sagde den anden. "Jeg maa have hende."

De to Reisevende gik nu bortover mod Slottet, mens Michael tog Veien ned til Byen.

Det havde været umuligt for Amerikanerne at se de Sammensvornes Ansigter, men de vilde aldrig kunne glemme Michaels kolde, rolige Stemme og hans stødvise underlige Engelsk.

"Hvad skal vi gjøre?" hvisket Anguish, da Mændene var udenfor Hørevidde.

"Gud ved," sagde Lorry, "dette er det værste, jeg nogensinde har hørt Tale om. Har vi virkelig set og hørt dette? Drømmer vi?"

"Det gjør vi nok ikke, du. Dette er altsaa en Bortførelse, og vi har det i vor Magt at stanse det hele. Hvilket Held, Gren!" Anguish skalv af Ophidselse, da han reiste sig op. "Skal vi underrette Dangloss eller Opsynsmanden. Der er ingen Tid at spilde, hvis vi vil fakke disse Fyre. Hoveddjævelen kan vi altsaa ikke faa fat paa. Kom, hvad staar du der for? Vi maa skynde os. Fælden maa sættes."

"Vent! Hvorfor skal vi ikke gereie det hele selv?"

"Hvordan — — hvad mener du?"

"Hvorfor skal vi gjøre Anskrig? Vi kjender nu Skurkenes Planer ligesaa godt som de selv. Hvorfor skal vi ikke følge dem ind i Slottet og gribe dem paa fersk Gjer-

ning. Jeg stemmer for at frelse Prinsessen med vore egne Hænder og lige for Næsen af hendes bevæbnede Vagter, som Michael siger."

Lorry var opsat paa Eventyret. Han greb Vennens Arm og saa ham ind i Ansigtet.

"Dette er den bedste Anledning to Mennesker nogensinde har havt til at udmerke sig.

"Men gode Mand, det kan vi da ikke gjøre," sagde Anguish.

"Det er den letteste Sag af Verden. Vi har da ikke noget at tabe ved det, og tænk, hvis vi greier det. Kom bare, ikke betænk dig. Vi skal nok fakke dem. Har du ikke Mod? Hvad Slags Amerikaner er det, du er. Naar faar vi nogensinde en slig Chance? Skulde ikke vi kunne greie de to Skurkerne?"

"To, det er da sikkert ti!"

"Din Taabe! De tre Vagter er der jo allerede forføiet over, to af Wienerne passer Vognen, to staar under Prinsessens Vindu og en ved Porten. Ham lister vi os forbi, de to under Vinduet er uskadelige, og saa har vi bare vore to Venner og Kokken. Vi har alle mulige Fordele. Forstaar du ikke det?"

"Du har Ret. Kom! Jeg vil resikere det. Vi vil frelse Prinsessen af Graustark."

"Det er lige saa let for os at komme ind i Slottet som for disse Røvere. Veien vil være klar, og vi er lige i Hælene paa dem. Har du Revolverne?"

De to Mænd skyndte sig nu henover Veien, som løb ved Siden af Muren. De undersøgte sine Revolvere omhyggeligt, før de lagde dem i sine Frakkelommer.

"Vi maa kaste bort disse tunge Spadserstokkene," hvisket Anguish til Vennen, som var lidt i Forveien.

"Nei, slet ikke, det kan godt hænde, vi behøver en af dem til at slaa Manden ved Porten i Hovedet med, hvis vi ikke kan komme forbi ham. Der er da forfærdelig mørkt ogsaa!"

"Hvilken Vei skal vi tage?"

"Vi gaar til Porten, der hvor vi klatret op paa Muren idag. Det er den eneste Indgang paa Vestsiden og nær Slottet."

Det var saa mørkt, at de næsten ikke kunde se Veien. Uden at sige et Ord listede de sig langs Muren. Af og til stanset de for at lytte, da de var ræd for at komme for nær indpaa Mændene foran sig. Omsider kom de til Porten.

"Er dette Porten?" hviskede Anguish.

"Hys! Jo, jeg er sikker paa det. Vi maa være ganske nær ved Slottet nu. Lad os gaa over Veien. Vær forsigtig!"

De listet sig over Veien og ned en græsbevoxet Skraaning. Lorry viklet sit Lommetørklæde godt om den tunge Ende af Stokken for at dæmpe Lyden af det Slag, som i Tilfælde skulde falde paa Vagtens Hoved.

De kastede derpaa fra sig Hattene, knappet Frakken godt igjen og lagde sig med bankende Hjerter ned for at afvente de Sammensvornes Ankomst, mens de opsendte en stum Bøn om, at de havde fundet den rigtige Indgang.

9de Kapitel. — Lorrys og Anguishes Bedrifter.

Den halve Time de tilbragte der udenfor Muren var den længste, de havde oplevet. De kunde høre Vagten gaa op og ned foran Porten, men de kunde ikke opdage noget andet Fodtrin. Alt var stille som Graven. Ikke et Blad rørte sig, der var ikke en Nattefugl, en Siris eller en kvækkende Frosk, ikke noget Tegn paa Liv undtagen de regelmæssige Fodtrin indenfor Porten. De kunde neppe skjelne Muren, saa bælgmørkt var det. En underlig Følelse af Nedtrykthed bemægtigede sig dem i denne dybe Stilhed.

De kjendte ikke noget til Omgivelserne. Dersom deres Plan mislykkedes, var der Fare for, at de kunde blive skudt af Vagterne, før de kunde faa Anledning til at forklare sig. Det var et Vovestykke, de kunde bare haabe paa, at Lykken var dem gunstig. Naar de var komne ind i Slottet, maatte de altsaa forsøge paa at følge Bortførerne i sikker Afstand, men saa var det Faren for at gaa sig vild eller komme op i de Vagter, som ikke var med i Komplottet. Jo længere de laa der, desto mere gik det op for dem, hvad det var, de havde givet sig ikast med. Fulde af Tvil og bange Anelser laa Prinsessens to selvbestaltede Vogtere der, de havde ikke Lyst til at opgi sin Plan, men var lidt ængstelige for Udfaldet.

"Hvordan skal det gaa, Lorry, hvis de bedøver Vagten og saa lukker Porten? Hvordan kommer vi saa ind?" hvisket Anguish.

Lorry tænkte sig om et Øieblik.

"Da maa vi vente udenfor, til de kommer ud med Prinsessen, og saa gjøre et pludseligt Angreb og befri hende. I Mørket kan vi indbilde dem, at det er et Dusin af os," hvisket han tilsidst.

Saa kom Anguish med et andet Spørgsmaal.

"Sæt, at disse Fyrene, som har Vagtens Uniformer paa, skulde faa fat i os. Hvad da? Vi er Fremmede, og ikke noget Menneske vil tro, hvad vi fortæller."

"Harry, hvis vi skal tænke os saa mange Muligheder, saa lad os bare opgive det hele. Jeg ved, hvor mange Vanskeligheder der er. Skal vi tage Resikoen, eller skal vi ikke?"

"Pokker ivold med Resikoen," sagde den anden modig igjen. "Vi faar haabe det bedste. Dersom vi ser, at vi ikke kan greie det, faar vi raabe paa Vagterne. Det maa jo være nok af dem. Hvad jeg er ræd for er at famle mig frem i det mørke, fremmede Slot."

"Vi maa beregne hvert Skridt, vi gjør, og holde os i Nærheden af hverandre. Ved at lægge Merke til, hvor de placerer de to Wienere, ved vi jo, hvilken Retning vi skal gaa for at komme til Prinsessens Soveværelse. Hys, er det ikke nogen, som kommer der?"

De anstrengte hver Nerve for at høre, og var ganske fortaandede af Spænding. En sagte Raslen af nogen, som bevæget sig, svag, men dog ikke til at tage feil af. Det var et spændende Øieblik. Hvor var de Sammensvorne? Paa hvilken Side af Veien og fra hvilken Retning kom de? Den, som bare havde Øine som en Kat!

Nu stanset de foran Porten, et undertrykt: 'Hys' — og saa blev alt stille et Øieblik. Saa blev Porten aab-

net, den knirket svagt, man kunde høre dem puste, og merke en svag Lugt af Kloroform. En undertrykt Hvisken, og saa en Knirken af Porten igjen.

"De er kommet indenfor," hviskede Anguish.

Lorry reiste sig halvveis op og krøb stille som en Kat over Veien med Stokken i Haanden. Anguish efter med draget Revolver. De nærmet sig saa stille, at de var ret paa en Mand, før de vidste om det. Han bøiede sig over noget, som laa paa Jorden. Den sterke Kloroformlugt bragte dem paa det rene med, hvad som foregik. Wieneren var ifærd med at kloroformere Vagten, og denne Forræder lod det uden Modstand ske. Lorry gjorde sig færdig til at slaa Manden ned. Anguish hørte Lyden af et Sprang og derpaa et dump Slag. Noget rullet nedover Bakken, og alt var stille igjen. Han var ved Siden af Lorry i et Øieblik.

"Jeg haaber, jeg ikke har dræbt ham," hviskede Lorry. Her er Kloroformflasken. Hold den under Næsen paa ham. Jeg lægger Vagten ovenpaa ham, saa kan han ikke reise sig, om han skulde komme til Bevidsthed igjen."

Dette skede altsammen i et Øieblik, og de styrede nu mod Porten. Den var paa Klem, og med bankende Hjerter listede de sig igjennem.

"Hold dig langs Muren," hviskede Lorry, og stol paa Lykken. Slottet er tilvenstre."

Uden at tøve krøb de nu langs med Muren. Ikke langt borte hørte de en svag Larm. Det var de Sammensvorne, som kloroformerte og bandt Vagten. Saa hørte de nogen glide fremover i Mørket og fulgte efter.

De passerte Vagten, som laa der fuldstændig bevidstløs. Lige foran dem i Kjældervinduet var der et svagt Lys. Der var ogsaa Lys i et Vindu i anden Etage. De tænkte sig, at dette var Prinsessens eller Grevindens Værelse. Nu saa de fire Skikkelser liste sig forbi Kjældervinduet. En af dem stanset nær ved Vinduet, og de andre tre krøb afsted i Mørket. De vidste ikke rigtig, hvad Klokken var. Det eneste de vidste var, at Geddos og Ostrom var der nogle faa Skridt foran dem, og at nu havde de ikke længe at vente.

Nogen passerte nu Kjældervinduet med et Lys i Haanden, først en Gang og saa en Gang til. Saa en svag Skraben af en Fod, en svag Raslen af Blade og en Mand kravlet op i Vinduet. Utrolig lydløst og forsigtig gled han igjennem Aabningen, strax efter kom en til. Et Par Sekunder efter var Lorry og Anguish ved Vinduet, de lagde sig ned paa Maven og lyttet intenst. Lyset var fremdeles der, Vinduet var aabent, og man kunde høre nogen hviske indenfor. Lorry løftet paa Hovedet og tittet ind. Han kunde se en Dør paa den modsatte Side af det lave Værelse og nogle Trappetrin ovenfor denne. Han saa de tre Mænd knybe opover disse Trin, Føreren med Lyset i Haanden. De lod Døren staa aaben formodentlig for at have Udgangen fri i Tilfælde noget uventet skulde hænde. Harry tog Lorry i Armen.

"Jeg tog to Pistoler fra Manden udenfor. Det kan hænde vi trænger dem. Der har du en. Gaa først Lorry!"

Lorry tog Revolveren og lod sig glide ind gjennem

Vinduet med Anguish i Hælene. De stansede et Øieblik for at lytte, saa følte de sig frem til det Sted, hvor de troede Døren var.

De fandt Trinnene, og da de var kommet op disse, saa de de tre Mænd i det svage Lysskjær i Enden af en lang Gang. To af disse havde Vagtuniformer paa. De holdt sig tæt op til Væggen og listet sig efter. Nu kom de til en anden Trappe og saa til en svær Sal. Ingen af de to havde Tid eller Lyst til at lægge Merke til sine Omgivelser. Nu aabnede de brede Døre paa den anden Side af Hallen sig og de tre stansede.

Et blødt, rødt Lys trængte gjennem Døren. Det kom fra en Lampe, som stod ved Foden af den brede Marmortrappe.

Kokken pegte paa Trappen og gav dem saa et Nik tilvenstre. Uden at vise mindste Tegn til Frygt gled Ostrom og Geddos henimod Trappen. Det var nogle dristige Vovehalse.

Men nu stod Lorry og Anguish ligeoverfor en ny Fare. Kokken blev staaende i Døren. Hvordan skulde de komme forbi ham?

Der var ingen Tid at spilde. De Sammensvorne var allerede langt oppe i Trappen og de maatte blive færdige med Kokken. Han havde slukket Lyset, og de kunde saavidt skimte ham derborte. Lorry listet sig fremover, og i et Øieblik stod han foran den forfærdede Fyr med en Pistol lige op i Ansigtet paa ham.

"En Lyd, og du er Dødsens," hviskede han.

"Rør dig ikke," kom der fra den anden Side, og en anden Revolver rørte ved Øret paa ham. Han forstod

vist ikke, hvad de sagde, men Meningen var klar nok. Han skalv og vilde have faldt, hvis ikke Lorry havde holdt ham fast mod Væggen med Haanden paa Struben hans.

"Kloroformer ham Harry, og lad ham ikke give en Lyd fra sig," hvisked han.

Anguish tog fat i ham og den lille Flaske kom igjen til Nytte.

"Jeg gaar i Forveien. Følg efter, saasnart du er færdig med ham. Vær forsigtig og tag tilvenstre, naar du kommer op Trappen." Lorry forsvandt og Harry blev alene med Kokken, som han snart havde forføiet over. Nu kom det mest farefulde af hele Foretagendet. Hvis han nu mødte de Sammensvorne oppe paa Trappen eller i Hallen, eller hvis den anden Forræder Dannox pludselig skulde vise sig? Det var det mest vanskelige og spændende Øieblik, Lorry havde oplevet. Da han næsten var kommet op, greb han fat i Rækverket og tittet forsigtig opover. Han saa en lang Gang, hvor der tilhøire brændte et Lys.

Han hørte ikke en Lyd eller saa noget til de to Mænd. Hans Hjerte blev tungt som Bly. De var tydeligvis allerede i Prinsessens Værelse. Hvordan skulde han finde det? Han krøb langsomt gjennem den mørke brede Gang og rettet sig tilsidst op i Skyggen af en svær Pille. Derfra krøb han igjen fremover en ti—tolv Fod til venstre. Nu hørte han en Lyd langt nede i Gangen. Der var nogen som nærmet sig.

Han følte, at han rørte ved en tung Gardin eller et Teppe, krøb rafkt bagenom dette og befandt sig saa med

Ryggen mod en Dør, som bevæget sig, da han rørte ved den. Den var lige paa Nippet til at aabne sig, da han drog sig tilbage med den Hensigt at komme ud i Gangen igjen — for Øieblikket — i Tvil om, hvad han skulde foretage sig.

Revolveren holdt han i Haanden. Netop som han vilde drage Gardinet tilside, gled en Mand forbi ham fulgt af en anden. Forsynet havde frelst ham fra at løbe lige paa ham. De gik tilvenstre, og han forstod, at de nu nærmede sig Prinsessens Værelse. Hvordan han var kommet der før dem, kunde han ikke begribe.

Han skalv, saa lettet følte han sig.

Atter igjen følte han Døren bevæge sig sagte, da han trykket mod den. Han forstod, at han maatte summe sig lidt, før han skulde foretage sig det næste og vigtigste Skridt, aabnet den forsigtig og kom ind i et Værelse. Det var mørkt, men en Lysstribe trængte frem gjennem Dørsprækken. Nu vidste han, hvor han var. Dette var det Rum, som stødte op til Prinsessens Soveværelse, han havde jo seet Lyset i Vinduet. Kanske han var i Grevinde Dagmars Værelse. Kanske Geddos og Ostrom kravlet sig fremover nu henimod Prinsessens Seng ikke tyve Fod borte. Hans første Impuls var at aabne Døren til det næste Værelse, han troede ikke, den var laast, men saa huskede han paa Anguish, som nu uden Tvil stjal sig opover Trappen. De maatte ikke blive adskilte. Der kunde nok trænges to kloge, klare Hoveder for at greie Skurken. Da han vendte sig om for at gaa ud igjen, tænkte han paa, hvor heldig han havde været hidtil. Han kom til at støde lidt mod Dø-

ren, den gjorde ikke nogen Larm egentlig, men ham forekom det som et Geværskud.

Han hørte en Rasling bag sig i Mørket og en søvnig Stemme, bløde, men lidt forskrækket, som af nogen, der pludselig blir vækket, raabe:

"Hvem er det?"

Hans Hjerte stod stille. Igjen den samme Stemme, men nu uroligere.

"Er det Dem, Dannox?"

Hun talte tyk, og Lyden kom langt borte fra det ene Hjørne af Værelset.

Han kunde hverken svare eller bevæge sig. Ubeslutsomheden havde grebet ham.

"Hvorfor er den ydre Dør aaben?"

Denne Gang var Stemmen bebreidende. Han kunde næsten se de vidtaabne spørgende Øine.

10de Kapitel. — Jetive.

Det var nu umuligt at nøle længer.

Noget maatte gjøres og det med engang. Han lukket Døren, før han besvarede det tredie Spørgsmaal. I sin Nervøsitet talte han Engelsk. Han gik længere ind i Værelset. Det var ham umuligt at se den Kvinde, hvem han nu truede med følgende Ord:

"Dersom De giver en Lyd fra Dem, dræber jeg Dem. Vær rolig og lad mig forklare, hvorfor jeg er her."

Han ventet, at hun skulde skrige og glemte, at hun formodentlig ikke forstod, hvad han sagde. Isteden var det stødsstille. Havde hun besvimet. Han haabede det

næsten. Men hun talte igjen skjælvende og paa Engelsk.

"De finder mine Juveler paa Toiletbordet. Tag dem og gaa. De vil ikke gjøre mig noget ondt vel?"

"Jeg er her ikke for at gjøre Dem noget ondt, men for at frelse Deres Prinsesse," hviskede han. "For Guds Skyld, skrig ikke op. Vil De lade mig forklare Dem det."

"Gaa! gaa! Tag alt, hvad De vil. Jeg kan ikke være rolig mere. Hvordan kan jeg vente Barmhjertighed af Dem!" Hun skreg nu næsten af Rædsel.

"Hys! Vil De dø?" hviskede han og nærmede sig Sengen, som han kunde skjelne nu, da hans Øine havde vænnet sig til Mørket. "Jeg dræber Dem, hvis De skriger."

"Aa!" stønnet hun.

"Hør, De maa hjælpe mig! Hører De mig?"

Atter en hjerteskjærende Stønnen.

"Jeg er her for at hjælpe Prinsessen. Der er et Komplot igang for at bortføre hende. De Sammensvorne er allerede inde i Slottet, kanske alt i hendes Værelse. Der er ingen Tid at spilde. Jeg er ingen Tyv. Ved Gud, jeg taler Sandhed. Bliv ikke forskrækket — jeg bønfalder Dem. Hav Tillid til mig, og De kommer ikke til at angre det. Hvor sover Prinsessen?"

Alt dette kom stødvis og aandeløst.

"Hvordan skal jeg tro Dem," hviskede det fra Sengen.

"Her er en Revolver! Tag den og dræb mig, hvis

jeg forsøger paa at gjøre Dem noget ondt. Hvor er De?" Han lod Haanden glide opover Sengen.

"Aa, gaa væk! Vær saa snil! Vær saa snil!" hulkede hun.

"Tag Revolveren! Vær rolig og hjælp mig for Guds Skyld at frelse hende. De Skurkene kan allerede have dræbt hende."

Han lod Revolveren falde ned paa Sengen, bøiet sig fremover og holdt Gardinerne tilside.

"Min Ven er i Hallen. Vi har fulgt de Sammensvorne lige til Prinsessens Dør, tror jeg. Skynd Dem. Har De Lyst til at se, at hun blir bortført lige for Øinene paa Dem?"

"De er i Prinsessens Værelse nu," sagde Stemmen fra Sengen roligere. "Er det sandt, hvad De fortæller mig?"

"Saasandt jeg lever. Og De — De er Prinsessen," sagde han og trak sig lidt tilbage.

"Ja. Hvor er Dannox?" Hun sad nu opreist i Sengen med Pistolen i Haanden.

"Han er med i Sammensværgelsen. En af Kokkene og to Vagter ogsaa. Vil De stole paa mig? Staa op af Sengen og gjemme Dem et eller andet Sted i Værelset? Skurkene har taget feil af Døren, men de kan være her hvert Øieblik. De maa skynde Dem. Jeg vil forsvare Dem. Jeg sværger det. Kom, Deres Høihed. Skjul Dem."

Noget i den ivrige, indtrængende Maade, hvorpaa han hviskede dette, beroligede hende. Det forekom ham som et Mirakel, men han havde virkelig vundet hendes

Tillid, trods at Skinnet var saa imod ham. Hun stod op af Sengen og kastet paa sig en lang hvid Silkekappe.

"Hvem er De," sagde hun og greb ham i Armen.

"Jeg er en Udlænding — Amerikaner — Grenfall Lorry! Skynd Dem!" bønfaldt han.

Hun blev staaende stille, og han hørte hende snappe efter Veiret.

"Drømmer jeg," mumlede hun svagt og greb ham fastere i Armen.

"Jeg skulde tro nei! Jeg vil nødig give Deres Høihed Befalinger, men — —"

"Kom — kom bort til Lyset!" afbrød hun ophidset. "Hid!"

Lydløst trak hun ham over paa den anden Side af Værelset, hvor Lyset faldt paa ham. Det var ikke noget skarpt Lys, men hvad hun saa, tilfredsstillede hende. Hun selv stod i Skyggen, saa han kunde ikke se hende.

"To Mænd ligger skjult nedenfor Vinduet, og to kommer herind. Hvor skal jeg gaa? Skynd Dem, Deres Høihed! Har De Lyst til at blive slæbt afsted til Ganlook. Hvis ikke, saa staa ikke der som en — en. Undskyld, jeg vil nødig sige det."

"Jeg tror Dem. Skal jeg allarmere Vagten?" hviskede hun fuldstændig behersket.

"Slet ikke! Jeg vil fakke disse Djævle selv."

"En ideel Amerikaner!" overrasket hun ham ved at sige. "Følg mig!"

Hun førte ham hen til Døraabningen. "Staa der, der hvor det er mørkt. Jeg vilde kalde paa Grevinden."

Hun aabnede sagte Døren og stod i Lyset et Sekund.

Foran ham stod en graciøs Skikkelse i lange hvide Draperier, saa fik han se Ansigtet. Det var Frøken Guggenflocker!"

"Du gode Gud," sagde han hæst og kom imod hende. "Er det Dem — Dem — Prinsessen?"

"Ja, jeg er Prinsessen," smilte hun og gled bort fra ham. Et Øieblik gik det rundt for ham, han følte sig, som om han skulde falde gjennem Gulvet. Saa tog han sig sammen, huskede paa Faren og hvad han havde at udrette.

"Hun sover saa fast, at jeg er ræd for at vække hende," hvisket det indenfra. Han vendte sig. Prinsessen stod i Døraabningen.

"Vær saa snil at gaa tilside, saa De er udenfor Fare. Om et Øieblik er de her, hvis de ikke er blet skræmt væk."

"De skal ikke udsætte Dem for Fare," sagde hun bestemt. "Hvorfor skulde De nu resikere Deres Liv. De har opnaaet, hvad De vilde, De har frelst Prinsessen!"

"Ja — Prinsessen! Og jeg er bedrøvet over, at De er Prinsessen," hviskede han i Øret paa hende.

"Hys," hviskede hun tilbage. Døren, hvorigjennem han først var kommet, blev nu sagte aabnet, og de følte, at nogen kom ind. De stod begge i Skyggen af en tung Portiere, hun lige bag ham, han kunde høre sit eget Hjerte og hendes banke, kunde føle Varmen af hendes Legeme. Hans Hjerte slog af Stolthed over, at han kunde beskytte hende, og ved Bevidstheden om, at han bare behøvede at strække Haanden ud for at røre ved den eneste Kvinde i Verden for ham.

Over den svage Lysstribe fra den aabne Dør krøb nu en mørk Skikkelse. Hun greb uvilkaarlig fat i ham for at søge Støtte. Han skalv ved at føle hende saa nær. En til fulgte efter og stanset i Lyset for at se henimod Døraabningen, hvor de stod. Den Sammensvorne huskede uden Tvil paa Ordren om at kloroformere Grevinden. Man kunde nu kjende Lugten af Kloroformen. Hvis bare Anguish havde været der. Den anden Skikkelse forsvandt nu i Mørket og strax efter kom et svagt Lysskjær fra Sengen til Hjørnet. Manden havde trukket Gardinerne fra og dreiet Blindlygten mod Hovedpuden. Nu var Tiden inde til at handle.

Han skjøv først Prinsessen bag Portieren og tog saa et Sprang fremover i Værelset med en Pistol i hver Haand. Vovehalsene dukkede sig uvilkaarlig ned.

"Dersom dere rører dere, er dere fortabte!" sagde han langsomt og bestemt. "Her, Harry!" skreg han. "Dere er fakket, Skurker! Hænderne frem!" Pludselig blev Værelset et eneste Lyshav. Lamper og Lys langs Væggene blev levende, og en svær Lysekrone over Hovedet paa ham blændede ham ved sit skarpe Skin.

"Pokker!" raabte han og tog sig med Hænderne til Øinene.

Nogen styrtede paa ham bagfra, et Skrig og et voldsomt Slag over Hovedet og Halsen. Da han rasende, men hjælpeløs sank i Knæ, hørte han Prinsessen raabe: "Dannox, slaa ikke en Gang til! Du har dræbt ham."

Idet samme han faldt, saa han to Skikkelser nær ved Sengen bevæge sig; to røde Gjenstande, som lignede dansende Telegrafstolper, for forbi ham; han vid-

ſte ikke, hvorfra de kom, ſaa et Skrig, et Piſtolſkud, atter et Skrig dennegang og endda mere gjennemtrængende, og noget tungt faldt ned ved Siden af ham. Hans Øine lukket ſig, og Bevidſtheden holdt paa at forlade ham. Langt borte ſom i en Taage hørte han Harrys Stemme: "Der fik du din Bekomſt, dit Udyr."

Nogen løftede nu hans Hoved op fra Teppet, og en Kvindeſtemme mumlede noget uforſtaaeligt. Han forſøgte paa at hindre Blodet fra at ſtrømme nedover hendes Dragt — det ſidſte lille Galanteri — Lyden af Menneſker, ſom løb, Skud og Raab — og ſaa Glemſel!

* * *

Da Lorry fik ſin Bevidſthed tilbage, blinkede han med Øinene i ſtum Forbauſelſe. Det ſuſede for Ørene paa ham, og der var ſom en Taage for Øinene, ſaa han bare ſaavidt kunde ſkimte, at der var nogen tilſtede i Værelſet.

Mens han ſtræbede med at klargjøre ſig, hvad der var iveien med ham, og hvor han var, følte han en Haand paa Panden og hørte en Stemme ſom fra det fjerne ſige: "Han kommer til Bevidſthed, Hr. Anguiſh. Se, nu aabner han Øinene. Kjender De mig, Mr. Lorry?" De trætte Øine flakket omkring, indtil de fæſtede ſig ved et Anſigt, ſom bøiet ſig over ham. Det lyſte op i dem, og han forſøgte at ſnakke, men kunde bare bevæge Læberne. Som han huſket hende, var hun klædt i hvidt, og nu havde hun paa ſig en Dragt af noget mørkt Stof, ſom mindede ham om ſkyggefulde Trær. Der var en Duft af Blomſter i Værelſet. Han ſaa ſig om efter den ſkjæbneſvangre Lyſekrone. Den var der

ikke. Værelset blev lysere og lysere eftersom hans Øine blev sterkere, men Lyset kom gjennem et Vindu nær ved, hvor han laa. Det var altsaa Dagslys. Hvor var han?

"Hvordan føler du dig, gamle Ven?" sagde en kjendt Stemme. En Mand satte sig ved Siden af ham og en stor Haand greb hans. Han kunde fremdeles ikke svare.

"Doktor," raabte en Stemme ved Hovedpuden, "tror De virkelig ikke, at det er alvorligt?"

"Jeg er sikker paa det," svarede en Mandsstemme et eller andetsteds fra. Det var et slemt Hug, og havde det rammet ham lige i Hjerneskallen, havde det været ude med ham. Som det nu er, vil han være ved fuld Bevidsthed om en liden Stund, Deres Høihed."

"De gjør mig saa lykkelig ved at sige det," sagde en blød Stemme. Lorrys Øine søgte hendes og takket hende. Han følte en Klump i Halsen, da han saa op i de ømme, ængstelige blaa Øine. En Skjælven for gjennem ham. Prinsesse eller ikke, han elsket hende.

"De var tapper — aa saa tapper," hvisked hun i Øret paa ham og strøg ham over Haaret. "Min Amerikaner!"

Han forsøgte at gribe Haanden, før den fjernet sig, men var for svag. Hun gled bort, og han lukket Øinene igjen, som om han led.

"Se op gamle Ven; du kommer dig nu," sagde Anguish. Lugt paa dette Lommetørklæde, det vil gjøre dig godt."

Et fugtigt Klæde blev holdt under Næsen paa ham, og han kjendte en sterkt bitter Lugt. Han forsøgte at reise sig op paa Albuen. Verden begyndte at klarne op.

"Lig stille, Lorry. Doktoren siger, du maa ikke røre paa dig."

"Hvor er jeg, Harry?" kom det svagt.

"I Slottet. Jeg skal snart fortælle dig altsammen.

"Er jeg i hendes Værelse?"

"Nei, men hun er i det. Du er paa den anden Side af Hallen i —" hviskede han — "Onkel Caspars Værelse. Caspar er en Greve."

"Og hun er en Prinsesse — er det sikkert?"

"Hvilket Held!"

"Hvilken Ulykke —" klagede Lorry.

"Tøv! Vær en Mand! Du maa ikke snakke saa høit heller. Der er flere herinde."

Lorry forblev fuldstændig rolig i ti Minuter. Han stirrede op i Taget og tænkte paa den Afgrund, han var kommet til, og som han ikke kunde slaa nogen Bro over.

"Hvad er Klokken?" spurgte han tilsidst og vendte sig mod Vennen.

"Klokken er syv. Du har været bevidstløs i over fire Timer. Vagten gav dig et frygtelig Slag."

"Jeg hørte et Skud — flere. Blev nogen dræbt? Undslap de?"

"Dræbt. Vi har havt otte Henrettelser foruden den, som jeg besørget. De venter ikke længe her i Landet, før de lader Retfærdigheden ske fyldest."

"Fortæl mig alt, som hændte. Blev hun saaret?"

"Ikke Spor! Hør Gren, jeg har dræbt en Mand. Dannox fik min Kugle lige i Hovedet, og han vidste ikke, hvor den kom fra. Fælt — er det ikke? Jeg føler mig noksaa underlig. Det var ham, som skruet Lyset op og

for løs paa dig med en Kølle. Jeg hørte dig raabe og var i Døren i det samme, han slog til. Et Sekund efter var han færdig. Dere to ødelagde det vakreste Teppe, jeg nogensinde har set."

"Er det ødelagt?"

"Ikke efter hendes Mening. Jeg vil vædde paa, at hun sætter det i Ramme med Blodet og det hele. Flækkerne vil altid minde hende om din Tapperhed. Hun var ganske ude af sig selv over, hvordan det var gaaet med dig, indtil flere og flere Mænd kom ind i Værelset, og da gik det op for hende, hvordan hun var paaklædt. Hun saa fortryllende ud i sin Forlegenhed, da Grevinden og hendes Tante førte hende ind i det tilstødende Værelse. Nu gaar disse Mennesker, og jeg vil fortælle dig, hvad som hændte, efter at du lod mig tilbage med Kokken. Det varede længe, før jeg kunde faa ham bevidstløs, og jeg havde saavidt kommet op Trappen, da jeg saa Dannox styrte nedover Gangen. Saa raabte du, og jeg vidste, at nu var dere i fuld Gang. Døren var aaben og, som sagt, jeg saa ham slaa til dig. Jeg skjød ham, men hun var ved Siden af dig, før jeg kunde komme der. De andre Fyrer undslap, mens jeg bøiet mig over dig, men ingen af dem skjød paa mig. De var for forskrækkede. Jeg havde Forstand nok til at følge efter dem og affyrte et Par Skud nedover Trappen. En af dem snublede og rullet nedover alle Trinnene.

Han var bevidstløs, da jeg kom ned til ham. Den anden for henimod Spisehallen, men blev der grebet af to Mænd i hvid Uniform og kvalt. Andre Mænd

i Hvidt — det var Politiofficerer — for løs paa mig og tog mig til Fange. Jeg blev lidt betuttet, da gamle Dangloss selv hæsblæsende kom ind i Salen mere barsk og rød i Ansigtet end nogensinde og raabte: "Nu ved jeg, hvad det var dere vilde i Edelweiss." Det tog mig sandelig tre Minuter at overbevise ham om, at han tog feil. Han selv med nogle af hans Mænd gik derpaa op i Prinsessens Værelse. Jeg fortalte de andre om Vognen oppe ved Hulveien, og de styrtede afsted did. Hele Parken vrimlede nu af Vogtere. De kom saa op med de to, som havde været skjult under Vinduet, og som ikke havde kunnet finde Udgangen. Da jeg kom tilbage til dig var hele Værelset fuldt af forfærdede Mænd og halvpaaklædte Kvinder. Jeg var fremdeles forbauset over Politiets Tilstedeværelse og fortalte hele Historien til Dangloss og Grev Halfont — det er Onkel Caspar — og saa fortalte Politichefen mig, hvordan han og hans Mænd kom der. Imidlertid havde Slotslægen dig under Behandling. Dannox var baaret bort. Jeg fortalte altsaa alt, og jeg har aldrig havt et mere interesseret Publikum. Der var Prinsessen lige ved Siden af mig og Grevinden — skjøn som et Maleri — bag hende, bare Øine begge to, og der var den gamle graahaarede Dame, Grevinde Halfont og et halvt Dusin skjælvende Kammerpiger og Lakeier, Dangloss og Greven og en hel Del andre. Der kom stadig nye til.

Kapteien for Vagten, en ung Fyr, som de kaldte Quinnox, kom ind, bekymret og ydmyg. Jeg tror, at han var ræd for, at han skulde miste sin Stilling. Det var slig, forstaar du: Gamle Dangloss havde havt en

Mand til at bevogte os i hele Dag. Tænk dig det. Denne Fyr forfulgte os til Slotsparken, løb saa tilbage for at hente Forsterkning aldeles sikker paa, at vi var der for at bryde ind. Tyve Minuter efter havde han en Afdeling udenfor, Chefen kom lige efter. De fandt de forskjellige Redskaber, som vi havde efterladt der, og lidt efter den Fyren, du ved, nær ved Kjøkkenindgangen. Et Par Vogtere kom nu op for at høre, hvad der var paafærde, og derpaa styrtede de allesammen ind i Slottet.

Saasnart jeg havde fortalt dem det hele, raadslog Onkel Caspar, Polititichefen og Kapteinen, og Resultatet af dette var ganske ligetil. Klokken sex idagmorges tog de alle Fangerne ned i Hulveien og skjød dem. De to, som passet Vognen, undslap. Dem er de nu paa Jagt efter.

Du blev da baaret hidud og lagt der, du nu ligger. Jeg kan fortælle dig, Lorry, at du er den mest interessante Gjenstand, som nogensinde har fundet Veien ind i et kongeligt Hus. De har hængt over dig, som om du var et nyfødt Barn, og alle er henrykte, fordi du er en Gut og kommer til at leve. Et Evéntyr som dette har ogsaa sine Lyssider. Vi er Dagens Helte."

Lorry smilte svagt over hans Begeistring.

"Du er den egentlige Helt, Harry. Du frelste mit Liv og formodentlig ogsaa hendes. Du skal ikke give mig nogen Ære for det," sagde han og trykket Vennens Haand.

"Tøv! Alle og enhver kunde styrtet ind, som jeg gjorde. Det var dig, som havde forberedt Klimaksen,

hvori jeg hændelsesvis kom til at spille en Rolle. Forsaavidt kom jeg jo beleiligt, det vil jeg tilstaa. Jeg tager al den Ære, som tilkommer mig, men det var du, som gjorde Heltens Arbeide. Men hvad synes du om den Maade, de haandhæver Retfærdigheden paa her i Landet? Alle døde saa nær som de to!"

"Hvem dømte alle disse Mennesker til Døden?" spurgte Lorry og satte sig pludselig op.

"Allesammen tror jeg. De spurgte ikke mig tilraads. Nu kommer jeg til at tænke paa det. Aa — her kommer hendes kongelige Høihed."

Prinsessen og Tante Yvonne var ved Siden af ham igjen og Onkel Caspar kom ogsaa raskt henimod dem.

"De maa ikke sidde opreist, Hr. Lorry," begyndte Prinsessen, men Lorry raabte:

"Tilstod de Harry?"

"Jeg ved ikke. Tilstod de Onk — Grev Halfont? Du store Gud, jeg har ikke tænkt paa det før."

"Hvad var der at tilstaa?" spurgte Onkel Caspar og tog Lorrys Haand. De blev grebet paa fersk Gjerning. Min kjære Herre, de blev ikke engang stillet for Retten."

"Jeg troede, Deres Politichef var en overmaade klog Mand," sagde Lorry forbitret.

"Hvad er dette for noget?" spurgte en barsk Stemme. Det var Dangloss, rød og forpustet.

"Forstaar De ikke, at De skulde ikke have dræbt disse Mænd?" sagde Lorry ophidset. De saa alle forbauset paa ham undtagen Anguish, som sad med Ansigtet skjult i Hænderne.

"Og hvorfor ikke, om jeg tør spørge?" rasede Dangloss.

"Og hvordan vil De — hvis jeg tør spørge — finde fat i den Mand, som har leiet dem til at foretage dette, naar de var de eneste paa Jorden, som vidste, hvem han var?" sagde Lorry og sank udmattet tilbage paa Puden.

Baron Dangloss forsøgte at skjule det, men det var let at se, at han i Virkeligheden var overvældet af Skam og Bestyrtelse ved Lorrys Ord.

Han stødte frem nogle undskyldende Ord og drog sig tilbage, idet han forpligtet sig paa, at han vilde fakke Hovedophavsmanden til Sammensværgelsen eller dø under Forsøget. Hvem kunde Michael, som af Vanvare blev titalt med "Deres" formodentlige "Høihed" være? Ikke et Menneske hverken i eller udenfor Slottet kunde give nogen Oplysninger om ham, og Uro og Ængstelse herskede alle Vegne.

Prinsessen, som stod der bleg og urolig med Hovedet paa Tantens Skulder, spurgte:

"Hvorfor skulde nogen forsøge paa at bortføre mig? Var det for at sætte mig i Fængsel eller for at dræbe mig? Aa, Tante Yvonne, jeg har da været god mod mit Folk. Gud ved, jeg har da forsøgt at gjøre, hvad jeg kunde. Vil de fordrive mig fra Tronen? Hvem kan være saa grusom?"

Ingen kunde svare hende. De trøstede hende og lovet at beskytte hende. Senere paa Dagen kom Dangloss marscherende ind og bad Amerikanerne om Undskyldning for sin Mistake mod dem og bønfaldt om de-

res Hjælp til at faa fat i Hovedskurken. Siden kom Grev Halfont ind og bad ham undskylde det Bedrageri med Hensyn til deres Navne. Det havde været nødvendig for dem dengang at reise inkognito. Men Prinsessen havde været bedrøvet over det og haabede, at han vilde tilgive hende det.

11te Kapitel. — Kjærlighed i et Slot.

Da det led ud paa Dagen blev Lorry irritabel og urolig. Trods Harrys levende Beskrivelse af alt, som var foregaaet, kunde han ikke faa ordentlig Tag i hele Situationen. De fik sin Lunch bragt op i Grevens Værelse, da Lorry naturligvis ikke var sterk nok til at gaa ned i Spisesalen. Men Hoflægen havde sagt, at om ganske kort Tid vilde de ubehagelige Virkninger af Slaget ganske være borte. Greven og Grevinden, Anguish og flere andre saa stadig ind til ham og forsøgte at kvikke ham op, men alligevel følte han sig misfornøiet og ulykkelig, uden at han kunde gjøre sig det rigtig klart hvorfor.

Han laa nu paa en Chaiselong og stirret ud af Vinduet, hans Hoved verkede, og han følte en pinefuld Længsel, for hvilken der bare fandtes en Trøst. Anguish var gaaet en Tur i Parken, da han troede, han sov. Der kom en kjølig Bris fra det aabne Vindu. Solen, som stod lavt paa Himmelen, streifede hen over Trætopperne, som aftegnet sig i Guld, Purpur og Grønt; alt aandede Fred udenfor, men inde i ham selv var der en nagende Uro. Han vendte sig paa Siden og

følte paa Bandagerne om Hovedet. De var tætte og glatte, og han vidste, at de var fuldstændig hvide. Hvor ensom de Bandagene bragte ham til at føle sig; alene der i det fjerne Graustark!

Døren blev sagte aabnet, men han vendte sig ikke om, det var naturligvis Anguish, bestandig Anguish, og ikke den han mest ønsket i Verden.

"Hendes kongelige Høihed" meldte en Kammerpige og derpaa:

"Kan jeg komme ind?" spurgte en Stemme, som var lige velgjørende for hans urolige Sjæl som en lædskende Drik for en Febersyg. Han vendte sig mod hende. Al hans Uro, Længsel og Ensomhed forsvandt som Dug for Solen. En Hofdame fulgte hende.

"Hvordan kan jeg afslaa en Prinsesse noget," svarede han og smilte. Han holdt Haanden ud mod hende halvveis ræd for, at hun ikke skulde ville tage den.

Prinsesse Jetive kom lige hen til ham og lagde sin Haand i hans. Han førte den til sine Læber og slap den saa modstræbende. Hun stod ved Siden af ham og saa paa ham med et Udtryk af Ængstelse i sine Øine, som havde været ham Løn nok, selv om Døden havde ventet paa ham i næste Øieblik.

"Føler De Dem bedre?" spurgte hun med sin morsomme Akcent. "Jeg har været saa urolig for Dem."

"Jeg troede, De havde glemt mig," sagde han.

"Glemt Dem!" raabte hun, snar til at føle Harme over Beskyldningen. "Lad mig fortælle Dem, hvad jeg har gjort, mens jeg har glemt. Jeg har sendt Bud til Regenzety efter Deres og Deres Vens Bagage. Dere

vil finde det mere bekvemt her, og dere maa betragte dette som eders Hjem, saalænge dere er i Edelweiss. Paa det Vis er det, at jeg har 'glemt'."

"Tilgiv mig," sagde han, og hans Øine straalede. Jeg har følt mig saa ensom, at jeg har indbildt mig alt muligt. Men Deres Høihed, jeg blir ikke længer end til jeg er frisk igjen. Det vilde være alt for megen Ære — —"

"De faar ikke Lov til at sige det," sagde hun bestemt. "De er Graustarks Hædersgjæst. Har De ikke frelst dets Hersker? Satte De ikke Deres Liv paa Spil for at frelse en, i hvem De bare havde en forbigaaende Interesse, skjønt hun var en stakkels Prinsesse? Nei, min Amerikaner, dette Slot er Deres. Det havde været Sorg og Fortvilelse her, havde det ikke været for Dem. Dessforuden — Hr. Anguish har sagt, at han gjerne blir et Aar, hvis vi insisterer paa det."

"Hvor det ligner Harry," lo Lorry. "Men det er alt for megen Hæder for to halvgale Individer, som heller skulde være i en Anstalt for Aandssvage end i et Slot, som de bare kunde bragt i Ulykke ved sin Dristighed. Lykken var bedre end Forstanden, det skal være sikkert og vist. Havde det ikke lykkes os, vilde vi da været Hædersgjæster? Aa nei, de vilde stenet os væk fra Graustark. Hvor tynd den Traad var, som holdt Deres Skjæbne fast. Jeg gyser, naar jeg tænker paa, hvilken Forbrydelse, vi kunde have begaaet. Havde jeg vidst, at De var Prinsessen, skulde ikke noget være overladt Tilfældet," sagde han inderlig.

"Da vilde der ikke være noget romantisk ved det," lo hun.

"Saa De er en Prinsesse, en virkelig Prinsesse," fortsatte han. "Jeg vidste det. Det var noget, som sagde mig, at ikke De var en almindelig Kvinde —"

"Aa, men jeg var en meget almindelig Kvinde," indvendte hun. Man kan godt være Prinsesse og fuldstændig Kvinde for det. Jeg har et Hjerte og et Hoved. Jeg puster og spiser og drikker og sover og elsker. Er det ikke slig med andre Kvinder ogsaa?"

"Alt dette gjør De nok, men i en Verden forskjellig fra vor, Deres Høihed."

"Tøv! Min lille Kammerpige Therese sover ligesaa sundt, har ligesaa god Appetit og elsker ligesaa varmt som jeg, saa jeg giver ikke en Døit for Deres Argument."

"De indaander nok den samme Luft, men vilde De elske den samme Mand som Deres Kammerpige?"

"Er en Mand den eneste Undskyldning for Kjærlighed?" spurgte hun. "For da maa jeg sige, at jeg puster, sover og drikker og spiser — og sløife det sidste."

"Undskyld mig, men en vakker Dag vil De finde ud, at Kjærlighed e r en Mand. Ikke en Prinsesse engang kan staa sig for det — eller ham."

"Og Manden — kan han staa for Prinsessen?" spurgte hun og lænet sig mod Vinduskarmen.

"Det beror paa" — han stansede — "paa Prinsessen, skulde jeg sagt."

"Ak! Der er et nyt Ansvar. Det forekommer mig, at alt afhænger af Prinsessen," sagde hun muntert.

"Ikke ganske. En Del, en stor Del, afhænger af Om-

stændighederne. Hvis De for Exempel havde været Frøken Guggenslocker, saa vilde det jo ikke have været nødvendigt for en Mand at være Prins, ikke sandt?"

"Men jeg var Frøken Guggenslocker, fordi en Mand var unødvendig," sagde hun saa alvorlig, at han smilte. "Jeg reiste uden nogen Titel, fordi jeg ikke havde Lyst til, at alle og enhver skulde se paa mig som paa et eller andet Kuriosum. Jeg reiste ikke i Deres Land for at udstille mig, men for at lære."

"Jeg husker, at det kostede Dem en vis Mynt at lære en Ting," bemerkede han.

"Ja, det var vel anvendte Penge, som det siden har vist sig. Var det ikke i Grunden den, som bragte Dem til Edelweiss?"

"Delvis, men jeg er tilbøielig til at tro, at et bestemt Ønske fra min Side vilde have fundet en Udvei uden Hjælp fra Myntens Side. De ved ikke, hvor paastaaelig en Amerikaner kan være."

"Vilde De da have været saa paastaaelig, hvis De havde vidst, at jeg var en Prinsesse?" spurgte hun.

"Jeg er ikke rigtig paa det Rene med det, men De maa huske paa, at jeg vidste ikke, hvem eller hvad De var."

"Var De kommen til Graustark, om De havde vidst, at jeg var dets Prinsesse?"

"Jeg tilstaar jeg kom, fordi De var Frøken Guggenslocker."

"En Kvinde bare."

"Jeg liker ikke det Ord 'bare'. Hvad vilde De tænke

om en Mand, som reiste halve Jorden rundt for 'bare' en Kvindes Skyld?"

"Jeg vilde sige, at han maatte være meget nysgjerrig," sagde hun kjøligt.

"Og at han ikke var i Besiddelse af megen sund Fornuft. Der findes bare en Kvinde, en Mand vilde gjøre saa meget for, og i hans Øine er hun da ikke 'bare' en Kvinde."

Lorry var hvid i Ansigtet, da han slyngede dette ud mod hende.

"I Særdeleshed, naar han faar at vide, at hun er en Prinsesse", sagde han med en saa kold og frastødende Stemme, at han uvilkaarlig lukket Øinene, mens der for en Gysen gjennem ham. "De maa ikke fortælle mig, at De kom hid for at træffe mig."

"Jeg kom for at træffe Dem og ikke hendes Høihed Prinsesse Jotive af Graustark. Hvordan var det muligt for mig at vide det?" udbrød han.

"Men nu ved De det," sagde hun og saa ud af Vinduet.

"Det forekom mig, at De sagde, De desuagtet var en Kvinde!"

"Det er netop det, jeg er, og det er Vanskeligheden ved det!" sagde hun og vendte sig mod ham. "Ja, det er det, som er det vanskelige. En Kvinde er en Kvinde, selv om hun er en Prinsesse. Forstaar De ikke, at De maa ikke sige denslags Ting til mig?"

"Fordi De er Prinsesse," sagde han bittert.

"Nei, fordi jeg er Kvinde. Som Kvinde ønsker jeg at høre det, som Prinsesse kan jeg ikke Nu, forstaar

De? Har jeg været dristig nok?" Hun tvang sig til at se paa ham, men hendes Ansigt glødede.

"De — — De mener ikke, at De — —" hviskede han og forsøgte at komme hende nærmere.

"Aa, hvad er det, jeg har sagt?"

"De har sagt nok til at gjøre mig ganske gal," sagde han og greb hendes Haand, som hun øieblikkelig trak til sig og reiste sig.

"Jeg har bare sagt, at jeg gjerne vilde høre Dem sige, at De var kommet hid for at træffe mig. Kvinder er forfængelige ved De. Jeg er lei for, at De tillod Dem at misforstaa mig." Nu var hun kold og afvisende igjen, men det vilde han ikke nøie sig med.

"Vær Kvinde og glem Prinsessen, indtil jeg faar fortalt Dem, hvorfor jeg kom."

"Jeg kan ikke. Jeg mener, at jeg ikke vil høre paa Dem," sagde hun og saa sig hjælpeløst om i Værelset.

"Jeg kom, fordi jeg ikke har gjort andet end tænke paa Dem og drømme om Dem, siden De reiste fra New York. Hvordan er det mig muligt at glemme den Dag!"

"Mind mig ikke paa" — — begyndte hun, blev rød og vendte sig mod Vinduet.

"Det Kys De tilkastede mig? Var De Prinsesse da?"

Hun svarede ikke, og han stansede et Øieblik; en Tanke for ham gjennem Hovedet, som han næsten ikke turde lade faa Luft. Men han kunde ikke holde den tilbage.

"Dersom De ikke vil, at jeg skal sige disse Ting til Dem, hvorfor staar De fremdeles der?"

"Aa," stammede hun.

"Ikke gaa fra mig nu. Lad mig sige det, som jeg kom hid for at sige, og saa kan De gaa tilbage til Deres Trone og Deres kongelige Talbageholdenhed igjen og jeg did, hvor jeg hører hjemme. Jeg kom, fordi jeg elsker Dem. For at spørge Dem, om De vilde gifte Dem med mig. For som Frøken Guggenslocker var De jo indenfor min Rækkevidde. Men nu — —"

Han stansede, fordi hun faldt ned paa Chaiselongen ved Siden af ham og saa ham bedende ind i Øinene, mens hun med begge Hænder greb hans.

"Jeg forbyder Dem at sige mere — jeg forbyder Dem. — Hører De? Jeg har ogsaa tænkt paa Dem og drømt om Dem og bedt om, at De maatte komme, men De maa ikke sige mig, at De elsker mig. — De maa ikke!"

"Lad mig bare vide, om De elsker mig," hviskede han.

"Tror De, at jeg kan fortælle Dem Sandheden?" udbrød hun. "Jeg elsker Dem ikke."

Før han havde opfattet Rigtigheden af disse modstridende Sætninger, gik hun fra ham og hen til Vinduet. Hun var i sterk Bevægelse.

"Jeg maa altsaa tro, at De gjør det, stønnede han efter et Øieblik. Jeg finder en Prinsesse og mister en Kvinde."

"Jeg har ikke villet, at nogen af os skulde sige det, vi har sagt. Jeg vidste, De elsket mig, ellers vilde De ikke have kommet," sagde hun blødt.

"De vilde have været egoistisk nok til at glæde Dem over at vide dette uden at ville give den anden Glæde.

Ja naturligvis. Hvad andet kunde De gjøre. En Prinsesse! Aa, jeg ønsker til Gud, at De var Frøken Guggenslocker, den Kvinde, som jeg søgte."

"Jeg misforstod Dem, Deres Høihed. Jeg kom Klokken tre om Morgenen isteden."

"Og fandt mig hjemme."

"I et ugjennemtrængeligt Slot med Trold paa alle Kanter."

12te Kapitel. — En Krig og dens Følger.

Lorry blev før Middag flyttet ind i et andet Værelse, som hun havde lovet.

Efterat de havde spist, var de to Fremmede alene i flere Timer. Anguish underholdt sin Ven med de mest begeistrede Beskrivelser over, hvor fortryllende Grevinde Dag mar. Han sad med en Cigar i Munden og røgte, uden at han merkede, det ikke var Ild i den, saa høit gik Begeistringen.

"Du har ikke set noget videre til hende, Lorry, men jeg kan fortælle dig, at hun er eneſtaaende. Og hun er ikke forlovet med nogen af disse elendige Greber og Baroner heller. De tilbeder hende allesammen, men til ingen Nytte."

"Hvordan ved du alt dette?" spurgte Lorry, som bare havde hørt Halvparten.

"Spurgt hende, naturligvis. Hvordan i Alverden skulde jeg ellers vide det?"

"Og du har bare kjendt hende en Dag! Jeg maa sige, du spilder ikke Tiden."

"Det faldt saa naturlig i Samtalens Løb. Hun begyndte det ved at spørge mig, om jeg var gift, og jeg sagde, at jeg var ikke forlovet engang. Saa spurgte jeg hende, om hun var det, for naar hun bar Titelen af Grevinde, kan man jo ikke vide, om hun er gift eller ugift. Da hun sagde, hun ikke var det, blev jeg meget forbauset. Hun ved, hvad hun vil, den unge Dame. Hun vil ikke gifte sig, før den Rette kommer, sagde hun. Jeg liker, at en ung Pige føler det slig, især saa vakker som hun er, og som kan vælge mellem Prinser og Grever og denslags. Men hvor det gjør mig ondt for Prinsessen."

"Hvorfor det?" sagde den anden lysvaagen med engang.

"Jo, for hun er ikke saa uafhængig. Grevinden siger, hun graater hver Aften, naar hun tænker paa alt, hvad hun har at staa i."

"Fortæl mig det hele."

"Jeg ved ikke stort, jeg interesserer mig ikke for Prinsessen, og jeg syntes ikke, jeg kunde gjøre mange Spørgsmaal. Jeg ved bare, at der er et eller andet ubehageligt Ægteskabsprojekt igjære for hende."

"Ja, det er det almindelige."

"Kan hænde du kan pumpe Grevinden og faa Greie paa, hvad der er paafærde. Det maa være noget alvorligt, forekommer det mig, ellers vilde hun vel ikke graate af pur Sympati."

Lorry gjenkaldte sig en Del af Eftermiddagens Samtale og blev først hed og saa iskold.

"Vel, gamle Ven, du fandt omsider Frøken Guggen-

slocker, men bare for at opdage, at hun var en Umulighed. Det er temmelig haabløst Lorry, men du faar forsøge at finde dig i det. Om en Stund reiser vi jo hjem, og saa glemmer du hende. Men med en Grevinde er det naturligvis en anden Sag."

"Harry, jeg ved, at det er Galskab af mig at handle paa dette Vis," sagde Lorry og bed Tænderne sammen. "Men du ved ikke, hvor høit jeg elsker hende."

"Ja, jeg beundrer din Sindsstyrke, men — jeg er alligevel bedrøvet paa dine Vegne."

"Tak for din Sympati. Jeg formoder, at jeg trænger den," sagde han mismodig. Anguish havde Ret — fuldstændig Ret.

Det bankede paa Døren og Anguish skyndte sig hen for at aabne den. En Tjener hilste fra Grev Halfont, som bad om Tilladelse til at aflægge dem en Visit.

"Skal vi lade den gamle Fyr komme?" spurgte Harry.

"Javist, javist. Det er en Slags diplomatisk Visit, formoder jeg."

"Han er Førsteminister, saavidt jeg har forstaaet det. Ja, vi kan snakke Politik med ham til Sengetid, hvis han har Lyst til det. Jeg har ganske vænnet mig til alle disse Høiheder nu. De er slet ikke saa ilde, meget venlige og denslags. Aa — Godaften, Deres Excellence! Det er os en stor Ære."

Greven kom ind i Værelset, høi, elegant og uhyre høflig.

"Jeg kunde ikke gaa til Ro, før jeg havde forhørt mig om Hr. Lorrys Befindende, og om han har alt,

hvad han ønsker," sagde han paa gebrokkent Engelsk. Han satte sig ved Siden af Lorry og saa forskende paa ham.

"Aa, ham er det ikke noget i Veien med," sagde Anguish. "Han kan slaas imorgen igjen, hvis det er nødvendigt."

"Ja, slig er dere krigslystne Amerikanere, har jeg hørt. Dere giver eder ikke, før dere er døde," sagde Greven høflig. "Og Hodet er bedre?"

"Det smerter ikke meget nu, og imorgen er jeg sikker paa, jeg kan komme ud. Tak for Deres Interesse for mig," sagde Lorry. "Og tør jeg spørge, hvordan det staar til med Grevinde Halfont. Hun har ikke havt ondt af Forskrækkelsen igaar, vil jeg haabe."

"Hun er sammen med Prinsessen og begge er fuldstændig friske. Siden vor Krig, mine Herrer, har Graustarks Kvinder lært sig til baade Mod og Udholdenhed. Men dere ved naturligvis ikke noget om den forfærdelige Krig."

"Men vi vil være Dem meget forbunden, om De vil fortælle os om den, Deres Excellence. Krig er en af mine Kjæpheste," sagde Anguish ivrig.

"Vi Graustarkere har al Grund til at mindes vor sidste Krig og bitterlig beklage, hvordan den endte. Det er femten Aar siden nu — men vil det ikke trætte Dem at høre paa mig, Hr. Lorry? Jeg kom jo ikke herind for at gaa ind i Historien. En anden Gang kanske —"

"Det vil slet ikke trætte mig — tvertimod. Vær saa venlig at fortsætte," skyndte Lorry sig at sige, for han

var mere interesseret end Greven kunde have nogen Formodning om.

"For femten Aar siden blev Prins Ganlook, Far til vor Prinsesse — forbitret over de Plyndringer, som de Axphainske Soldater foretog paa vore Grænser mod Nord. Han forlangte Erstatning for de Ødelæggelser, de havde foraarsaget, men det blev afslaaet. Graustark er en Provins paa omtrent 800 Kvadratmil af det bedste Land paa disse Kanter. Vor Nabo er mindre baade i Udstrækning og Folkemængde. Vor Arme var bedre udstyret, men ikke saa haardføre. I flere Maaneder var vi heldige i Kampen mod Nord, men Resultatet blev alligevel tilsidst, at vore Tropper blev drevet tilbage til Edelweiss omtrent ødelagt af de rasende Tusinder, som kom over Grænsen. Hele Nationen var forfærdet. De havde ikke tænkt sig Muligheden af et saadant Udfald. Vi havde været for forhaabningsfulde. Vore Soldater var syge og udslidte efter et halvt Aars voldsom Kamp, og Edelweisses Borgere, Kjøbmænd, Arbeidere til og med Adelen greb til Vaaben for at forsvare sin By. Vi kjæmpede over en Maaned, de kjækkeste og modigste af vore Borgere fandt Døden. Saa begyndte et Bombardement af Byen. De kan den Dag idag se Merker i næsten hvert Hus i Edelweiss. Hundrede af Grave i den sydlige Dal blev Resultatet af denne forfærdelige Beleiring.

Slottet blev stormet og Prins Ganlook sammen med mange af de første Mænd i Landet fandt Døden. Prinsen blev dræbt lige foran Slotsportene,

som han tappert forsøgte at forsvare. En Bronzestatue staar der, hvor han faldt. Dronningen var min Søster, og da jeg var Finansminister, var det gjennem mig, at Byen tilsidst maatte overgive sig. I Høst er det femten Aar, siden Fredstraktaten blev undertegnet i Sofia. Vi blev nødt til at afstaa en Del af Territoriet mod Nord, som er værdifuld paa Grund af sine Miner. Foruden dette skulde vi betale 20,000,000 Gavos, næsten $30,000,000 Dollars i Skadeserstatning. I Løbet af femten Aar skulde vi gjøre dette. Denne Sum forfalder nu den 25de November, derfor er det, at vi netop nu saa levende gjenkalder os Krigen. Det er det samme som at Nationen gaar fallit, mine Herrer". Tilhørerne var tause et Øieblik.

Saa brød Lorry Tausheden.

"De mener, at det er umuligt at tilveiebringe Pengene?" spurgte han.

"De findes ikke i Skatkammeret. Vort Folk er blit saa haardt beskattet ved at skulle bygge sine Hjem op igjen og ved at forsøge at udslette Sporene af det forfærdelige Angreb, at det har været dem umuligt at udrette noget mere. De maa huske paa, vi er en liden Nation. Deres Nation kunde naturligvis faa fat i den Sum Penge i Løbet af en Time. Jeg forraader ingen Statshemmelighed ved at fortælle dere dette. Det er noget, hver Mand i Riget ved. Vi stirrer det imøde alle som en".

Det var en slig rolig Heroisme over ham, da han

sa dette, at begge følte den dybeste Medlidenhed med ham.

"De kjæmpet ogsaa i Krigen, Deres Ekselence".

"Jeg tog Afsked som Minister mine Herrer, for at gaa til Fronten. Jeg var med i det første og i det sidste Slag", sa han enkelt.

"Og Prinsessen — hun var jo bare et Barn da — naar kom hun paa Tronen?" spurgte Lorry.

"Et Aar efter Prins Ganlooks Død, døde min Søster hans Hustru. Hendes Hjerte var knust. Saa blev hendes Datter, deres eneste Barn kronet med en Gang. Hun har regjeret i 14 Aar og klogt, efter at hun fik sin fulde Magt. Hun har været sparsommelig og har gjort alt, hvad der stod i hendes Magt for at møde Slaget, naar det maatte komme.

"Og hvordan kommer det til at gaa, hvis ikke Skadeserstatningen blir betalt?" spurgte Lorry aandeløst. Han saa et Lyspunkt i den kommende Ulykke.

"Opgivelsen af hele den Del af Graustark, som ligger nordenfor Edelweiss med 14 Byer, alle vore Gruber og det Land, som er mest produktivt og rigest. Der blir ikke andet tilbage for hendes kongelige Høihed at regjere over end denne By og en liden Stribe Land omtrent 150 Mil langt. At kalde det et Fyrstendømme! Og dette, som engang var det stolteste og mest blomstrende Rige i Østen i Forhold til sin Størrelse. Ak, mine Herrer! Jeg kan ikke tænke paa det, uden at det skjærer mig i Hjertet, og ingen ved, hvor jeg lider ved det. Jeg har levet i Graustarks Magt og Blomstring. Gud har nu dømt mig

til at lide med det i dets Afhængighed og Fattigdom. — Men lad os forlade dette ubehagelige Tema."

Han havde fortalt alt dette enkelt og ligetil som et Barn uden at lægge Skjul paa sin Svaghed og sit Mismod. Rank og trodsig sad han der, trods hans Ansigt var fortrukket af Smerte, og saa fattet sin Skjæbne ind i Øinene. De to følte Beundring og Medlidenhed for ham.

"Nei, lad os ikke snakke mere om det, hvis det er Dem ubehageligt. Men jeg haaber, De tillader mig at spørge, hvor meget det er, som mangler paa Summen", sa Lorry hensynsfuldt, men paa samme Tid nysgjerrigt.

Vor Finansminister Gaspon vil kunne reise 15 Millioner Gavos — langt fra tilstrækkeligt. Folket er udsuget af de store Skatter, og det har været umuligt at reise mere. De har anstrengt sig til det yderste, men Trykket har været for stort. Vor Armee har kostet os store Summer. Hvis vi nu fik Krig, kunde vi slaa Axphain, men vi har vor Ære at tænke paa. Vi kunde ikke gribe til Vaaben for at komme undaf vore Løfter. Vi har maattet underholde en Armee stor nok til at indgyde Respekt hos den, som staar færdig til at kaste sig over os. Vor eneste Sikkerhed har ligget i dette, og der findes ikke en Borger i Graustark, som har noget at udsætte paa denne Ordning. De ved, at vi for enhver Pris maa holde vor Armee oppe. Lige til sidste Vaar trodde vi, at vi kunde faa Summen reist. Men Folkene i Landdistrikterne kunde ikke betale sine Skatter paa Grund

af den Panik, som kom paa en saa uheldig Tid. Derfor havde vi sligt Hastverk med at komme hjem fra vor Reise, Hr. Lorry. Gaspon telegraferte til Prinsessen, hvor haabløst Sagerne stod, og bad hende komme hjem for at se, hvad hun kunde udrette.

Hun kom og har set, at alle vilde gi sit Liv for hende og for Graustark — men de kan ikke gi, hvad de ikke har — nemlig Penge. Hun spurgte, om hun skulde opløse Armeen. Hele Landet negtet det fortvilet. Armeen samtykket i at staa paa halv Løn. Vore rige Borgere har tat alle de Laan, de kunde faa, og alligevel har vi ikke nok."

"Er det ikke muligt at faa Laanet forlænget i nogen Aar?" Lorry tog sig Graustarks Bekymringer lige meget til Hjertet, som de skulde være hans egne.

"Umuligt. Hverken i London, Paris eller Berlin".

Lorry la sig tilbage og lod Anguish konversere videre. Greven blev en halv Times Tid til, og da han gik, sa han, at Prinsessen og hans Kone havde bedt ham frembringe sine bedste Hilsener.

"Hendes kongelige Høihed har tilbragt Aftenen sammen med Finans- og Krigsministeren, og jeg er sikker paa, hun er ganske ør i sit stakkels Hode efter alle de Raadslagninger. Det er ikke saa greit for en ung Pige at ha med saa alvorlige Ting at gjøre", sa Greven høitidelig og stanset et Øieblik ved Døren.

Da han var gaaet, saa Amerikanerne længe og eftertænksomt paa hverandre.

"Ja, de sidder altsaa net i det", grublet Anguish.

Jeg vil sige dig, Gren, at sjelden har noget gjort mig saa ondt som at høre om disse Ulykker, som hænger over Hovedet paa den stakkels unge Pige og hendes Folk. For en Uge siden kunde Graustark være gaaet Pokker i Vold for min Del, men i Aften kunde jeg graate af Medfølelse med hende.

"Og det lader ikke til, at der er nogen Udvei for hende heller," sa Lorry eftertænksomt.

"For Graustark, mener du?"

"Nei — ja naturligvis — hvem ellers?" sa den anden, som aldeles ikke havde ment Graustark.

"Jeg tror sandt for Dyden, du var egoistisk nok til med Glæde at se baade Kronen og Nationen og alting bli tat væk fra dette hjælpeløse, plagede Barn. Da vilde du faa en Chance, ja," udbrød Harry og gik op og ned paa Gulvet, halv ærgerlig og halvt opmuntrende.

"Nei Harry — det maa du ikke si. Jeg tilstaar, at jeg et Øieblik havde et lavt hjerteløst Haab, som du har gjættet. Men din Beskyldning gjør mig saa ondt, at sig det ikke mer, saa er du snil. Jeg vil lægge den tarvelige Lavhed tilside, hvis jeg kan, og bede til Gud om, at hun maa finde en Udvei af sine Vanskeligheder."

De gik begge to tilsengs den Aften fast bestemt paa at faa vide mere om alt, som angik Graustark og dets Prinsesses Skjæbne.

13de Kapitel. — Under Maane og Mure.

I to Dage var Lorry afvexlende henrykt og fortvilet. Han kom sig som ventelig kunde være hurtig af det Slag som Dannox havde tilføiet ham, sund og sterk som hans Konstitution var. Han var meget sammen med Prinsessen, med Grevinde Dagmar ogsaa og gjorde mange Bekjendtskaber med Hoffets Medlemmer forøvrigt. De interesserede ham ikke det mindste undtagen, naar de begyndte at tale om sin Herskerinde. En trist Stemning herskede i Slottet som en overfladisk Munterhed ikke kunde skjule. Den mørke Skygge, som truet dem, kom nærmere Dag for Dag, og der banket ængstelige Hjerter bag det Mod og den Sjælsstyrke, som alle udviste.

Prinsessen kunde ikke længer skjule, hvor forpint hun følte sig. Hendes Latter, hendes Munterhed, hendes Selvbeherskelse og Stolthed kunde ikke dække over det bekymrede urolige Udtryk i hendes Øine. Lorry var den følgende Dag mangfoldige Gange paa Nippet til at spørge hende. Han undredes paa, om en slig ung Pige, som hun var, tilfulde kunde se og forstaa Situationen i al sin Forfærdelighed. En underlig øm Frygt forhindret ham i at tale med hende om den Ting, som formørket hendes Liv. Han ventet ikke, at hun i saa Tilfælde vilde vise ham tilbage, men han kunde ikke udholde at høre denne ubarmhjertige Fortælling af hendes Mund. Han saa hende i Aanden stolt og resigneret fortælle ham sine Bekymringer, men samtidig ogsaa det bedrøvelige forpinte Udtryk i de

Øine, som ikke kunde lyve. Grevinde Dagmar — naar hun ikke blev monopoliseret af den fordringsfulde Anguish — fortalte Lorry adskilligt angaaende Prinsessen, og han opmuntret af alle Kræfter hendes Fortrolighed, skjønt det ikke var noget opmuntrende for ham i den.

Nede ved det store Springvand fortalte den vakre, men snaksomme unge Dame en Historie, som bragte ham til at føle sig fuldstændig sønderrevet af modstridende Følelser — Raseri, Skuffelse, Hjælpeløshed og Kjærlighed, alt rev og sled i ham. Han vilde gjerne gaa hen til hende og gi sit Liv for at frelse hende, men han havde git et Løfte, som ikke kunde glemmes paa en Dag. Han bad om, at den Tid maatte komme, hvor han kunde ta hende i sine Arme, bli løst fra sit Løfte og forsvare hende mod alt det, som truet hende.

"Jeg er sikker paa, at hun ikke har noget imod, at jeg fortæller Dem det, — hun sætter Dem saa høit", sa Grevinden, som havde lært Engelsk af Prinsesse Jetives Lærer. Og saa fortalte hun glødende af Indignation, Sympati og Ophidselse Prinsessens Historie til denne sterke tillidindgydende Mand, som om hun havde et lidet Haab om, at han skulde være mægtig nok til at finde en Udvei.

Det var den gamle Historie om, at den Svage appellerer til den Sterke.

Det forholder sig altsaa slig efter hendes Beretning, at det stod i Prinsessens Magt at frelse Graustark fra Ulykke og Ødelæggelse. Prinsen af Axphains

Søn, Lorenz, var uhyre forelsket i Prinsessen. Han havde overtalt sin Far til at betragte en Forbindelse med hende som en stor Fordel for Axphain. Nogen Maaneder før Amerikanerne kom til Graustark havde Prinsessen faat et Brev fra den gamle Prins, hvori han paa den mest høflige og forbindtlig. Vis gjorde hende følgende Forslag: Han var villig til at gi Graustark ny Levetid, saa at sige ved at udstrække Tiden for Tilbagebetalingen af Løsesummen endnu ti Aar. I denne Tid forlangte han heller ingen Renter. Men en Betingelse var tilføiet: Prinsessens Giftermaal med hans Søn. Hans Sendebud gjorde opmerksom paa alle Fordele ved en slig Forbindelse og reiste tilbage igjen med den Besked, at det skulde bli nøie overveiet.

Prinsens Forslag var et Slag for Prinsessen, som nu befandt sig i en meget vanskelig Stilling. Ved at opofre sig selv kunde hun frelse sit Land, men saa blev hun ogsaa ulykkelig for hele sin Levetid. Hun hverken elsket eller respekterte Lorenz, som var en uciviliseret, uintelligent Fyr. Prinsessen fremlagde Forslaget for Ministeriet og sa, at hun vilde rette sig efter deres Bestemmelse. De afslog alle som en at opofre deres unge unge Herskerinde, og Folket var enig heri. Men Prinsessen vilde ikke la dem sende noget Svar til Axphain, før hun saa Muligheden af paa andet Vis at frelse sit Folk.

En Gesandt blev sendt til Prinsen af Dawsbergen. Han hersket over et vildt lidet Bjergfolk syd for Graustark. Gesandten søgte at opnaa Endossement

af Laanet hos Prins Gabriel. Denne, som ogsaa var indtat i Prinsessen, var villig til alt, men ogsaa paa Betingelse af Giftermaal. Han var saa forelsket, at han gjerne pantsatte det hele Fyrstendømme for at faa hende. Nu afskyet hun Gabriel. Da var Lorenz bedre. Gabriel blev rasende over Afslaget og mente, at hun nok skulde komme til at angre det. Hans Forelskelse gik over til den rene Galskab, og han lod hende ikke faa Fred. Han kom selv personlig, la sig paa Knæ og tryglet hende. Den stakkels Gjenstand for hans Kjærlighed gav alligevel ikke efter, forskrækket som hun var. Men da svor han, at han nok skulde gjøre det hedt for hende.

Paa det Vis var det, at Prinsessen af Graustark — den fordums Frøken Guggenslocker — befandt sig i en fortvilet Situation. Hun havde Valget mellem at opofre sit Folk, som elsket hende, eller at sælge sig selv til en forhadt Frier.

Og foruden alt dette var hun kommet til Erkjendelse af en Sandhed, saa sørgelig og forvirrende, at hendes Hjerte var bristefærdigt.

Hun var forelsket — men ikke i nogen kongelig Prins. Grevinden vidste ikke noget om dette, — det var Lorrys Hemmelighed.

"Er hun paa det rene med, hvad hun vil gjøre?" spurgte Lorry og vendte Ansigtet bort.

"Hun kan ikke bestemme sig. Vi har sammen grædt over alt dette forfærdelige. De ved ikke, hvad dette betyr for os, Hr. Lorry. Vi elsker hende, og ingen af os vilde opofre hende for at frelse os selv.

Graustark vilde før dræbe hende, før hun skulde ta Gabriel. Men hvordan kan hun opofre hele den Del af sit Land, naar det staar i hendes Magt at frelse det? Hun har ikke glemt, at det var hendes Far, som paaførte Folket denne Krig, og hun synes, hun maa bøde for hans Feil, hvad det saa skal koste."

"Men er der da ingen anden, hun kan henvende sig til?" spurgte Lorry.

"Der er ikke en, som vilde komme os til Hjælp paa Fallittens Rand, som vi er. Men der er noget, jeg gjerne vilde spørge Dem om. Vær saa snil at se paa mig — ikke stir paa Springvandet hele Tiden. Hvorfor er De kommet til Edelweiss?"

Dette Spørgsmaal kom saa uventet, at han ikke kunde skjule sin Forvirring ved det. Han forsøgte at lade som intet og ventet med at svare. Hun sad lige ved Siden af ham og hendes klare graa Øine læste i hans Ansigt.

"Ja jeg kom for at besøge Frøken Guggenslocker," kom det tilsidst.

"Med hvilken Hensigt? Det maa ha været meget vigtigt, siden De kom saa langveis fra. Er De en amerikansk Bankier?"

"Jeg kom for at spørge hende om hun vilde gifte sig med mig!" Han forstod at det var til ingen Nytte at holde det hemmeligt og følte et svagt Haab.

"De fandt ikke Frøken Guggenslocker?"

"Nei, jeg har ikke fundet hende".

"Og De reiser skuffet hjem igjen da, Hr. Lorry."

"Jeg overlader det til Deres Indbildningskraft at svare paa det".

Der blev en lang Pause.

"Tør jeg spørge, naar De agter at forlade Graustark?" spurgte hun lidt frygtsomt.

"Hvorfor vil De vide det?"

"Fordi jeg ved, hvor haabløs Deres Søgen har været. De har fundet Frøken Guggenslocker, men hun er bag en Mur saa sterk og uindtagelig, at De ikke kan naa hende med Deres Spørgsmaal. De er kommet til Muren, og De maa nu vende tilbage. Jeg spør bare, hvor snart?"

"Ikke før Prinsessen befaler mig at ta min Byrde op og gaa. Ser De, min Frøken, jeg synes om, at sidde i Skyggen af den Mur, De beskriver. En kongelig Kundgjørelse er nødvendig for at drive mig væk derfra."

"De kan ikke vente, at Prinsessen skal gjøre det — De som har gjort saameget for hende. De maa reise, Hr. Lorry, uden at hun befaler Dem det."

"Maa jeg?"

"Ja, for Deres Nærværelse udenfor Muren gjør Fængslet endda mer uudholdeligt for den, som Deres Kjærlighed ikke kan naa. Forstaar De mig?"

"Har hun bag Muren befalet Dem at sige mig dette?" sa han ulykkelig.

"Nei, det har hun ikke. Jeg kjender ikke hendes Hjerte, men jeg er en Kvinde og kan føle det. Dersom De vil være god mod hende, saa reis."

"Jeg kan ikke!" sa han og lod sine Følelser faa frit Afløb. "Jeg kan ikke!"

"De vil ikke være saa egoistisk og grusom, at De gjør Forfærdeligheden af det Skibbrud, som sikkert kommer endda værre," sa hun og trak sig væk fra ham.

"Grevinde — har De ikke hørt Tale om Redningsmandskaber, som reiser ud paa Vraget for at frelse de Skibbrudne. Der blir et Skibbrud, skal der ikke ogsaa være nogen, som redder? Naar Natten er mørkest og Sjøen vildest, naar alt Haab er ude, er ikke det netop den Tid, hvor Frelsen er mest dyrebar? Sig mig det, De som ved alt om denne kommende Ulykke?"

"Jeg kan ikke befale Dem at forlade Edelweiss, jeg kan bare sige Dem, at De vil ha noget at svare for, hvis De blir," sa Grevinden.

"Vil De hjælpe mig, hvis jeg viser Dem, at jeg kan naa Vraget og frelse den, som fortvilet klynger sig til det?" spurgte han smilende, pludselig rolig og tillidsfuld.

"Med Glæde, for jeg elsker hende, som holder paa at gaa tilbunds. Og jeg har ment det alvorlig, og jeg haaber, at De ikke misforstaar mig. Jeg liker baade Dem og Hr. Anguish. Dere kunde gjerne bli her for bestandig, hvis det stod til mig."

Han tænkte længe og intenst paa, hvad hun havde sagt, mens han røgte sin Cigar paa Balkonen den Aften. Han vidste, at det, at han var der, gjorde det værre for hende, men Haabet om Redningen kom

friskt og sterkt op i ham. Det ene Øieblik saa han den dybe Kløft mellem Manden og Prinsessen, i det andet lo han af den jammerlig lille Afstand.

Nede paa Promenaden saa han Damer og Herrer, som spadserte frem og tilbage i Maaneskinnet. Lyden af Stemmer og Latter trængte op til ham.

Musikkorpset spillede paa en Tribune lige ved Promenaden. Overalt herskede Munterhed, Hygge og Sikkerhed. Var det muligt, at det saa snart skulde være forbi med hele denne Fred?

Han smilte, da han hørte Anguishes muntre Latter blandet med en Kvindes. Grevinden og hans letlivede Ven lod til at ha glemt alle Bekymringer. Bag ham reiste de dystre Slotsmure sig, et Lys glimtet her og der i et Vindu. Hvor var hun? Han havde set hende om Eftermiddagen, spadseret med hende og snakket med hende. De havde konverseret saadan ganske let og almindeligt. Hun havde intet sagt, som viste, at hun erindret den Samtale, de havde havt et Par Dage i Forveien. Og han havde ikke udtalt et af de Ord, som bævet paa hans Læber, — hvor var hun nu?

Hun var ikke i den muntre Skare nedenfor ham. Formodentlig var hun indelukket sammen med Ministrene, pinte sin trætte Hjerne for at finde Udvei uden at finde Hvile.

Hele Hoffet var endda i Oprør over Røvernes dristige Forsøg og Straffen, som saa hurtig rammet dem.

Embedsmænd andetstedsfra kom til Edelweiss for

at spørge efter Prinsessens Befindende, og Indignationen var stor. Alle spekulerte paa, hvem vel Hovedmanden i Sammensværgelsen kunde være. Baron Dangloss vidste hverken ud eller ind. Han forbandte sig selv og alle andre for Exekutionen af hans Medskyldige.

Alt dette havde for Øieblikket fordrevet Tankerne paa den sørgelige Dag, som Graustark havde ivente. Politiet var paafærde overalt, de Militære skalv af Raseri, hele Folket raabte paa, at man skulde finde Ophavsmanden til denne uhørte Frækhed.

Den almindelige Tro var, at en eller anden Røverhøvding sydfra havde planlagt Bortførelsen for at kunne faa en uhyre stor Løsepenge.

Grenfall Lorry dannet sig lidt efter lidt sin egen Teori, og jo mere han tænkte over det hele, desto mere sandsynlig forekom det ham.

Mens han med Øinene fulgte de lette blaa Røgskyer af Cigaren i Tusmørket, strømmet Tankerne ind paa ham. Han tænkte paa hende, paa Axphain, paa Bortføreren, paa sig selv — paa alt mulig.

Et let Fodtrin paa Balkonens Stengulv tiltrak sig hans Opmerksomhed. Han vendte paa Hodet — og saa Prinsesse Yetive. Hun gik langsomt henimod Balustraden uden at se ham. Hun var barhodet, og havde ikke noget Ydertøi paa. Hun var klædt i en skjøn, hvid Kjole, som skinnet i Maaneskinnet. Der stod hun med nogen store røde Roser i Hænderne. Hodet var kastet tilbage, og hun saa alvorlig op til Toppen af Bjerget ret mod hende. Han blev ganske

svimmel ved at se paa hende, saa deilig syntes han, hun var. Saa vendte hun Blikket mod Himmelen for at finde ud, hvad det var, hun saa ivrig betragtet. Det var et andet Billede, trist, stygt og uhyggeligt.

Det sorte Taarn af det fjerne Kloster oppe i Skyerne aftegnet sig skarpt mod den natlige Himmel. Udenfor Verden, ovenover Verden, som en Del af Himmelen selv, stod det der som en Skildvagt, frastødende og paa samme Tid rolig og beskyttende.

Han kunde ikke, vilde ikke røre sig. Han vidste det vilde være det samme som at ødelægge dette Billede, som var saa fint og æterisk, at bare et Pust kunde bringe det til at forsvinde.

Hvor længe han stod slig, vidste han ikke. Han var som i Drømme. Tilsidst saa han hende se ned paa Roserne, som hun derpaa langsomt kastet over Rækverket. Han forstod det. De var en Gave fra en Prins, hun afskyet.

De var ikke tyve Fod fra hverandre. Han gik hen til hende med Hatten i Haanden.

"Jeg vidste ikke, at De var her," sa hun forbauset og lidt forskrækket. "Jeg lod mine Hofdamer være indenfor."

Han stod ved Siden af hende og saa ind i hendes Øine.

"Deres Uvidenhed har gjort mig lykkelig," sa han blødt. "Jeg har set et Billede saa vidunderligt, at jeg aldrig kommer til at glemme det. Jeg saa ogsaa det Drama med Roserne. Aa, Deres Høihed, Kronen er ikke altid en Maske."

"Det med Roserne — det har ikke nogen Betydning," stammet hun.

"Jeg har hørt, hvordan De staar mellem to Beilere, og mit Hjerte er fuldt af Medlidenhed med Dem."

"Det er ikke Medlidenhed, jeg trænger, men Mod. Medlidenhed kan ikke hjælpe mig til at gjøre min Pligt, Hr. Lorry. Pligten staar klart for mig. Men jeg har ikke havt Mod til at ta den op og lægge Aaget paa min Nakke for bestandig."

"De elsker ikke — kan ikke elske denne Lorenz?" spurgte han.

"Elske ham!" udbrød hun. "Aa jeg glemmer! De kjender ham ikke. Og alligevel blir jeg uden Tvil hans Kone!" Det var en uendelig Fortvilelse i hendes lave, rolige Stemme.

"De skal ikke! Jeg sverger Dem til, at De skal ikke bli det!"

"Aa, han er en Prins. Jeg maa modta det Tilbud, som betyr Graustarks Frelse. Hvorfor gjør De det endda vanskeligere for mig. Hør paa mig. Jeg maa give mit Svar i næste Uge. Da kommer han hid, her til Slottet. Min Far bragte denne Ulykke over Graustark, og jeg maa ta Byrden op. Hvad har min Lykke at betyde?"

Hendes pludselige Styrke gjorde ham taus, lammet ham ved Følelsen af hans Hjælpeløshed. Han stod der ved Siden af hende og begge stirret de op mod det kolde Kloster deroppe i de svimlende Høider.

"Det ser saa fredelig ud deroppe," sa hun omsider.

"Men saa koldt og glædeløst," tilføiet han trist. De var tause en lang Stund, men deres Hjerter talte til hverandre, og de havde en Følelse af, at Skildvagten deroppe vaaget over dem.

"Man har ikke fundet noget Spor af Ophavsmanden til Sammensvergelsen?" spurgte han omsider og rev sig med en Anstrængelse løs fra sine Tanker.

"Baron Dangloss tror, han har et," sa hun. "Men det er svagt og utilstrækkeligt, tilstaar han. Idag har han sendt nogen Officerer til Ganlook for at foreta Undersøgelser angaaende en fremmed Maud, som var der forrige Uge, en Mand, som kaldte sig Greven af Arabazon og som sa, at han var fra Wien. Nogen Østerrigere har været der for at gaa paa Hjorte- og Bjørnejagt, og kan hænde, det er en af dem." Hun talte langsomt og saa hele Tiden opover.

"Jeg har en Teori, Deres Høihed, en dristig og kanske forbryderisk en, men De maa la mig faa Lov til at meddele Dem den. Jeg ved, at der findes en Prins Gabriel. Jeg er af den Mening, at det ikke er nogen Wiener, som er skyldig; de Mænd, som forsøgte at udføre Udaaden er jo ogsaa bare leiet til det. Har De tænkt paa, hvor langt en Mand vil gaa for at opnaa sit Hjertes Ønske?"

Hun saa paa ham og hendes Øine udvidet sig. Hun forstod pludselig, hvor han vilde hen.

"De mener —" begyndte hun, men stanset, som om hun ikke turde forme sin Mistanke i Ord.

"At Prins Gabriel er den Mand, som underkjøbte Vagterne og leiet Geddos og Ostrom til at bortføre Dem til et Sted, hvor han kunde besidde Dem med eller mod Deres Vilje," sa Lorry.

"Men han kunde aldrig ha tvunget mig til at ægte ham, og jeg vilde før eller siden ha blotstillet ham," hviskede hun. "Han kunde ikke ha ventet, at jeg skulde ha fundet mig i et Ægteskab under saadanne Omstændigheder. Han ved, at jeg vilde anklage ham, om det saa var ved Alteret."

"De forstaar ikke rigtig min Mening om den Herre."

"Hvad skal der bli af mig?" næsten hulket hun i Angst og Forfærdelse. "Jeg ser det nu, ganske tydelig ser jeg det! Det var Gabriel, og han vilde gjort det, De sier." En Skjælven for igjennem hende, og han tilhviskede hende ømt:

"Faren er forbi. Han kan ikke gjøre noget mere, Deres Høihed. Hvis jeg var sikker paa, at det er ham — og jeg tror, det er saa — vilde jeg jage ham tildøde i denne Nat."

Hun lukket Øinene med et Udtryk af Lykke og tog sin Haand bort fra hans Arm. En Følelse af Tryghed gjennemstrømmet hende.

"Jeg er ikke ræd," mumlet hun.

"Fordi jeg er her?" spurgte han og bøiet sig over hende.

"Fordi Gud med den samme Haand baade kan vel-

signe og straffe," sa hun, slog Øinene op og saa ind i hans med en Kjærlighed, hun ikke længere gjorde noget Forsøg paa at skjule. "Han gir mig en Mand at elske, men nægter mig Lykken. Han gjør en Kvinde af mig, men han gjør mig ikke saa svag, at jeg ikke længer er Prinsesse. Gjennem Dem tilintetgjør han en Skurk; men ogsaa gjennem Dem knuser han en uskyldig. Jeg takker Dem mere end nogensinde, fordi De er kommet ind i mit Liv. De og De alene, hjulpet af Gud, som baade elsker og foragter mig, har frelst mig fra Gabriel."

"Jeg bare ber om," begyndte han ivrigt, men hun afbrød ham.

"De maa ikke be mig om noget, for jeg kan ikke gi Dem det. Jeg skylder Dem alt, hvad jeg har, og kan intet gi Dem til Gjengjæld."

"Jeg skal ikke glemme mig igjen," sa han lavt.

"Hvis De har Lyst, skal jeg føre Dem rundt om i Slottet imorgen og vise Dem den Jammerlighed, hvori jeg lever — mit Tronværelse, mit Kapel, min Bankethal, min Balsal, mit Drivhus og mit Gravsted. Det kan hænde, det ser ud som Rigdom, men jeg kalder det Fattigdom," sa hun efterat de i Taushed havde set paa, hvordan det sorte Klostertaarn skar en Firkant ud af Maaneskiven.

"Imorgen, hvis De vil være saa venlig."

"Kanske jeg blir endda fattigere, naar jeg har frelst Graustark," sa hun.

"Gud gi jeg kunde frelse Dem fra det," sa han.

"Ja, give Gud De kunde," svarte hun.

Saa skiftet hun pludselig Stemning. Hun lo muntert og vendte et straalende Ansigt mod ham. "Jeg hører Deres Vens Latter dernede i Mørket, den er saa deilig smitsom."

14de Kapitel. — Hvad der hændte i Tronsalen.

"Dette er Tronsalen. Allode!"

Prinsesse Jetive stanset foran to massive Døre. Det var den næste Formiddag, og hun havde vist ham omkring i hele Slottet.

De havde den hele Tid snakket hyggelig og ligetil sammen som gode Venner, intet mere. Han var meget interesseret, og hun var var meget forekommende. Allode, Vagten, aabnet Dørene, trak Gardinerne fra og stod saa tilside for at la dem passere. Hun førte ham ind i den øde, stille Sal, hun, Prinsessen, i en enkel graa Kjole, og han, Frieren, i en simpel graa Reisedragt. Han stod stille og saa sig om.

"Og jeg troede, de var Frøken Guggenslocker," sa han.

Hun lo henrykt som et Barn, der rigtig har overrasket nogen.

"Er jeg ikke en elendig liden Tingest til at sidde der paa Tronen og styre alt, som kommer indenfor dens Rækkevidde?" Hun henledet hans Opmerksomhed paa Tronstolen, som stod i den anden Ende af Hallen.

"Fra det Sæde der belærer jeg graahaarede Stats-

mænd, veier og bedømmer deres Visdom, som om jeg var Demosthenes, drar dem til Regnskab for alle de onde Ting, som kan ramme en Monark, og undres hele Tiden paa, om min Krone sidder skjævt."

"Lad mig være en Udsending fra de Forenede Stater og knæle ned ved Tronen, Deres Majestæt."

"Jeg kunde ikke spøge, naar jeg havde mine Forfædres Krone paa, Hr. Lorry. Den er hellig, De tankeløse Amerikaner. Kom nærmere, saa De kan se, hvilket Mesterverk denne gamle Stol er."

Tronstolen stod paa en lav Forhøining af Fløil. Lyset fra de høie Vinduer faldt paa den høie udskaarne Ryg, dens massive Arme og Ben. Han saa til sin Forbauselse, at den var indlagt med kostbare Stene, Rubiner, Emeralder og Safirer, en Rest fra det gamle Graustark.

Jeg sidder aldrig i Midten. Altid paa Kanten og læner Albuen mod Armen. Diskussionerne er som oftest saa lange og saa kjedelige, at jeg blir træt. Engang — jeg skammer mig over det — sovnet jeg paa Tronstolen. Det er længe siden. Nu holder jeg mig vaagen. Synes De om min Tronstol?"

"At tænke sig, at den er Deres!"

"Det er denne Sal, som gir mig Retten til at bli hilset med: "Længe leve Prinsessen!" Ikke med Valgkampagnens Hyl og "Hurra for Jetive!" Hvordan lyder det? "Hurra for Jetive!" Hun lo muntert.

"Ikke sig det! Det høres gudsbespottelig ud!"

"I tre Aar nu — siden jeg var atten Aar — har

jeg været Suveræn i den Stol. I min Mindreaarighed sad jeg der, og Onkel Caspar stod ved Siden af mig. Hvor ofte jeg bad ham sætte sig ned ved Siden af mig. Der var saa god Plads, og han maatte bli saa træt af at staa. Engang i Nærværelse af forskjellige Høiheder fra Dawsbergen graat jeg, fordi han rynket Panden til mig. Det var en overmaade høitidelig Forsamling, men jeg tænkte bare paa min Onkels trætte gamle Ben. Mens jeg græd af Krænkelse, husker jeg, at jeg sa, at jeg vilde ha ham halshugget. De kan forestille Dem, hvorvidt denne forbausende Trusel vakte baade Forfærdelse og Munterhed."

"Hvilken vimset liden Prinsesse De maa have været, naar De græd og furtet og faldt i Søvn," lo han. "Og hvor høitidelig og fornuftig De er blit."

"Mange Tak. Hvor elskværdig De er. Jeg har hele Tiden været ræd for, at en eller anden vilde opdage, hvilken Anstrengelse det koster mig at være høitidelig og afmaalt. De siger jo, at jeg er vis og naadig, men det kan man jo vente sig. De har sagt det om alle Herskere siden Syndfloden, har jeg hørt. Har De Lyst til at se mig i den gamle Stol?" spurgte hun.

"Aa, De er da Kvinde fremdeles," sa han og smilte af hendes lille Forfængelighed. "Det var ikke noget, jeg heller vilde."

Hun steg skjødesløst op paa den kongelige Tribune, støttet sig mod Armen af Tronstolen og vendte sig mod ham rødmende, som om hun havde daarlig Sam-

vittighed, ivrig efter at høre hans Ros og samtidig ængstelig for, at han ikke skulde like hendes Indfald. Hans Øine lyste af Beundring, og Pusten kom fort og anstrængt. Uvilkaarlig satte han Foden paa det nederste Trin, som om han vilde stige op til hende.

"De maa ikke komme op hid," sa hun, trak sig undaf og rakte Hænderne frem for at afværge det. "Jeg kan ikke tillade det; nei jeg kan ikke."

"Jeg ber om Forladelse," sa han, "det er alt, hvad en stakkels Plebeier kan sige. Men for at jeg kan komme endnu længere ind i Eventyret, saa vær saa snil at kaste paa Dem Kongekaaben og ta op Scepteret. Kanske jeg da falder ned paa mit Ansigt."

"Og slaar Dem i Hodet igjen," sa hun nervøst og lo. Hun nølede et Øieblik og saa lidt forvirret ud. Saa greb hun en rig Kaabe, som laa over Stoleryggen og lagde den om sine Skuldre, som bare en Kvinde kan det. Idet hun greb Scepteret, stillede hun sig foran den store Stol, og med et Smil, holdt hun det over Hovedet paa ham og sa blødt:

"Graustark byder den amerikanske Prins velkommen."

Han sank paa Knæ foran den virkelige Prinsesse, kysset Kanten af hendes Klædning og reiste sig hvid i Ansigtet. En uendelig Kløft laa mellem dem. Prinsessen satte sig forsigtig paa Kanten af Stolen la Albuen paa den brede Arm, og med Haanden under Kind saa hun rolig paa den tause Mand foran sig.

"De har ikke sagt, Tak," sa hun tilsidst, hendes Blik blev usikkert under hans.

"Jeg tænker bare paa, hvor let det vilde være at springe over den Afstand, som adskiller os. Med to Bevægelser kan jeg være foran Dem, med en tredie kan jeg sidde ved Siden af Dem. Det er alligevel ikke saa vanskeligt," sa han og saa længselsfuldt paa den store Stol.

"Ikke nogen Mand undtagen en Prins har nogensinde siddet paa denne Stol."

"De har kaldt mig Prins."

"Aa jeg spøgte," raabte hun hurtigt. Hun forstod hans Hensigt. "Jeg forbyder Dem."

Hendes Befaling kom forsent, for han var ved Siden af hende paa Graustarks Trone! Hun sad aldeles stiv et Øieblik med Rædsel i Øinene.

"Ved De, hvad De har gjort?" sa hun fortvilet.

"Tilranet mig Tronen," svarte han og lod, som om han følte sig helt vel tilmode, men var i Virkeligheden selv lidt forskrækket over sin Dristighed.

"De har vanhelliget — vanhelliget! Forstaar De?" fortsatte hun uden at høre paa ham.

"Jeg har syndet! Men Deres Høihed, jeg føler Glæde ved min Synd. For engangs Skyld er jeg en Størrelse; jeg taler fra en Trone. De vil da ikke, at jeg skal abdicere paa Høidepunktet af min Berømmelse. Vær venlig, allernaadigste. Har De ikke fortalt mig, at De engang græd, fordi Deres Onkel ikke vilde sidde ved Siden af Dem. Havde han havt et saa farligt Saar som jeg har, og havde han følt sig saa svag, at han ikke længer kunde staa, er jeg sikker paa, han vilde gjort det samme som jeg — sat sig

ned istedenfor at falde om for Deres Fødder. "De ved ikke, hvor haardt jeg er saaret," sa han med dobbelt Mening.

"Hvorfor skal De krænke mig?" spurgte hun klagende. "De har ikke Ret til at gjøre den Trone, jeg indehar til Gjenstand for en uværdig Spøg. Jeg troede ikke, De kunde være saa — glemsom."

Der var noget saa stolt og rørende over hende i hendes Krænkelse, at han kom til Fornuft med engang. Han havde skjændet hendes Trone.

Skamfuld og ydmyg raabte han:

"Jeg er en Taabe — en utaknemmelig! De har været for god mod mig. Jeg kan ikke be Dem om Tilgivelse for min afskyelige Handling, det vilde være under Deres Værdighed at gi mig den. Jeg har saaret Dem, og jeg kan ikke udsone min Brøde. Jeg glemte, hvor hellig Deres Trone er Dem. Lad mig gaa i Unaade."

Han stod opreist og vilde gaa for at vise, at han vilde opgi den Trone, han havde plettet, men med et pludselig Omslag i sine Følelser lagde hun Haanden bedende paa hans Arm.

"Gaa ikke! Det er, naar alt kommer til alt, min Trone. Jeg skal dele baade den og Synden med Dem. Sid ned, jeg ber Dem. For et kort Øieblik vil jeg regjere ved Siden af en Mand, som burde være en Konge, men som er en Vanhelliger. Det kan ikke være noget galt i det, og ingen behøver at vide det. Vi er jo Barn — bare Barn."

Med et Udbrud af Glæde satte han sig igjen ved

Siden af hende. Hans Haand skalv, da han tog hendes og førte den til sine Læber. "Vi er Barn — som leger med Ilden," mumlet han, denne Utaknemmelige, denne Taabe!

Hun lod ham beholde Haanden og lænet sig tilbage i Stolen. Han trykket den lille kolde tillidsfulde Haand, som hvilte i hans og vilde atter føre den til sine Læber, men lod den igjen synke. Istedenfor bøiet han sig mod hende for at se hende ind i Ansigtet. Hun havde lukket Øinene, og der spillede et svagt Smil om hendes Læber, som om hun havde en lykkelig Drøm. Hendes Mund! Hendes Mund! Kjærlighedens Galskab gjennemstrømmet ham. Han følte bare en Længsel, et intenst Ønske. At kysse hende engang, bare en Gang og derefter dø, om saa skulde være.

Som om hun følte Bønnen i hans Blik aabnet hun Øinene. De blaa Øine og de graa mødtes i en kort skarp Kamp. Saa maatte de blaa overgive sig. Hans Ansigt nærmet sig mere og mere hendes. Det var som hans store Kjærlighed baade holdt ham tilbage og drev ham fremover.

"Aabne dine Øine, Elskede," hviskede han, og hun adlød. Saa mødtes deres Læber i det første Kys.

Hun skalv fra Hodet til Fødderne, fuldstændig magtesløs under Fortryllelsen.

Saa kysset han hende engang til. Ved dette andet Kys blev Øinene store af Skræk. Hun sprang op og stod ude af sig selv foran ham.

"Aa, Gud! Hvad har De gjort," jamret hun. Han reiste sig ogsaa svimmel af Glæde.

"Ha!" raabte en barsk Stemme fra Døraabningen, og de Skyldige for sammen og vendte sig for at se, hvem som havde været Vidne til deres lyksalige Forbrydelse. Indenfor Portieren stod Allode, Vagten, med Geværet rettet mod Amerikanerens Hode og med Ansigtet fortrukket af Raseri. Prinsessen skreg og styrtet mellem Lorry og det truende Gevær.

"Allode! raabte hun skrækslagen.

Han svarte forbitret noget paa sit Modersmaal, og hun svarte aandeløst bønfaldende. Lorry forstod ikke, hvad de sa, men han vidste, at hun havde frelst ham fra Døden. Allode sænket Geværet og vendte Ryggen til Tronen.

"Han vilde have dræbt Dem," sagde hun skjælvende. Hendes Ansigt udtrykte en Blanding af Smerte og Lettelse. Hun huskede de brændende Kys og den nu overstaaede Fare.

"De — hvad sagde De til ham?" spurgte han.

"Jeg — jeg — jeg vil ikke sige Dem det."

"Gjør det — jeg ber Dem."

"Jeg sa til ham, at han skulde ta sit Gevær bort."

"Det ved jeg, men hvorfor?"

"Jeg — aa, for at frelse Dem, taabelige Mand!"

"Hvordan forklarte De ham det — det —" Han nølet.

"Jeg sagde ham, at jeg havde ikke, havde ikke —"

"Sig det!"

"At jeg var ikke blit fornærmet." Hun stod rank og stiv med Øinene hele Tiden fæstet paa Vagten.

"De blev ikke?" raabte han glædesstraalende.

"Jeg sa det bare for at frelse Deres Liv," raabte hun og vendte sig forbitret mod ham. "Jeg kommer aldrig til at tilgi Dem. Aldrig! De maa gaa. De maa reise herfra med en Gang. Jeg kan ikke have Dem i Nærheden af mig nu. Aa Gud! Hvad har jeg givet Dem Ret til at sige om mig!"

"Stans! Det er saa hellig som —"

"Ja, jeg forstaar! Jeg stoler paa Dem. Men De maa forlade mig. Find paa en eller anden Undskyldning overfor Deres Ven og reis idag. Nu med en Gang!" sagde hun indtrængende og skjulte et Øieblik Ansigtet i Hænderne.

Uden at vente paa hans Indvendinger, hvis han da kunde finde nogen, gled hun hurtig henimod Døren og overlod det til ham selv, om han vilde følge efter eller ikke. Fortumlet over dette Udfald af det hele slæbte han sig mod Udgangen. Ved Døren henvendte hun nogen bydende Ord til den ubevægelige Allode, som faldt paa Knæ og mumlet et ærbødigt Svar. Da Lorry passerte ham, saa han paa den Mand, som havde været Vidne til deres Svaghed. Han saa ret frem for sig med et Udtryk, som om han ikke vidste, at der eksisterede nogen anden Mand paa Jorden end ham selv.

I Hallen vendte hun sig om mod ham. Hendes Ansigt var koldt og blegt.

"Jeg har trofaste Vagter om mig nu. Allode har

altsaa ikke set Dem i Tronsalen. Han vil dø, før han siger noget andet," sagde hun. Hendes Mund bævet af Skam.

"Paa Deres Befaling?"

"Paa min Anmodning. Jeg befaler ikke mine Folk at lyve."

Side ved Side gik de nedover den øde tause Hal, uden at sige et Ord. De tænkte desto mere, men det var som et Pust af Døden havde rørt ved deres Hjerter.

"Jeg adlyder den eneste Befaling, De nogensinde har givet mig. Jeg forlader Slottet idag. De vil lade mig komme igjen og besøge Dem? Det kan ikke være noget galt i det."

"Nei. De maa forlade Graustark med engang," afbrød hun med lav Stemme.

"Det negter jeg! Jeg blir i Edelweiss i Deres Nærhed, saa længe som jeg føler, at jeg kan være Dem til Nytte."

"Jeg kan ikke jage Dem bort, som jeg vilde gjøre det med en Tyv," sagde hun understreget.

Oppe paa den brede Trappeafsats rakte han Haanden frem og mumlet:

"Farvel, Deres Høihed."

"Farvel," sagde hun enkelt og lagde sin Haand i hans efter et Øieblikks Nølen. Saa forlod hun ham.

En Time senere stod de to Amerikanere, den ene forunderlig trykket, den anden nysgjerrig, ophidset og utaalmodig udenfor Slottet og ventet paa Vognen. Grev Halfont var tilstede og forsøgte at faa dem til

at bli, han kunde ikke indse, at der var nogen Grund til deres pludselige Afreise. Lorry forsikret ham om, at de allerede altfor længe havde misbrugt Hoffets Gjæstfrihed, og at de vilde befinde sig mere vel paa Hotellet.

Anguish iagttog sin Ven skarpt, men sa ingenting. Han begyndte at forstaa.

"Lad os spadsere til Porten. Greven vil nok være af den Godhed at beordre Kusken til at følge efter," sagde Lorry, idet de gik sammen. Denne fortryllende og ukonventionelle Dame fulgte Førsteministerens Exempel og ledsaget Gjæsterne til Porten.

Langt nede i Alleen vendte Lorry sig for at kaste et sidste Blik paa Slottet, hvorfra Kjærligheden havde banlyst ham.

Prinsesse Yetive stod paa Balkonen. Nu saa hun ikke henimod Klostret, men paa den Landsforviste.

Hun stod der længe, efterat Vognen var ude af Syne, og der var Taarer i hendes Øine.

15de Kapitel. — Forlovelsen.

Harry Anguish var en diskret, overbærende Mand. Han forlangte ikke nogen Forklaring af sin Ven. Han havde Fornuft nok til at forstaa, at der var noget ved deres Afreise, som selv ikke de fortroligste Venner kunde snakke sammen om. Han drog sine egne Slutninger og forholdt sig passiv forøvrigt. Han lod ikke til at bli overrasket, da Lorry som Svar paa et Spørgsmaal, underrettet ham om, at han

havde til Hensigt at bli i Edelweiss for en Tid, men at han ikke ventet, at han skulde gjøre det samme, hvis han foretrak at vende tilbage til Paris. Men Anguish foretrak ogsaa at bli i Edelweiss. Havde ikke Grevinde Dagmar sagt ham, at det altid vilde glæde hende at se ham paa Slottet, og havde h a n nogen Grund til at forsage dets Mure? Saadan gik det for sig, at de fremdeles dvælede der sammen.

Lorry vandret uden Maal eller Med om i Byen. Dagene var triste for ham og Nætterne endda værre. Han vidste, at det vilde være fornuftigst at reise sin Vei, men noget, som var sterkere end Fornuften holdt ham tilbage. Han vovet sig flere Gange til Slotsmuren, men vendte altid resolut tilbage . Han havde et Haab om, at hun vilde sende Bud efter ham; der var jo ogsaa en Mulighed for, at han kunde faa hende at se, naar hun kjørte gjennem Gaderne.

Anguish derimod var daglig paa Slottet. Han var sammen med den vakre Grevinde i timevis ad Gangen uden at bry sig om de adelige Møl, som stadig flagret rundt Flammen, og han var bestandig i godt Humør munter og fornøiet. Han holdt Lorry underrettet om alt, hvad han kunde opsnappe angaaende Prinsessen.

Han havde set og talt med hende flere Gange. Hun spurgte af og til, hvordan det stod til med hans Ben, men ikke noget mere.

Gjennem Grevinden fik han vide, at hendes Høihed tilsyneladende var i bedste Velgaaende baade hvad Søvn, Appetit og Humør angik — Underretninger

som var decideret irriterende for den, som fik dem paa anden Haand.

De havde været i Hotellet over en Uge, da Anguish en Eftermiddag for ind i Værelset, aandeløs og ophidset.

"Hvad er paafærde?" spurgte Lorry. "Har Grevinden vist dig Vinterveien?"

"Tag det med Ro, Gutten min! Men der er noget paafærde, jeg har opdaget det. Du husker nok, at du ja, at du mistænkte Prins Gabriel for at være Ophavsmanden til den Bortførelseshistorie? Vel, nu skal jeg vædde mit Liv paa, at han er Manden."

Og Bæreren af disse Nyheder satte sig paa Sengekanten og pustet, som om han ikke havde havt Tid til at gjøre det paa længe.

"Hvordan er du kommet til det Resultat?" spurgte den anden interesseret.

"Jeg hørte ham snakke netop nu. Jeg vidste ikke først, hvem Fyren var, men han stod og snakket med nogen underlig udseende Soldater, da jeg gik forbi. Saasnart jeg hørte hans Stemme, vidste jeg, at det var Michael. Det er ikke Tvil om det, Lorry. Jeg er sikker i min Sag. Han la ikke Merke til mig, men jeg formoder, at han har faaet vide, at hans lille Job blev tilintetgjort af to Amerikanere, som hørte hele Planen nær Slotsparken. Det er nok saa frækt af ham at komme hid, ikke sandt??"

"Hvis han er skyldig ja. Kan hænde han føler sig sikker, fordi han er en mægtig Prins og istand til at

afvise enhver Beskyldning. Man har jo ingen Beviser. Hvor er han nu?"

"Dernede. Kom! Lad os gaa ned, og du kan selv se."

De skyndte sig gjennem Korridorerne, som vrimlede af Mænd i besynderlige Uniformer. Der var nogen faa Graustark-Officerer ogsaa, men Størsteparten af dem var fremmede.

"Hvor er de fra disse i de graa Uniformer?" spurgte Lorry.

"Aa, det glemte jeg at fortælle dig. Prins Lorenz er kommet, og de graa er hans Følge. Lorenz selv er gaaet op i Slottet. Hvad er der iveien?"

Lorry var blit bleg og støttet sig mod Væggen.

"Han er kommet for at hente sit Svar," sa han langsomt og anstrængt.

"Ja, det er sandt! Jeg havde ikke tænkt paa det. Jeg haaber, hun viser ham Vinterveien. Men derborte er Gabriel. Ser du de tre i blaat? Han i Midten er Prinsen".

Ved Døren, som førte ud til Piazzaen stod en Del Mænd i graa og blaa Uniformer.

Den Mand, som var udpegt som Gabriel stod i Midten. Han røgte paa en Cigaret og talte livligt og temmelig høirøstet. Han havde Haar og Skjæg saa sort som Kul, store sorte Øine med dybe Ringe under. Han havde et udlevet Ansigt, og Lorry gyste ved Tanken paa Prinsessen i denne Uslings Magt. De gik langsomt henimod Gruppen. Det var ikke Tale om at ta feil af den Stemme. Prins Gabriel

og Michael var en og samme Person, derom var der ikke Tvil. Men hvordan skulde man bevise det? Det var vanskeligt at faa udpegt Prinsen som den Skyldige af den Grund, at hans Stemme lød som Anførerens i Sammensværgelsen. Det var en farlig Sag at beskylde en Fyrste for en slig Forbrydelse, det kunde drage de alvorligste Følger efter sig. Da de var fuldstændig paa det rene med, at det var den selvsamme Stemme, som de den Aften havde hørt, gik de videre gjennem Piazzaen.

"Hvad skal vi gjøre?" spurgte Anguish, han dirret af Ophidselse.

"Vi maa gaa hen til Baron Dangloss, fortælle ham om, hvad vi har opdaget, og derefter raadslaa med Grev Halfont."

"Og hendes kongelige Høihed naturligvis."

"Ja formodentlig," sa Lorry og knipset Asken af Cigaretten med en Haand, som ikke længer skalv. Han var nu i Prinsessens Tjeneste igjen.

De skyndte sig til Fængslet og fik et Øieblik efter Baronen i Tale. Lorry havde været meget sammen med Dangloss i det sidste, og de var blit gode Venner. Det barske, gamle Ansigt var blit ganske blegt ved de unge Mænds Fortællnng. Men han rystet fortvilet paa Hovedet.

"Det kan være, det er som dere siger, mine Herrer, men jeg er ræd for, at vi ikke kan gjøre noget. At beskylde en Prins for en slig Forbrydelse og med slige Beviser vilde være Galskab. Jeg er personlig enig med dere. Prins Gabriel er den Mand, jeg har

mistænkt. Og nu er jeg overbevist om det. Men før vi kan gjøre noget, maa vi raadslaa med Ministeren og Prinsessen. Vi maa overveie alt nøie, før vi beslutter os til at beskylde Prinsen. Jeg ønsker intet hellere end at gribe Skurken og lade ham gaa samme Vei som hans Redskaber, men mine Hænder er bundne som dere ser. Jeg vil foreslaa, at dere med engang gaar til Prinsessen og Grev Halfont og fortælle dem om Deres Mistanke."

"Ikke Mistanke, min Herre — Kjendsgjerninger," afbrød Anguish.

"Vel, vel! Naar dere faar vide, hvordan de stiller sig angaaende denne Sag — det kan være det samme som Krig, og saa vær saa venlig med engang at komme til mig. Kan hænde de vil sammenkalde et Møde til Raadslagning. Men jeg er ræd for, at de ikke vil resikere saa meget med saa usikre Beviser. Gabriel er mægtig, og vi vil nødig indlade os i Krig med ham. Vi har en anden Fiende, som vi i Hemmelighed sliber vore Sværd for."

Begge hans Tilhørere spidset sine Øren ved denne Ytring. Men han sa ikke mere og overlod det til dem selv at finde ud, hvad han sigtet til.

Mente han, at Graustark alligevel havde tænkt paa at sætte sig til Modværge?

Anguish havde Møie med at overtale Lorry til at følge med ham til Slottet. Men da han først havde besluttet sig til det, var han Utaalmodigheden selv efter at komme derop. De skyndte sig afsted og var snart ved Slotsportene. Vagten kjendte dem og lod

dem passere uden et Ord. Da de ilet igjennem Parken, saa de mange fremmede Officerer i glitrende Uniformer, og det slog Lorry, at det var en uheldig Tid for deres Besøg, selv om det de kom for, var aldrig saa vigtigt.

Prins Lorenz var Hovedpersonen deroppe idag. Men Anguish vilde ikke give sig, og de var snart ved Indgangen. Prinsessens Vagter hilste ærbødigt, de andre stirret uforskammet paa de to høie Mænd fra en anden Verdensdel. Man kunde merke, at Slottet var i en Tilstand af Ophidselse.

Hele den graustarkske Adel var der for at underholde Gjæsterne fra Axphain.

Ved Slotsdørene mødte de sin første Forhindring. To Vagter spærret Veien for dem.

"Vi maa se hendes Høihed," sa Anguish, men Mændene forstod dem ikke, rystet paa Hovedet og stod der som Støtter.

"Lad os finde nogen, som forstaar os," sa Lorry. De fandt en ung Adelsmand som de kjendte. Han ledsaget dem til Modtagelseshallen og fandt en Tjener, som skulde forespørge Prinsessen, om det var mulig for hende at modtage dem. Han betvilet det imidlertid, da hun netop nu var sterkt beskjæftiget.

Lorry skrev nogle Ord, hvori han bad om en kort Audiens for sig selv og Hr. Anguish og bad samtidig om, at Grev Halfont maatte være tilstede. Han underrettede hende om, at hans Ærinde var af største Vigtighed og angik en Opdagelse angaaende den, som havde forsøgt at bortføre hende. Han tilføiet, at

Baron Danglofs havde paalagt ham at gjøre hende bekjendt med visse Kjendsgjerninger, ellers vilde han ikke ha uleiliget hende.

Mens de sad i Venteværelset saa de gjennem Glasdørene Grupper af elegant klædte Damer og Herrer i Hallen paa den anden Side. De konverserte livligt. Graustarkerne saa nedslaaet ud, Axphainerne derimod overlegne og triumferende.

Lorry selv blev tung om Hjertet. Det forekom ham en Evighed før Tjeneren kom tilbage og bad dem følge ham. Han for op, trods alt gjennemstrømmet af en voldsom Glæde. Han skulde se hende!

Vagten førte dem til et lidet Forværelse og forlod dem saa. Et Øieblik efter aabnede Døren sig, og Grevinde Dagmar — ikke Prinsessen — kom hurtig ind i Værelset.

Hendes Ansigt var fortrukket af Sorg og Smerte. De skyndte sig mod hende.

"Prinsessen? Er hun syg?" spurgte Lorry.

"Ikke syg, men gal frygter jeg for," svarte hun og gav dem Haanden. "Hr. Lorry, hun ber mig sige Dem, at hun ikke kan se Dem. Hun forstaar hvor vigtigt Deres Ærinde er og takker Dem for den Interesse, De har vist, men er samtidig paa det rene med, at der for Øieblikket intet er at gjøre ved den Sag."

"Hun negter at se os," sa han og blev bleg.

"Nei, hun b e r om, at De vil have hende undskyldt. Hendes Høihed er overanstrengt og forpint idag, og det er ikke underligt, saa meget som hun har at staa

t. Tilsyneladende er hun rolig og fattet, men jeg, som kjender hende, ser, hvilken Kamp hun har for at holde sig oppe."

"Men hun maa da forstaa, at denne Sag er af den høieste Vigtighed," sa Anguish halvveis sint. Vi kan da ikke bli sparket ud af Slottet som andre Hunde. Vi har da Ret til at forlange, at man behandler os —."

"Vi har ikke Lov til at dømme Prinsessen, Harry," sa Lorry roligt. "Vi kom her, fordi vi vilde vise os som hendes Venner, og hun har altsaa ikke Brug for os. Det eneste vi har at gjøre er — at gaa — som vi kom."

"Men jeg liker det aldeles ikke", brummede den anden.

"Dersom De bare vidste, hvor haard og uretfærdig De er Hr. Anguish", protesterede Grevinden varmt.

Hun vendte sig mod Lorry og sagde:

"Hun bad mig give Dem dette, hun haabet, De vilde bevare det som en Erindring om hende og som et Tegn paa hendes Agtelse og Beundring for Dem."

Hun overrakte ham en liden fortryllende Miniatur af Prinsessen i Ramme af Guld indlagt med Rubiner. Han modtog det i Taushed, men turde ikke se paa det. Tilsyneladende ligegyldig stak han det i Frakkelommen.

"Sig hende, at jeg altid skal bevare det som et Tegn paa hendes — — Agtelse," sagde han.

"Og tør jeg saa spørge, om hun gav mit Brev til sin Onkel, Greven?"

Grevinden blev uventet blussende rød ved hans Spørgsmaal.

"Ikke mens jeg var der," sagde hun saa roligt hun kunde.

"Hun ødela det vel, formoder jeg," sagde han og lo bittert.

"Jeg saa hende stikke det ind paa Brystet, Sir, og det med sin høire Haand," raabte Grevinden, som om hun forraadte en Statshemmelighed.

"Er det sandt det, De fortæller mig?" raabte han og hans Ansigt lyste op.

"Nei, hør nu Lorry, du maa ikke betvile Grevindens Ord. Det tillader jeg ikke," sagde Anguish godmodigt.

"Jeg vilde nu ogsaa være lav, hvis jeg vilde lyve og sige, at hun havde gjort noget saa meningsløst," sagde Grevinden indigneret.

"Hvor er hun nu?" spurgte Lorry.

"I sit Boudoir. Prins Lorenz er sammen med hende, de to — alene."

"Hvad!" raabte han skinsygt. Han havde aldrig følt Skinsyge før.

"De er forlovet," sagde hun med Anstrengelse.

Der blev Dødsens stille, Lorry stønnet og gik som iblinde til den anden Side af Værelset. Han stanset foran et stort Maleri og stirret paa det, men havde ikke Begreb om, hvad det var, han saa.

"Har hun virkelig sagt Ja?" hvisket Anguish.

"Ja, akkurat."

"Gudskelov, De er da en Grevinde bare," sagde han ømt.

"Hvorfor — hvorfor — hvilken Forskjel kan det gjøre — hvorfor siger De det, mener jeg," stammet hun rød lige op i Haarroden.

"Fordi De da ikke behøver at sælge Dem selv," sagde han taabeligt. I det Øieblik kom Lorry hen til dem tilsyneladende rolig og fattet.

"Fortæl os alt, er De snil. Vi havde jo kunnet tænke os det."

"Udenfor der er hans Folk — de Uhyrer," raabte hun hevngjerrigt og rynket Panden.

"Han skulde have sit Svar idag, som De ved. Han kom og knælte ned i Audienssalen. Hele Graustark havde bønfaldt hende om at afslaa det forhadte Tilbud, men hun lod ham reise sig, og der foran os alle lovet hun at være hans Brud. Dette er den største Sorg Graustark nogensinde har havt. Hun havde besluttet sig til at frelse os for Følgerne af sin Fars Ubesindighed. For at gjøre dette, maa hun altsaa gifte sig med dette afskyelige Uhyre, som tilsmudser hende bare ved at se paa hende. Vi forsøgte at overtale hende, vi bad og vi bønfaldt. Alt forgjæves. Hun vil ikke ofre en Fod af Graustark for at frelse sig selv. Se, hvor triumferende de smiler — de Umennesker." Hun pegte henimod Hallen. "De betragter allerede Slottet som deres eget. Det var netop sligt, de vilde ha det, men vi kunde ikke indse det."

"Er der fastsat nogen Dag?" spurgte Lorry tap-

pert, efterat han taus havde iagttaget de mørke Fremmede.

"Ja. Ægteskabskontrakten er allerede undertegnet. Brylluppet skal staa den 20de November, den Dag vi skulde betale Skadeserstatningen. Den gamle Prins's Bryllupsgave til Graustark er de 10 Aars Udsættelse med Tilbagebetalingen," sagde hun haanligt.

"Og hvor skal hun bo?"

"Her naturligvis. Hun er Graustarks Hersker og har insisteret paa det. Se paa vort Hof! Oversvømmet af disse axphainske Hunde. Aa hun har mere skadet end hjulpet Graustark."

Der var ikke noget hverken at sige eller gjøre, saa Amerikanerne tog strax efter Afsked.

Grevinden sagde, hun kunde ikke være længe borte fra Prinsessen.

"Jeg kommer og besøger Dem iovermorgen," sagde Anguish ganske paa det rene med, at han var velkommen, og med en Mine som en gammel uundværlig Ven.

"Og De, Hr. Lorry?" spurgte hun.

"Jeg er svært optat," mumlet han.

"De behøver ikke at forsøge paa at føre mig bag Lyset," hviskede hun og holdt ham tilabge. "Jeg ved, hvorfor De ikke kommer."

"Har hun betroet sig til Dem?"

"Jeg har gjættet mig til det. Gid det havde været Dem og ikke den anden."

"Man kan ikke samtidig være en Mand og en Prins, frygter jeg for," sagde han bittert.

"Heller ikke Kvinde og Prinsesse."

Lorry gjenkaldte sig Samtalen i Sygeværelset to Uger i Forveien og smilte ironisk.

"Jeg forlader Edelweiss imorgen," sagde Lorry mere til sig selv end til sin Ledsager, da de gik ud af Slottet. Anguish saa prøvende paa ham. Saa vendte han sig og saa op mod Slotsvinduerne.

"Hun staar deroppe og ser efter os," raabte han og greb Lorrys Arm. Men den anden vilde ikke se sig tilbage.

"Du skulde ikke baaret dig slig ad, Gren," sagde Angunsh et Øieblik efter. "Hun saa, at jeg gjorde dig opmerksom paa, at hun var der, og at du ikke vilde se op. Hvorfor skulde du saare hende paa det Vis?"

Lorry svarede ikke, og de vexlet ikke et Ord, før de var nede paa Avenuen igjen.

"Ja, du faar reise imorgen Lorry, hvis du har bestemt dig til det, men jeg blir her en Stund endda," sagde Harry en Smule forvirret.

"Har du ikke havt nok af dette Sted?"

"Jeg er aldeles lige glad med Stedet, men det har sig slig ser du, at jeg er lige saa haardt rammet som du, og det er ikke nogen Prinsesse, som jeg har at kjæmpe imod."

"Er du forelsket i Grevinden?"

"Ja, og det tilgavns!"

"Det gjør mig ondt."

"Du tror, at hun ikke vil vide noget af mig?"

"Ikke undtagen du kjøber en elendig Greve- eller Hertugtitel."

"Aa jeg er ikke saa sikker paa det. Alle disse Grever og Baroner kommer til os og gifter sig med vore Piger. Hvorfor skulde ikke jeg kunde udvælge mig en sød liden Grevinde, hvis jeg ønsker det?"

"Hun er ikke pengebegjærlig, er jeg sikker vaa. Hun bryr sig ikke om dine Penge?"

"Hun er selv saa fattig som en Kirkerotte."

"Hvordan ved du det?"

"Hun fortalte mig det."

16de Kapitel. — Et Sammenstød og dets Følger.

"Jeg skulde have Lyst til at tilbringe Resten af mine Dage deroppe i Klostret," sagde Lorry samme Aften. De vandret omkring i Byen. Den ene var bestemt paa at forlade den, den anden ligesaa bestemt paa at bli. Harry vandt Seir ved listigt at antyde, at det igrunden var deres Pligt at bli for at forsvare Prinsessen mod Gabriel, den elendige Skurk. Lorry, som omsider forstod, hvor haabløs hans Stilling var, var færdig til at kaste sine Vaaben og forlade Valpladsen. Han begyndte at finde sin Dristighed i at stræbe efter en Prinsesses Haand latterlig og lo, ikke noget særlig muntert just, men baade høit og længe, af sin Taabelighed.

Først forbandet han Verden og alt, hvad den indeholdt, siden bare sig selv. Men under Spotten og Latteren beholdt han stadig et lidet Haab om, at

Skjæbnen skulde vende sig til hans Gunst. Denne lille Straale af Haab voxede, da Anguish bragte ham til at føle, at hun behøvede hans Beskyttelse mod den Mand, som havde forsøgt at bortføre hende, og som efter al Sandsynlighed fremdeles havde skumle Planer. Han samtykket i at bli i Edelweiss, uagtet han vidste, at hver Dag vilde bli ham en Pine, og forsøgte at faa sig selv til at tro at Grunden til, at han blev, var at forpurre Gabriels onde Planer.

Efter Spadserturen gik de ind i en Kafé — den mest søgte i Edelweiss. Lorry havde aldrig før følt den uendelige Ensomhed, som gjør, at man ønsker sig Døden. Han syntes, han kunde ikke leve med denne pinefulde Visshed om, at der ikke fandtes nogen Glæde mere for ham i Livet. Han tænkte paa hende, som var indenfor Slotsmurene, med uendelig Længsel.

Han spottet og græmmet sig, mest det sidste.

Kafeen var fuld af Damer og Herrer. I det længst bortliggende Hjørne sad et Selskab af Axphainske Adelsmænd. Prinsen, som var en meget demokratisk Fyr, sad for Enden af det lange Bord. De spøgte lo og sang. Munterheden blev mere og mere høirøstet, og Lorry og Anguish gik henover did, hvor de sad, og fandt sig et Bord. De forlangte Vin og Cigarer. Begge var ivrige efter at se Prinsen paa nærmere Hold.

Hvor Lorry afskyede ham. Lorenz var en ganske pen ung Fyr, bare en Gut omtrent. Hans glatragede Ansigt blussede. Han havde det Præg, som et

udsvævende Liv giver, og gjorde Indtrykket af at være temmelig fordærvet. Ansigtet var igrunden slet ikke ubehageligt, hvis det ikke havde været for denne frække Mine, som stod saa daarlig til hans Ungdom. Han drak, sang og spøgte triumferende og hovmodig midt i sin Munterhed. Hans Følge gav ham ikke noget efter i støiende Glæde. Han var et halvt Hode høiere end alle de andre og lyshaaret.

Tilsidst bad en af Svirebrødrene Lorenz at udbringe en Skaal for Prinsesse Jetive, hans trolovede Brud. Uden at betænke sig for Prinsen op, holdt Glasset i Veiret og raabte:

"Dette til den deiligste af de deilige, fortryllende Jetive, saa vanskelig at vinde, for god til at miste. Hun elsker mig — Gud velsigne hende. Og jeg elsker hende — Gud velsigne mig ogsaa. For hvert Kys fra hendes deilige Læber maa jeg ud med tusen Gavos. Det er Prisen paa et Kys."

"Jeg vil gi to tusen!" brølte en af de andre, og alle lo — Prinsen med de andre.

"Nei! Nu sælger jeg dem ikke. Senere ja, naar hun er blit gammel, og hendes Læber er brændende og tørre, skal jeg sælge dem for Spotpris. Ak, hun har endda ikke kysset mig."

Lorrys Hjerte hoppede af Glæde, samtidig som han knyttede Hænderne af Raseri.

"Men imorgen vil hun gjøre det. Imorgen er det mit, da skal jeg besidde det, som saa mange Mænd har begjæret, men ingen har rørt. Men jeg skal ikke glemme dere heller. Hun er rigtignok altfor deilig

til saameget som at streife eders skidne Munde med sin, men alligevel skal dere ogsaa opnaa noget af Lyksaligheden. Jeg skal kysse hende tre Gange for hver af dere. Lad mig se. Det blir tre og tredive Kys altsaa. Dem skal jeg altsaa fortære for mine Venners Skyld. En Skaal for min Prinsesse."

"Bravo!" raabte de andre og hævede Glassene.

En Stol blev væltet. En Mand stod pludselig ved Prinsens Side og en Haand slog Glasset ud af Haanden paa ham, saa Indholdet randt nedover hans korrekte Aftendragt.

"De kan bare vove at drikke den Skaal!" raabte en ophidset Stemmet paa Tysk i hans forbausede Øre. Han vendte sig rundt og saa et truende Ansigt lige ved sit og et Par graa lynende Øine.

"Hvad mener De?" spurgte han, Raseri kom nu istedenfor Forbauselsen. De øvrige stod der som fastnaglet til Stedet.

"Jeg mener, at De taler om Prinsessen af Graustark. Forstaar De det, elendige Usling."

"Aa!" skreg Prinsen gal af Raseri og instinktmæssig søgende efter Sværdet, som han jo ikke bar.

"Jeg skal lære Dem at blande Dem — — De skal komme til at undgjælde for dette."

"For at undgaa Misforstaaelse skal jeg gjøre det endda tydeligere," hvæste Lorry og gav Prinsen et Slag ret paa Munden. Hans Høihed havnet under et Bord ti Fod borte.

Nu var hele Kafeen i Oprør. Arphainerne fik igjen sin Fornufts Brug og for løs paa den varm-

blodige Amerikaner. En slog han ned, Harry kom ham til Hjælp med nogen velrettede Slag og saa blandet endelig Opvarterne og nogen af Graustarks-tilskuerne sig i det. Det hele tog bare et Par Sekunder, men der var foregaaet noget som aldrig kom til at bli glemt. En regjerende Prins var blit overfaldt.

Lorenz samlet sig op af Gulvet, hjulpet af sine Venner. Hans Mund og Hage var blodige, Blodet dryppet nedover Skjortebrystet.

"Jeg er Lorenz af Axphain, Sir," sa han med en Stemme som skalv af Raseri.

"Det skal være mig en Fornøielse at dræbe Dem. Lorenz," sa hans Modstander, som lod til at være uvidende om Hofetiketten.

Anguish, som var bleg og bekymret, drog ham væk, Prinsen forlod Kafeen, fulgt af sine snakkende, bandende Ledsagere.

Prins Gabriel stod ved Døren, da de gik ud. Han saa skarpt paa Amerikanerne og Anguish opdaget noget, som lignet Skadefryd i hans Blik.

"Gode Gud, Lorry, dette er det samme som en Duel. Ved du ikke det?" raabte han, da de gik op-over Trappen.

"Naturligvis ved jeg det. Og jeg skal dræbe den Skurken ogsaa," udbrød Lorry saa høit, at det kunde høres fra det ene Værelse til det andet.

"Det er forfærdeligt. Lad mig ordne det paa et eller andet Vis," begyndte Anguish.

"Ordne det! Hør her, Harry Anguish. Jeg skal

selv besørge den Ordningen. Hvis han ønsker en Duel, skal han faa den paa hvilkensomhelst Tid og Maade, han ønsker."

"Han kan dræbe dig."

"Ikke saa længe der findes en retfærdig Gud. Jeg vil ta mine Chancer med Pistoler og lad mig fortælle dig en Ting, min Gut. Han skal aldrig komme til at røre ved hendes Læber. Der blir ikke noget Bryllup af. Hun kan ikke ægte en død Mand."

Han var ganske ud af sig selv, og det varede næsten en halv Time, før Anguish kunde faa ham til at snakke fornuftigt. Lidt efter lidt blev han rolig.

"Vælg Pistoler paa ti Skridts Afstand og Kl. otte imorgen tidlig," sa han ligegyldigt i det samme, da en Banken paa Døren underrettede dem om, at Prinsens Venner allerede var paa Pletten.

To elegant klædte sortskjæggede Mænd, som havde siddet ved Prinsens Bord i Kafeen traadte ind. De presenterte sig som Greven af Mirrox og Oberst Attobawn. Visitten var kort, formel og afgjørende.

"Vi har forstaat det, som om I er Personer af Rang i eders eget Land," sa Greven.

"Vi er Sønner af Forretningsmænd," raabte Anguish.

"Aa ja, jeg ved næsten ikke. Men hans Høihed er villig til at se bort fra sin Værdighed som Prins og tilstaa eder et Møde."

"Jeg er henrykt over hans Høiheds Nedladenhed, som jeg tilfulde forstaar," sa Anguish. "Nu, hvad har vi at ordne, mine Herrer?"

"Valget af Vaaben," var Svaret.

Da Anguish underrettet dem om, at hans Duellant valgte Pistoler, kom der et underligt Glimt i Axphainernes Øine, og de gjorde Indtrykket af at være særdeles tilfredse. Oberst Ottobawn fungerte som Tolk under det korte, men meget vigtige Møde. Lorry sad ved Vinduet og saa ud i Natten.

De Besøgende tog Afsked, efterat det var bestemt, at Prins Lorenz vilde nedlade sig til at møde Hr. Lorry næste Morgen Kl. otte i en Dal to Mil fra Byen. I Graustark var der ingen Lov, som forbød Dueller.

"Ja nu sidder du net i det, gamle Ven," sa Harry mismodigt og saa melankolsk paa ham.

"Vær ikke bekymret for mig, Harry. Der findes bare en Slut paa dette. Hans kongelige Høihed er dømt." Lorry talte med en Overbevisning og en Sikkerhed, som om han kunde se ind i Fremtiden.

Han satte sig til at skrive nogle Breve, ikke for at sige Farvel, men for at forklare Grunden til Duellen og samtidig fortælle, hvor glad han var over, at Skjæbnen havde ordnet det slig for ham. Et af disse Breve var til hans Mor, et andet til Prins Lorenz's Far og det sidste til Prinsessen af Graustark. Dette sidste var af et andet Indhold end de andre to. Anguish banket gjentagende Gange paa hans Dør, bad ham holde op og faa den Hvile, han trængte, men det var efter Midnat, da han blev færdig.

Han banket da paa hos Harry for at sige: "Jeg

betror dig disse Breve, Harry, du maa sørge for, at de kommer afsted imorgen."

Saa gik de tilsengs, og Lorry sovnet med engang.

Kl. 6 blev han vækket af sin Sekundant, som havde tilbragt en søvnløs Nat. De klædte sig hurtig paa og gjorde sig istand til Turen. De skulde bringe sine egne Revolvere i den kommende Kamp, og en Vogn skulde vente paa dem i en Sidegade Kl. 7.

Før de forlod sine Værelser hørte de, at Hotellets Gjæster allerede var paafærde. De begyndte at frygte for, at Duellen var blit bekjendt, og at de vilde faa et større Følge derop, end de skjøttet om. Der var et sandt Babel af Stemmer og ilende Fodtrin — Døre blev slaaet igjen, der var en Støi og Forvirring uden Grænser. Larmen tiltog, da de kom ud i Hallen. Halvklædte Mænd og Kvinder stod eller løb omkring der ophidset og forfærdet. Hvide uniformerte Politimænd samlet sig i Grupper i Korridorerne. Soldater uden Jakke og Hat kom styrtende øiensynlig lige ud af Sengen.

"Hvad ialverden betyr dette?" spurgte Lorry og stanset nær ved Døren.

"Det kan da ikke være Ildebrand. Se! Den Dør derborte lader til at være Midtpunktet i det hele. Stans, gaa ikke didhen. Du har nok med dine egne Sager for Øieblikket. Lad os gaa ned denne Trappen her. Den fører ned til Sidegangen, tror jeg."

De var omtrent halvveis nede, da de hørte, hvordan hele Skaren styrtet afsted gjennem Hallen. Nys-

gjerrigheden blev saa sterk, at de stanset mod sin bedre Overbevisning.

"De kommer denne Vei!"

"Hør, hvor de hyler! Hvad Pokker er dette?"

I dette Øieblik viste et halvt Dusin Politivagter sig oppe i Trappen.

Da de fik Øie paa Amerikanerne, stanset de og vendte sig som for at sætte sig til Modverge mod en Fiende, som nærmet sig fra en anden Kant. Baron Dangloss kom frem og raabte ned til dem. Forskrækket skyndte de sig mod Gadedøren. Han var hos dem i et Øieblik, hans Ansigt blev afvexlende hvidt og purpur, mens han kastet lynsnare, ængstelige Blikke først paa Gruppen ovenfor og siden paa de forbausede Amerikanere.

"Hvad er der iveien?" spurgte Lorry.

"Der! Se!" raabte Dangloss og pegte opover Trappen, hvor Politiet forsterket med nogen Soldater kjæmpet mod en hylende, rasende Skare Axphaniere. Dangloss drog dem modstræbende gjennem en liden Dør, og de befandt sig i Hotellets Bagagerum. Han besvaret ikke deres Spørgsmaal, men drog dem afsted gjennem en liden Trappe og ud i en Sidegade. Der ventet nogen Politivagter dem, og før de kunde faa den fjerneste Ide om Meningen med det hele, løb de sammen med Officererne gjennem en smal Gade, som om de var forfulgt af Dæmoner.

"Nei, nu vil vi vide, hvad dette betyr," stønnet Lorry og forsøgte at stanse.

"Stans ikke! For Guds Skyld stans ikke!" brum-

met Dangloss. Vi maa bringe dere i Sikkerhed. Vi kan ikke forhindre, at noget forfærdeligt hænder dere, hvis dere blir fakket!"

"Fakket?" raabte Anguish. "Hvad har vi da gjort?"

"Slip mig, Baron Dangloss! Dette er en Fornærmelse! skreg Lorry.

"Vær rolige! Vær rolige! Vi gjør vort bedste for dere. Naar vi kommer til Taarnet og er i Sikkerhed, skal vi forklare alt!"

Nogen Øieblikke senere var de indenfor Fængselsportene, rasende utaalmodige og udmattede.

"Er dette for at forhindre Duellen?" spurgte Lorry og vendte sig mod Chefen, som ganske udkjørt havde kastet sig ned i en Stol og tørret Sveden af Panden. Saasnart han havde faat saapas Pust, at han kunde snakke, gjorde han det, og han kunde ligesaa gjerne ha kastet en Bombe for deres Fødder.

"Der blir ingen Duel. Prins Lorenz er død."

"Død!"

"Fundet død i sin Seng med et Dolkestik i Hjertet," svarede Chefen. Vi har frelst dere fra hans Venner, mine Herrer, men jeg maa sige, at dere er i en vanskelig Situation."

Han fortalte dem da det hele.

Kl. 6 var Mirrox gaaet ind til Prinsen for at gjøre ham istand til Duellen. Døren var lukket, men ulaast, som han opdagede, efter at han forgjæves havde banket paa. Lorenz laa afklædt paa Sengen svømmende i sit Blod. Den forfærdede Greve under-

søgte ham hastigt og fandt, at han var død. Han var blit stukket lige i Hjertet af en Dolk, mens han sov. Han vækket Hotellet, Politiet blev tilkaldt, og Ophidselsen var netop paa det voldsomste, da de to Venner kom ud af sine Værelser.

"Men hvad har vi med denne forfærdelige Sag at gjøre? Hvorfor trækker dere os afsted, som om vi skulde være Forbrydere?" spurgte Lorry, en grusom Følelse af Glæde dæmret i ham ved Tanken om, at Lorenz var død, og at Prinsessen var fri for sin Overenskomst.

"Min Ven," sa Dangloss, langsomt, "De er beskyldt for at være Morderen."

Lorry blev for overvældet til at kunne svare og for svag til at protestere. Et Øieblik var han og Anguish maalløse.

Saa begyndte de at protestere, at true og at rase. Dangloss sad ubevægelig og hørte paa dem. Saa forsøgte han at berolige dem, hvilket delvis lykkedes.

"Hr. Lorry, Beviserne mod Dem er meget sterke, men De skal ikke bli uretfærdig behandlet. De er ikke fængslet endda. I Graustark kan en Mand, som er beskyldt for Mord, uden dog at nogen har set ham begaa det, ikke bli lovlig arresteret, før en Anklager gaar til Prinsessen, som ogsaa er den øverste Prestinde og ved sit Liv sverger, at han er den skyldige. Den Mand, som beskylder ham, har sit Liv forbrudt, hvis det viser sig, at han er uskyldig. Dersom De skal beskyldes for Mordet paa Prinsen, maa én gaa til Prinsessen og sverge. Hans Liv mod Deres. Jeg

holder Dere her, Sir, fordi det er det eneste sikre Sted for Dem. Lorenz's Venner vilde have revet Dem i tusen Stykker, hvis vi ikke havde fundet dere. Dere er ikke Fanger, og hvis dere ønsker det, kan dere gaa hvorhen dere vil."

"Men Gud, hvordan kan de beskylde mig? Jeg vidste jo intet om Mordet, før jeg kom hid," raabte Lorry og holdt op med at gaa frem og tilbage i det lille Rum.

"Saa siger De, men —"

"Hvis De beskylder mig for det, saa dræber jeg Dem," hvislet Lorry hæst og kjæmpet for at holde sig selv i Tømme. Anguish greb ham i Armen.

"Berolige Dem, min Herre," raadet Dangloss.

"Jeg kan nok ha mine Meninger, men jeg er ikke villig til at gaa op til Prinsessen og sverge. Hør nu: Flere hørte Dem sige, at De vilde dræbe ham; De begyndte Kampen; De var Angriberen; og der findes ingen paa Jorden, siges der, som kunde have Interesse af at myrde ham. Manden, som tilføiet ham Dolkestødet gik ind i hans Værelse gjennem Døren til Korridoren og ud igjen samme Vei. Der er Draaber af Blod paa Tæppet, som fører til Deres Dør. Paa Dørhaandtaget er Aftrykket af blodige Fingre, hvor De — eller den anden — har lagt Haanden, da De skulde aabne den. Det var denne Opdagelse, gjort af mig og mine Mænd, som overbeviste den døde Prins's rasende Venner om, at De var skyldig. Da vi aabnet Døren, var De der ikke. Saa begyndte vi at lede efter Dem, De saa selv Kampen oppe i Trappen og

forstaar nu, hvorfor vi flygtede hid. De indser vel, hvorfor jeg frelste Dem fra Mobben. Jeg elsker min Prinsesse og jeg glemmer ikke, at De — dere begge to — resikerte Livet,— for at beskytte hende. Jeg har gjort alt, hvad jeg kan, for at gjøre det samme for dere, mine Herrer. Det er det samme som Døden, hvis dere nu falder i Hænderne paa hans Venner. Om nogen Timer er de roligere, men som sagt, nu vilde det være Galskab. Jeg ved ikke, hvad de har gjort med mine Mænd i Hotellet, myrdet dem sandsynligvis."

Der var Ægnstelse i Dangloss' Stemme og Ærlighed i hans skarpe Øine. De saa nu klart paa hele Situationen og bad ham indtrængende ikke at ta dem de Ord, de havde ladet falde under forsaavidt formildende Omstændigheder, ilde op. De erklærede sig villige til at bli i Fængslet, indtil Ophidselsen havde lagt sig, eller Anklageren havde svoret. De vidste godt, at i Virkeligheden var de Fanger. De kunde desuden se, at Dangloss troede, at Lorry var skyldig; Forsikringerne om Uskyldighed var blit høfligst modtat og ligesaa høfligt lagt tilside.

"Venter De, at en af hans Venner skal aflægge Eden?" spurgte Lorry.

"Ja, det kommer nok."

"Men De vil ikke gjøre det selv?"

"Nei."

"Jeg takker Dem, Baron, for jeg ser, at De anser mig for skyldig.

"Jeg siger ikke, at De er skyldig, men det siger

jeg, at har De myrdet Prinsen, saa har De bragt Glæde over hele Graustarks Befolkning, og De vil bli velsignet fra den ene Ende af Landet til den anden."

"Hængt — og velsignet," sa Lorry bistert.

17de Kapitel. — I Fængslet.

De Fængslede, som ikke var Fanger, var saa fortumlet af alle disse uventede Begivenheder, at der gik Timer hen, før de forstod, hvor alvorlig deres Stilling var. Da gik det op for dem, at de virkelig havde Skinnet imod sig, og at de var alene i et Land saa langt borte, at ikke Hjælp kunde naa dem hjemmefra. En Omstændighed bragte dem fuldstændig i Vildrede: hvordan kom dette blodige Aftryk paa deres Dørhaandtag. Dangloss diskuterte den uheldige og alvorlige Foreteelse høfligt med dem, men han lagde næsten ikke Skjul paa sin Skepticisme. Det var klart, at han havde opgjort sig sin Mening.

Anguish var af den Mening, at Morderen havde gjort dette med Hensigt for at kaste Mistanken paa den Mand, som havde udfordret Prinsen. Han ønsket enten Amerikanernes Arrest eller Død, eller ogsaa haabet han at aflede Opmerksomheden fra sin egen Forbrydelse ved den Mistanke, som da uvilkaarlig vilde falde paa dem. Lorry var af den Mening, at Forbrydelsen var blit begaaet af en Fanatiker, som elsket sin Herskerinde for høit til at ville se hende gift med Lorenz. Men hvorfor skulde han da forsøge

at kaste Skylden paa den Mand, som havde vist sig som hendes Beskytter, indvendte Dangloss.

Politivagten kom tilbage fra Hotellet omtrent Kl. 10. De bar tydelige Merker af sin Kamp med Axphanierne.

De fortalte at disse for Øieblikket var blit undertrykte, men at en Deputation allerede var paa Vei til Slottet for at fremlægge Sagen for Prinsessen. Officererne havde undersøgt Amerikanernes Værelser, om de skulde finde Blodspor der, men havde ingen fundet.

"De fandt altsaa ikke noget blodigt Vand, som Hænderne kunde have været vasket i?" spurgte Anguish.

"Nei, ikke Antydning deraf. Der var ikke en Blodplet i Værelset, Kaptein."

"Det bringer vel lidt Forstyrrelse i Deres Teori," triumferte Anguish. Undersøg Hr. Lorrys Hænder og se, om De finder noget Blod der." Men der var ikke noget mistænkeligt ved Lorrys Hænder. Dangloss rynket Brynene og saa meget dybsindig ud.

Kort efter kom en Skare Axphaniere og forlangte Grenfall Lorry udleveret, men maatte gaa efter at have git sit Raseri tydelig tilkjende. Nysgjerrige Edelweissere stod noget paa Afstand og iagttog det hele med den største Interesse.

"Dette kommer formodentlig til at koste Edelweiss en hel Del Uleilighed, og dog er Byen lykkeligere idag end den har været paa flere Maaneder. Alle og enhver tror, at De har dræbt ham, Hr. Lorry, man

velsigner Dem for Deres Daad," sa Dangloss, da han vendte tilbage fra en Ridetur gjennem Gaderne.

"Prinsens Venner har været paa Slottet siden Kl. 9, og jeg er af den Mening, at hun gjør dem det saa broget, som hun kan."

"Gud velsigne hende!" udbrød Lorry.

"Byen er gal af Ophidselse. Sendebud er blit sendt til den gamle Prins for at underrette ham om Mordet og faa ham til at ile hid, for at han tilfulde kan nyde den Hevn, som kommer til at ramme hans Søns Morder. Jeg har ikke set Edelweiss i sligt Oprør siden Beleiringen for femten Aar siden. Men dere er paa min Ære i en slem Knibe. Overalt i hele Byen lurer de paa dere for at dræbe dere, hvis dere forsøger paa at forlade Taarnet, før Prinsessen har undertegnet en Ordre om at lade dere arrestere. Eders Liv udenfor disse Mure vilde ikke være en Skilling værdt."

Kaptein Guinnox, en af Prinsessens Livvagter med et mindre Følge, red op til Fængselsportene omtrent Kl. 2 og blev med engang indladt. Han var uhyre bekymret.

"Greven af Migrox har svoret, at De er Morderen, Hr. Lorry," sagde han efter at have hilst paa dem. Hendes Høihed har netop overrakt mig en Arrestordre mod Dem, som Prins Lorenz's Snigmorder."

Lorry blev bleg som Døden. "De — De mener da ikke, at hun har undertegnet en saadan — at hun tror, at jeg er skyldig," raabte han forfærdet.

"Hun har undertegnet Ordren, men meget imod sin Vilje. Grev Halfont fortalte mig, at hun argumenterte med Greven i timevis for at afvende dette, som smerter os alle saa dybt. Men han var ubevægelig og truet med at klage til den gamle Prins, som øieblikkelig vilde forlange Satisfaktion. Da Greven var villig til at dø, dersom Deres Uskyld blev bevist, var der ikke noget andet for hende at gjøre end at diktere og undertegne det kongelige Dekret. Kaptein Dangloss! hun har befalet mig at overrække Dem disse Papirer. Det ene er Arrestordren mod Hr. Lorry, det andet er Ordren for Dem at have Ansvaret for ham og holde ham fængslet indtil den Dag, han fremstilles for Retten."

Mens Guinnox talte, stod den Anklagede med bøiet Hoved og med et Hjerte, som næsten havde ophørt at slaa. Han lagde ikke Merke til, hvor fortvilet og ulykkelig baade Kapteinen og Dangloss gjorde Indtryk af at være.

Men nu gjenvandt Harry, som hidindtil havde været stum, Talens Brug.

"Og jeg da! Er der ikke nogen Arrestordre mod mig?" forlangte han glødende af Forbitrelse.

"Nei, De har Deres Frihed, Sir," svarede Guinnox.

"Det skulde interessere mig at vide hvorfor. Jeg er ligesaa skyldig som Lorry."

"Greven beskylder bare den ene af dere. Vil De læse Ordren, Hr. Dangloss?"

Den gamle Mand læste Prinsessens Dekret langsomt og med Eftertanke. Det lød som følger:

'Jacot, Greven af Migrox sverger for Gud og ved sit Liv, at Grenfall Lorry med Overlæg og Hensigt skammeligen myrdet Lorenz, Prins af Axphain, den 20de Oktober i Aaret 189. . i Byen Edelweiss, Graustark. Det er derfor min Kejndelse, at Grenfell Lorry erklæres Morder af nævnte Prins, indtil hans Uskyldighed bevises, i hvilket Tilfælde Greven af Migrox har forbrudt sit Liv ifølge dette Lands Love, som paalægger et falskt Vidne denne Bod, og til hvilke Love han har svoret Lydighed. Undertegnet:

Jetive.'

Dyb Stilhed herskat et Øieblik. Omsider brød den Anklagede Taushedn.

"Hvad Udsigt har jeg til at bevise min Uskyldighed?" spurgte han haabløst.

"Den samme, som han har til at bevise Deres Forbrydelse. Det maa han gjøre, saa den er udenfor al Tvil," svarede den unge Kaptein.

"Naar fremstilles jeg for Retten?"

"Her er min Ordre fra Prinsessen," sagde Dangloss og saa paa det andet Dokument. Det befaler mig at holde Dem fængslet "til De fremstilles for Domstolen den 26de Oktober."

"En Uge! Det er en lang Tid," sagde Lorry.

"Maa jeg faa Lov til at se Underskriften paa disse Dokumenter?" Dangloss rakte ham dem. Han saa paa det Navn han elsket, skrevet af den Haand, han

havde kysset, som nu underskrev hans Dødsdom, maaske. Der kom som en Taage for Øinene paa ham, og en underlig Glæde fyldte hans Sjæl. Det var en skjælvende Haand, som havde skrevet det Navn, hendes Hjerte havde ikke været med paa det.

"Jeg er altsaa Deres Fange, Kaptein Dangloss, gjør med mig, hvad De vil," sa han enkelt.

"Jeg beklager, at jeg maa sætte Dem ind i en Celle min Herre, og under Bevogtning. Det gjør mig meget ondt, at dette skulde hænde. Jeg er Deres Ven," sa den gamle Mand bedrøvet.

"Jeg ogsaa," raabte Guinnox.

"Men hvad skal der bli af mig?" spurgte den stakkels Anguish halvveis i Taarer. "Jeg vil ikke forlade dig, Gren. Dette er en skammelig Behandling."

"Tag det med Ro, Harry. Det retter nok paa sig, skal du se. Han har jo ingen Beviser, ved du," sa Lorry og trykkede sin Vens Haand.

"De skal have en Vagt paa 66 Mand, mens De er i Edelweiss, Hr. Anguish. Det er Prinsessens Ordre. Jeg tror ikke, at disse Skurkerne — jeg mener Axphanierne — vil angribe Dem, hvis De forholder Dem rolig. Hvis De nu vil gaa tilbage til Hotellet, skal jeg ledsage Dem."

En halv Time senere var Lorry i en Celle, hvorfra Flugt var umulig, og Anguish red, omgit af sin Vagt, tilbage til Hotellet. Han havde svoret sin Ven, at han skulde finde Morderen, hvis det stod i menneskelig

Magt. Kaptein Dangloss hørte denne Ed og smilte trist.

Paa Slottet var der Nedtrykthed og Lettelse, Sorg og Glæde. Den kongelige Familie, Adelen, selv Tjenerne glædet sig over denne Hændelse, som havde frelst Prinsessen fra en Skjæbne, værre end Døden. Man beklaget dybt hendes Befriers Ulykke; alle baade Høie og Lave var fulde af Sympati for ham. Axphanierne var forhadte, Prinsen mest af alle — og Forbrydelsen blev derfor hilset med Glæde. Man maatte naturligvis forudse, at alvorlige Forviklinger vilde følge.

Den døde Mands Far vilde forlange Morderens Liv. Hvis det ikke var Lorry, hvem var det saa?

Man vilde sikkerlig forlange at Graustark skulde fremstille den Mand, som havde myrdet Arvingen til den axphainske Trone — eller give Opreisning — blodig Opreisning uden Tvil.

Da Prinsessen omsider fik være alene, faldt hun ganske sammen efter alle de Sindsbevægelser, hun havde været udsat for. Hendes stakkars Hjerne havde forgjæves strævet for at finde Midler, hvorved hun kunde frelse den Mand hun elsket.

Hun havde maattet finde sig i det uundgaaelige, fordi det, som den ubøielige Greve og hans hevnlystne Venner forlangte, var retfærdigt. Meget mod sin Vilje havde hun maattet udstede Dekretet, men ikke før hun havde faa/ høre, at han var i Fængsel og ude af Stand til at flygte. Det Haab om at hun ved at forhale Sagen kunde hjælpe ham til at und-

komme, blev tilintetgjort, da hendes Onkel fortalte hende, hvor han var.

Hun undertegnet Dekretet som i et Mareridt med skjælvende Haand og blødende Hjerte. Hans Dødsdom! Og dog ansaa hun ham som alle de andre for skyldig. Skyldig for hendes Skyld. Og paa denne Maade skulde hun lønne ham.

Migrox og hans Venner fjernede sig triumferende, begjærlige efter Hevn. Hun gik som i Blinde ind i sit private Værelse støttet af Greven. Uden at ta Notis hverken af ham eller Grevinde Dagmar vaklet hun hen til Vinduet og saa ned. Axphanierne paraderte netop forbi. Saa hørte hun Hestetrampen. Kaptein Guinnox i Besiddelse af de skjæbnesvangre Papirer gallopperte nedover Avenuen.

Aldeles ude af sig selv greb hun fat i Gardinerne, bøiet sig fremover og raabte:

"Guinnox! Guinnox! Kom tilbage. Jeg forbyr, jeg forbyr. Ødelæg de Papirer! Guinnox."

Men han hørte ikke det fortvilede Raab. Havde han gjort det, vilde han have været hos hende i et Sekund, for han følte en dyb Medlidenhed med den Mand, han var ifærd med at arrestere. Da hun saa ham forsvinde nedover Avenuen, greb hun sig med begge Hænder til Hodet og faldt besvimet om.

Grev Halfont fik grebet hende. Det var sent paa Aftenen, før hun kom fuldstændig til sig selv igjen. Den trofaste lille Grevinde var hos hende hele Tiden og trøstet hende med ømme kjærlige Ord. De sad sammen paa Sofaen i Prinsessens Boudoir de to

alene, og hun hvilte sit trætte Hode paa Veninden*s* Skulder, mens hun med store mørke og fortvilede Øine stirrede frem for sig.

En Tjener viste sig og meldte, at en af de amerikanske Herrer var nedenunder og ønsket at se Prinsessen. Hun for op ivrig og ophidset.

"Anguish! Lad ham komme ind. Fort. Aa Dagmar, han bringer Besked fra ham! Han kommer fra ham. Hvor sen han er! Aa jeg kan ikke vente!"

Anguish var slet ikke sen. Tvertimod. Han skyndte sig at benytte sig af Tilladelsen. Han havde frygtet for, at han var blit negtet Adgang.

Han for ind i Værelset til de to Damer. Det var tydelig at se, at han havde været ude i Regnveir, slig som han saa ud med vaade Klæder og tilsølede Støvler.

"Hvad er det? Skynd Dem og fortæl mig, hvad det er?" raabte hun, da han stanset op og stirret stivt paa hende.

"Det er det samme, om De liker det eller ikke og selv om De er en Prinsesse," eksploderte han, "saa er det enkelte Ting, som jeg vil sige Dem. For det første ønsker jeg at vide, hvad Slags Kvinde De er, som kaster en Mand i Fængsel, som — ja som —. Aa jeg blir gal af at tænke paa det. Jeg bryr mig ikke om, om De blir fornærmet. Han er min Ven, og han er ikke mere skyldig end De er, og jeg ønsker at vide, hvad De mener, med at beordre ham arresteret."

Hun aabnet Munden, som om hun vilde svare ham,

hun blev ligbleg og greb fat i Sofaen som for at søge Støtte. Hun saa forskrækket paa ham, men kunde ikke faa et Ord frem. Hendes Øine fyldtes med Taarer, hun begyndt at hulke, men kjæmpet tappert for ikke at give efter.

"Jeg — jeg — Hr. Anguish — De gjør mig Uret — jeg — jeg." Hun forsøgte at hviske det, men det var, som om Halsen lukket sig og Læberne blev stive. Hun kunde ikke sige mere, men bønfaldt ham med Øinene. Han blev bløđ om Hjertet og hans Vrede forsvandt som Dug for Solen. Han forstod, at han havde saaret hende paa det grusomste uden Grund.

"De Uhyre!" raabte Grevinden rasende og slog Armene om Prinsessen.

"Tilgiv mig," bad han angergiven og sank paa Knæ foran Jetive. Jeg har været gal i hele Dag og har følt mig bitter mod Dem. Jeg ser nu, at De lider endda mere end jeg. Jeg holder af Lorry, og det er min eneste Undskyldning. Man har gjort ham skammelig Uret, Deres Høihed, skammelig Uret."

"Jeg fortjener dog alligevel Deres Foragt. Enten han havde været skyldig eller ikke, skulde jeg have negtet at undertegne Dekretet. Nu er det forsent. Jeg har forskrevet noget, som var mig meget kjært — hans Liv. De er hans Ven og min — hvad siger han — hvad føler han?"

"Han tror, at De var tvungen til at handle, som De gjorde. Hvad han føler? Ja jeg kan bare spørge Dem selv, hvad De vilde føle i hans Sted, uskyldig

som han er og alligevel næsten sikker paa at bli dømt skyldig. Disse Arphainere vil nok finde et Smuthul nu, da en af deres egne har sat sit Liv paa Spil. Tro De mig, en eller anden vil med fuldt Overlæg sverge, at han saa Grenfall Lorry stikke Dolken i Prinsen, og det er den mest afskyelige Løgn som nogensinde er blit sagt. Men hvad jeg kommer hid for, Deres Høihed er for at be Dem ta Dekretet tilbage."

"Aa, det er umuligt. Gud skal vide, jeg gjerne vilde gjøre det, men De kan vel indse, hvad det vilde betyde for os. En Krig vilde da være uundgaaelig, Hr. Anguish."

"Men De vil da ikke se paa, at en uskyldig Mand blir dømt?"

"Undskyld, Sir, men jeg har bare Deres Ord for det. Jeg haaber af mit ganske Hjerte, at han ikke myrdet Prinsen, efter at denne havde udfordret ham."

"Han er ikke nogen Kryster," raabte Anguish med slig Voldsomhed, at begge Damerne hoppet høit. Jeg siger, at han dræbte ikke Prinsen, men han vilde gjort det, havde de mødt idagmorges. Men jeg opnaar altsaa intet her, saa jeg kan ligesaa gjerne sige Adjø. Jeg bebreider Dem intet, Deres Høihed. Det er Deres Pligt naturligvis. Men det er nu lidt haardt for Lorry alligevel."

"Kanhænde han kan bevise sin Uskyldighed," foreslog Grevinden lidt nervøst.

"Og kanhænde ikke. Det er netop det. Hvad Chance har vi to Amerikanere her med alle og enhver imod os?"

"Stop! De skal ikke sige det. Han skal have fuld Retfærdighed, hvad det saa end skal koste os og der findes en her, som ikke er imod ham," raabte Prinsessen med lynende Øine.

"Jeg ved godt, at alle beundrer ham fordi han har gjort Graustark den Tjeneste at befri det for noget forhadt — den fremtidige Ægtemand. Men det bringer ham ikke ud af Fængslet."

"Nu er De uvenlig igjen," sagde Prinsessen langsomt. "Jeg vælger min Mand, og De paatar Dem formeget, naar De lar mig forstaa at jeg er glad, fordi han er myrdet."

"Nu maa dere ikke trætte igjen," sa Grevinden utaalmodigt. "Vi er alle forfærdelig bedrøvet over det hele, og jeg for min Del haaber inderlig, at Hr. Lorry maa undslippe fra Fængslet og le af sine Forfølgere. Hvis han bare kunde grave sig ud."

Prinsessen tilkastede hende et lynsnart Blik. En Ide for hende gjennem Hodet, og hun snappet efter Veiret. Hun lo ved Tanken om at nogen kunde undslippe fra Taarnet, men mens hun lo, kom der en svag Rødme i hendes Ansigt og hendes Øine straalte.

Anguish blev deroppe hos dem en halv Times Tid. Han forlod Slottet lidt mere forhaabningsfuldt, end da han kom. Men i Prinsessens Sovekværelse sad to unge Piger halvt afklædte foran Ilden samme Aften til sent paa Nat og snakkede sammen, og Prinsessen hvisket noget i Øret paa sin Veninde, som bragte denne til at skjælve af Spænding og Uro.

18de Kapitel. — Flugten ved Midnatstider.

Lorrys Celle var saa komfortabel, som det var muligt for en Celle at bli ved Hjælp af en venlig Vogter og en sympatisk Politichef.

Det var et lidet Rum med Stenvægge oppe i Taarnet med et tilgitret Vindu i Høide med Taget. Et lidet Sengested med en ren Madras stod der og en liden Stol. Dagen efter hans Arrest kom der en bekvem Lænestol, et Bord, en Lampe, nogen Bøger, Blomster og saa Frugt og en Flaske Vin — hvem det nu kunde være som havde sendt dem. Harry Anguish fik Lov til at komme ind til ham om Eftermiddagen. Han paastod, at det ikke var ham, som var ansvarlig for disse milde Gaver, men smilte lumsk.

Han fortalte, at Størstedelen af Axphanierne endda var i Byen; en Del af dem var ilet hjem for at bringe den gamle Prins til Edelweiss, hvor det var nødvendig for ham at være tilstede før den 26de. De, som var igjen i Graustark, forholdt sig for Øieblikket rolige. Han havde faaet i Opdrag af Prinsessen at udtrykke for ham sin dybeste Sympati, og hun haabet trods alt paa et heldigt Resultat af hele denne forfærdelige Historie. Alle de øvrige paa Slottet sendte ham sine bedste Hilsener. Da han om Aftenen havde lagt sig paa Sengen, hvor han laa og stirret op i Taget og tænkte paa alt det underlige, som havde hændt ham, hørte han Nøgleraslen udenfor sin Dør. Døren aabnede sig, og gjennem Gitteret saa han Dangloss og Guinnox. Denne havde en lang Mili-

tærkappe paa, og havde tydeligvis været ude i Styrtregn. Lorry havde været saa optat af sine egne triste Betragtninger, at han ikke havde lagt Merke til, at det baade havde tordnet og skylregnet. Han sprang op og gik hen til Gitteret.

"Kapteinen bringer en privat Besked fra Prinsessen," sa Dangloss med lav Stemme. Guinnox saa sig først forsigtig om og stak saa et Brev ind til ham. Han greb det ivrig og aabnet det med skjælvende Hænder. Det suste for hans Øren, og hans Hjerte banket saa voldsomt, at han næsten ikke kunde se, hvad der stod. Udenfor i den halvmørke Korridor stod de to Mænd med tilbageholdt Aandedræt og dirrende Nerver og iagttog ham.

"Aa," sa Lorry og kysset som sinssvag Brevet, efter at han havde fløiet det igjennem. Der var ingen Underskrift, men i hvert Ord saa han hendes Ansigt, følte Trykket af hendes kjære Haand, hørte hvordan hendes Hjerte banket for ham — for ham alene.

Han var saa overvældet af Glæde, Overraskelse og Beundring, at han ikke kunde sige et Ord.

"Adlyd," hvisket Guinnox, hvis Ansigt straalte af Sympati for ham og pegte bydende paa Brevet.

"Adlyd hvilket?" spurgte Lorry sløvt.

"Den sidste Linje."

Han læste de dyrebare Linjer atter engang og holdt saa Papiret over Lampen til det fængte. Han vilde have givet alt han eiet for at kunne have bevaret det, men Befalingen stod der: "Brænd dette med engang i Nærværelse af Overbringeren."

"Der!" sa han beklagende og kastede fra sig de forkullede Rester.

"Hendes Forbrydelse gaar op i Røg," mumlet Dangloss.

"Prinsessen begaar ingen Forbrydelse, naar hun stoler paa fire hæderlige Mænd," sa Guinnox forbitret

"Hvor er hun?" hvisket Fangen.

"Der, hvor hun bør være Kl. 9 om Aftenen, i sin Seng," sa Dangloss mut. "Men De vil adlyde hendes Befaling?"

"Ja, hun befaler mig altsaa at flygte," sa Lorry smilende. "Jeg tør ikke være ulydig mod min Herskerinde, formoder jeg."

"Vi adlyder hende af den Grund at vi elsker hende," sa Kapteinen.

"Ja det er ogsaa min Grund. Men er det mulig at gjøre dette uden Forklaringer og mulige Forviklinger? Jeg vil ikke adlyde, hvis det kan bringe hende i Forlegenhed."

"Hun ved godt, hvad hun gjør, Sir."

"Først og fremst har hun raadført sig med mig," sa Dangloss overlegent.

"De har raadet hende til at lade mig flygte?"

"Hun befalte det først og siden saa havde jeg ikke andet at gjøre end at arrangere det for hende. Ja, Axphain erklærer formodentlig Krig, men De er i Sikkerhed. Det er alt, hvad vi — jeg mener, hvad hun — ønsker."

"Men jeg kan ikke forlade min Ven. Han ved jo

ikke, hvor jeg er blit af. De kunde jo ville hevne sig paa ham."

"Han skal nok faa vide alt, naar den Tid kommer. De vil altsaa være færdig paa det angivne Klokkeslet? De har bare nøiagtig at følge de Instruxer, De har faaet i Brevet."

"Og være fri? Sig hende, at jeg tilbeder hende for dette, at hver Blodsdraabe i mig tilhører hende. Ja, jeg skal være færdig. Og dersom jeg ikke ser dere igjen, kjære Venner, saa husk paa, at jeg holder af dere, fordi hun gjør det, og fordi hun har sat dere saa høit, at hun har betroet dere en saa farlig Hemmelighed, at den kan hænde blir Nationens Undergang." Han trykket dem begge i Haanden.

"Aanei, saa galt er det ikke. Kanhænde tre af hendes Undersaatter mister Livet, men ingen uden De selv kan bringe Prinsessen eller hendes Krone i Fare. De kan dræbe os, men de kan ikke tvinge os til at forraade hende. Jeg haaber De er ligesaa pligttro," sa Dangloss alvorligt.

"Har jeg ikke sagt, at mit Liv tilhører hende, mine Herrer?" Gud om jeg bare kunde kaste mig for hendes Fødder. Jeg maa se hende, før jeg gaar. Jeg vil ikke gaa herfra før jeg faar sagt hende alt, hvad jeg føler for hende."

"De maa nøiagtig gjøre det som hun befaler Dem, ellers falder det hele til Jorden," sa Guinnox bestemt.

"Det at jeg flygter er altsaa det samme som, at jeg ikke faar se hende mere," sa Lorry med skjælvende Stemme.

"Hendes Befaling er den, at Deres Flugt foregaar nu iaften — med engang," sa Dangloss, og Kapteinen nikkede bekræftende.

Fangen gik op og ned i Cellen et Bytte for de mest modstridende Følelser. At Kampen var haard, kunde man se paa hans knyttede Hænder og fortrukne Ansigt. Pludselig for han hen til Døren og raabte:

"Da negter jeg at adlyde. Sig hende, at jeg forlader ikke Graustark, før jeg har set hende og talt med hende. Gaa til hende, Guinnox, og fortæl hende dette, og fortæl ogsaa, at der er noget, som jeg maa sige hende med min egen Mund. Før jeg har gjort dette, forlader jeg ikke Graustark, om jeg saa skal dø for det."

De to Mænd saa bekymret og forfærdet paa hverandre.

"De vil altsaa ikke flygte?"

"Jeg vil ikke bli halet afgaarde med, før jeg har seet hende," sa han bestemt og lagde sig paa Sengen igjen.

"Den forbistrede unge Idiot," knurrede Dangloss.

Et Øieblik senere blev Døren lukket. Nøglen blev dreiet om i Laasen, og de var borte, de, som havde bragt ham Beviser paa en Hengivenhed større end nogen Mand kunde vente sig den. Hvad havde hun villet gjøre for hans Skyld? Planen for hans Flugt var jo den groveste Krænkelse af hendes Lands Love — og det kom fra hende — dets Prinsesse. Men hun havde ogsaa villet banlyse ham fra det Alter, ved hvilket hans hele Sjæl tilbad, en Skjæbne mere gru-

som og uudholdelig end den, hun havde villet frelse ham fra. Han saa paa sine Hænder, de bar Merker efter det forkullede Brev. Hans Øine straalede af Ømhed, og han mumlede hendes Navn atter og atter.

Men hvor ensom han var, og hvor koldt og uhyggeligt det var der i hans Fangebur! Det forfærdelige i hans Situation gik for første Gang helt op for ham. Han havde hidindtil været tilbøielig til at se den optimistisk an. Forbitrelse over Uretfærdigheden og Tabet af hans Frihed var det, han hovedsagelig havde følt. Det var ikke rigtig gaaet op for ham, at han maatte se Døden i Øinene.

Nu, da Friheden var blit ham tilbudt paa denne forunderlige Vis, var det, at han pludselig ligesom blev lysvaagen og følte de Rædsler, som ventet ham. Han blev kold og gjøs uvilkaarlig, da han forstod, hvor kritisk han var stillet, siden Prinsessen havde anseet det for nødvendigt at gribe til slige Midler for at frelse ham. Han begyndte at gaa op og ned paa Gulvet, mere og mere nervøs. Tilsidst blev han grebet af en forfærdelig Rædsel. Han dunket paa Døren og raabte høit. Aa, hvis han bare kunde faa høre deres venlige Stemmer igjen. Udmattet kastede han sig omsider ned paa Sengen boret Ansigtet ned i Hodepuden, næsten gal af denne forfærdelige Ensomhedsfølelse. Han gjenkaldte sig hendes Brev. Den ømme hjælpende Haand hun havde strakt ud mod ham. Hun havde skrevet — han kunde se Ordene for sig — at han var i stor Fare. Livet var hende

uudholdeligt, før hun vidste, at han var i Sikkerhed udenfor Graustarks Grænser. Hans Liv var hende saa kjært, at hun ikke skyet noget Middel for at bevare det.

Saa kom hendes Plan for hans Flugt. Hun skrev da usammenhængende og skyldbevidst. Lige paa Slutten stod der:

"De har gjort mere for mig, end De selv ved, jeg har bedt Gud om at faa Lov til at gjengjælde Dem det, saavidt det staar i min Magt. De kan trygt stole paa mine Hjælpere, for de elsker mig ogsaa."

Dette lille "ogsaa" hvormeget sa hun ikke dermed?

Hun tilbød ham altsaa Friheden, men negtet ham samtidig den Glæde at se hende, om bare for et Øieblik. Med Døden ret for Øinene for sig, vidste han dog, at han kunde ikke have reist uden at have seet hende. Han havde kanske været utaknemmelig, men det Bud han havde sendt hende kom fra Hjertet, og det var noget i ham som sa, at det vilde glæde hende.

Han hørte, at en Nøgle blev sat i Laasen og et vildt Haab om, at hun kanske alligevel vilde tilstaa ham det, han havde bedt om, for gjennem ham.

Han satte sig op i Sengen og gned sine ophovnede Øine. Døren aabnet sig og en høi Fangevagtmand, en skarpøiet, lavpandet Fyr i Regnfrakke og Hjelm stirret ind paa ham. Lyset fra Lygten, som han bar faldt ret i Øinene paa ham, som han sad der paa Sengekanten.

"Hvad er det De vil?" spurgte Fangen irriteret.

Han svarte ikke, men aabnet den anden Dør, den

med Jerngitret og kom ind. Lorry kvalte et Udraab, trak Uhret frem og for op. Kl. var 12 akkurat, og han husket nu, at det var det Klokkeslet hun havde sagt, at en Vagt vilde komme for at hente ham. Var dette Manden? Vilde Planen alligevel bli udført?

De to Mænd stod tause og saa paa hverandre, den ene i en Sjæleangst af Tvil og Spænding, den anden med et lidet spodsk Smil om Munden. Saa gik Soldaten rolig hen til Bordet og satte Lygten fra sig. Han tog derpaa sin Kappe og sin Hjelm af sig og overrakte Lorry en graa Konvolut. Med skjælvende Hænder rev han den op og tog Brevet frem. Mens han læste det, blev han forunderlig rolig og tilfreds. En deilig Følelse af Fred kom over ham, Skyggerne spredte sig og Livet, som et Øieblik i Forveien havde været lutter Mørke, blev lyst og smilende igjen. Hun havde skrevet:

"Jeg bønfalder Dem om at gjøre, hvad jeg har sagt, og undfly iaften. De reiser. De vil ikke forlade Graustark, før De har set mig. Hvor ubetænksomt af Dem at afslaa Friheden og Livet for en slig Bagatel. Men hvorfor, spør jeg, tilbyr jeg Dem denne Udvei til Flugt? Er det ikke, fordi jeg haaber at se Dem igjen? Er det ikke nok, at jeg ber og bønfalder Dem at flygte? Jeg kan ikke sige mere."

Han lagde Brevet sammen, kyssede det og vilde netop til at lægge det i Lommen, bestemt paa at gjemme det til sit Livs sidste Time, da han blev forstyrret af en Bevægelse fra Soldaten og saa pludselig ind i en Revolvermunding. Soldatens Ansigt var

truende, og han pegte først paa Brevet og saa paa Lampen. Hans Mening var ikke til at tage Feil af. Modstræbende holdt Lorry Brevet over Lampen og saa det ligesom det forrige gaa op i Aske. Der maatte ikke findes noget Bevis paa hendes Medskyldighed. Efter at dette var besørget, lysnet det op i Ansigtet paa Soldaten, og han lagde Revolveren fra sig paa Bordet. Han listet sig hen til Indgangen, lyttet intenst og lukket derpaa forsigtig de tunge Jerndøre. Uden et Ord begyndte han at ta af sig Uniformen, Lorry stod ubevægelig og saa paa. Fyren saa utaalmodig op og gjorde Tegn til ham, at han skulde skynde sig, idet han ansaa det for givet, at Fangen forstod, hvad han havde at gjøre. Lorry begyndte nervøst at tage af sig sine egne Klæder. I Løbet af fem Minuter laa disse paa Gulvet, og han stod der i Vagtens Uniform. Ikke et Ord var blit sagt. Fangen var Vagt, og Vagten var Fange.

"Er De ikke ræd for, at dette vil koste Dem Livet?" spurgte Lorry først paa Engelsk og saa paa Tysk. Vagten bare rystet paa Hovedet, han forstod tydeligvis intet.

Han gik hen til Sengen, greb Lagenet, rev det op i Strimler og gav disse til Lorry. Han var underrettet om dette i det første Brev og vidste, hvad han havde at gjøre. Han bandt Vagtens Arme og Ben.

Med et barskt Smil nikket denne mod Revolveren Lygten og Nøglerne. Hans forekommende Fange greb dem, saavel som sine egne Eiendele, og var saa færdig til at forsvinde.

Nu havde han altsaa at gaa ud af Hallen, laase Dørene efter sig og lade Manden bli liggende der, til Vagten opdaget ham næste Morgen. Det slog ham, at der var noget forkjert ved denne Del af Planen. Hvordan skulde Vagten forklare sin Stilling, naar der ikke var noget, som antydet, at der havde fundet en Kamp Sted. Det vilde jo næsten være utroligt, at en stor sterk Fyr skulde bli overmandet saa let, nei det var — — — men saa skete der noget uventet, som bragte hans Kritik til at forstumme.

Bundet som han var vendte Vagten sig pludselig og stødte Hovedet med fuld Kraft mod Sengestolpen, saa rullet han ned paa Gulvet som død. Forfærdet løb Lorry hen til ham. Blodet strømmede fra et gabende Saar i Hovedet, og han var allerede bevidstløs. Ganske syg ved Synet af denne tapre Selpopofrelse løftet han Manden op og lagde ham paa Sengen. Han undersøgte ham og saa, at Saaret ikke var dødeligt. Vagten havde nobelt udført sin Del af Programmet, og nu var det hans Tur til at handle resolut og beslutsomt.

Bedrøvet over at forlade Fyren paa denne tilsyneladende umenneskelige Vis, gik han ud i Korridoren, lukket og laaste Dørene og gik ned over Trappen.

Han forstod, at nu gjaldt det ikke at være nervøs, skulde han undgaa at bli opdaget.

Med Hjelmen dybt over Panden og Frakkekraven opbrættet gik han ned til den næste Etage. I den var der flere Fanger, han havde været den eneste

ovenpaa. Med Lygten i Haanden gik han saa ned den anden Trappe, som førte til Hoverkorridoren. Der mødte han en Vagt, som netop kom udenfra. Manden tiltalte ham paa Landets Sprog, og hans Hjerte stod næsten stille. Han mumlet noget fuldstændig uforstaaeligt og gik videre, skjælvende af Frygt for, at Manden skulde raabe til ham, at han skulde stanse. Til hans uendelige Lettelse gjorde den anden ikke noget Forsøg i den Retning. Nu havde han først en Dør at laase op, saa skulde han passere forbi Opsynsmandens Kontor. Der fandt han tre søvnige Vagter, som ikke tog nogen Notis af ham, han gik forbi dem og saa ind i Kaptein Dangloss' private Rum. Den barske gamle Mand sad ved Pulten og skrev. Han stanset foran ham som for at sige noget. En advarende Hosten stoppet ham itide. Han aabnet den ydre Dør og kom ud i en Storm saa voldsom og vild, at det gjøs i ham.

"Et Veir som passer til alt det øvrige," mumlet han, mens han i det voldsomme Plaskregn kjæmpet sig frem til Udgangen. Det lille Lys i Portvagtens Vindu ledet ham og han befandt sig snart ved den sidste Forhindring. Han tittet ind gjennem Vinduet og saa at Portneren sad og halvsov i sin Stol. Ved Hjælp af Lyset indenfra fandt han den Nøgle paa Knippet, som var ombundet med et hvidt Baand.

Det var den Nøgle, som skulde aabne Porten for ham, hvis han ikke blev anraabt. I dette Tilfælde skulde han give Løsenet "Dangloss" og stole paa, at han kunde komme forbi uden videre Spørgsmaal.

Lykken var ham gunstig, han stak Nøglen i Laasen og fik aabnet Porten. Stormen tog saa voldsomt fat i den tunge Jerndør, at han havde hele sin Styrke Behov for at forhindre den i at slaa tilbage mod Muren. Den største Vanskelighed, som hidindtil havde mødt ham, var nu at faa den lukket igjen. Han holdt paa at give det op i Fortvilelse, da en Haand blev lagt paa hans Skulder og en Stemme hvisket i Øret paa ham:

"Hys ikke et Ord!"

Han holdt næsten paa at falde omkuld, saa overrasket og forskrækket blev han. To sterke Hænder hjalp ham nu med at faa Porten lukket og han forstod, at dette var den Mand som skulde møde ham paa Hjørnet udenfor Fængselsmuren. Han var tydeligvis blit træt af at vente og var kommet for at se efter ham. Omsider fik de Porten igjen og kjæmpede sig fremover gjennem Stormen.

"De er sent ude," hvisket den Fremmede.

"Ikke f o r sent vel," sa han og greb fat i den andens Arm.

"Nei, men vi maa skynde os."

"Er det Dem, Kaptein Guinnox?"

"Vær forsigtig! Stormen har Øren og kan høre Navne."

Saa hurtig som muligt gik det nu videre gjennem den bælgmørke Gade, som næsten var blit som en Elv, saa høit stod Vandet der. Lorry havde nu intet Begreb om, hvor han var og maatte blindt stole paa sin Ledsager. Turen forekom ham endeløs, og han

begyndte at føle sig udmattet af Spændingen og Anstrængelsen.

"Er det endda langt igjen?" spurgte han tilsidst.

"Bare et Par Skridt. Vognen er der ved det næste Hjørne.

"Hvor bringer den mig hen?" spurgte han.

"Det har jeg ikke Lov til at sige."

"Faar jeg se hende, før jeg kjører?"

"Det kan jeg heller ikke svare paa Sir. Mine Ordrer er at placere Dem i Vognen og kjøre ved Siden af Kusken, til vi kommer til vort Bestemmelsessted."

"Er det Slottet?" spurgte den anden glad.

"Det er i k k e Slottet," var det skuffende Svar.

I samme Øieblik skimtet de en mørk Masse foran sig og hørte Hestetrampen. Det var saa mørkt. at de bare saavidt kunde skjelne Omridsene af Vognen, skjønt de var saa nær den, at de kunde ta i den. En Soldat stod ved Siden af den og aabnet Døren for Amerikaneren.

"Skynd Dem! Stig ind!" udbrød Guinnox.

"Jeg vil vide, om det er sandsynligt, at dette vil bringe hende i Vanskeligheder," sa Lorry og stanset med Foden paa Vogntrinnet.

"Gaa ind!" kommanderte Soldaten, som holdt Døren aaben og puffet ham forover. Han kavet sig ind i Vognen, hvor alt var tørt og rent. Han havde Nøglerne og Lygten fremdeles i Haanden, men han havde skjøvet Pladen ned, da han forlod Fængslet, saa han kunde ingenting se. Alligevel kunde han

føle at Udstyret inde i Vognen var elegant. Han hørte Soldaten udenfor sige, idet han steg ind til Lorry:

"Denne Vogn reiser i et meget vigtigt Ærinde for hendes kongelige Høihed, og maa ikke bli stoppet."

Et Øieblik efter blev Vogndøren slaat igjen. Vognen gyngede i det samme Guinnox satte sig op ved Siden af Kusken.

"De kan ligesaa godt gjøre Dem det bekvemt," sa Lorrys Ledsager, da han sad der stiv og urolig. "Vi har en lang og trættende Kjøretur foran os."

Afsted for Vognen med et Ryk, Larmen af Vognhjulene blev opslugt af Stormen, som tudet om dem. De to inde i den sad tause ved Siden af hverandre. Udenfor rullet Tordenen, Regnen plasket, det var, som om alle Naturens Rædsler var sluppet løs i denne bælgmørke Nat. Lorry undret sig over, hvor de kjørte hen, hvorfor han ikke havde set nogen Lynglimt, om han skulde se hende igjen o.s.v.

"Hvor kjører vi hen?" spurgte han, da han havde kjørt omtrent en halv Mil.

"Til et Sted, hvor De er i Sikkerhed," lød Svaret frem af Mørket.

"Tak," sa han tørt. "Men Apropos — lyner det ikke her hos dere i Graustark? Jeg har ikke set et eneste Lyn iaften."

"Det forekommer meget sjeldent," var det korte Svar.

"Pokkers umeddelsom," tænkte Lorry. Efter et

Øieblik spurgte han igjen: "Hvor langt har vi at kjøre iaften?"

"Nogen Mil."

"Da vil jeg ta denne vaade Kappen af mig, den veier et Ton. Vil ikke De ta Deres af ogsaa?"

Han rev Kappen af og kastet den, Nøglerne og Lygten over paa det andet Sæde. Hans Ledsager nølede et Øieblik, saa fulgte en anden vaad Kappe efter den første. Regnhjelmene hivede de ogsaa fra sig.

"Nu har man det strax mere bekvemt," sa Lorry. "Dette har igrunden været en noksaa letvindt Flugt," vedblev han og tænkte tilbage paa denne besynderlige Nat. "Jeg føler mig, som om jeg drømte. Knib mig." To Fingre kneb ham prompt i Armen saa haardt, at det gjorde ondt. Han havde ikke ventet, at han skulde bli adlydt saa bogstavelig.

"Mange Tak! Jeg tror nok, jeg er vaagen," lo han og Haanden fjernet sig.

Nu blev der en lang Taushed igjen. Soldaten drog sig helt tilbage i sit Hjørne, et Tegn paa, at han ikke ønsket at indlade sig i videre Diskussioner, forekom det Lorry. Saa lænede han sig ogsaa tilbage i sit, og lod Tankerne føre ham langt bort fra den mørke kvalme Vogn. Hvor blev han ført hen? Naar skulde han forlade Graustark? Naar skulde han se hende igjen? Snart havde de Edelweiss bag sig og paa Rystningen af Vognen kunde han forstaa, at de nu befandt sig paa en ujevn klippefuld Vei. Det mindede ham om en Kjøretur han havde havt i West Virginia nogle Maaneder i Forveien sammen

med den vakreste unge Pige i Verden. Nu kjørte han i hendes Vogn, men med en grætten ordknap Soldat til Ledsager. Desto mere han lod sine Tanker dvæle ved den vidunderlige amerikanske Kjøretur. desto mere ustyrlig blev hans Længsel efter at se hende, som havde hvirvlet afsted sammen med ham i "Lighthorse Jerrys" Kjøretøi.

"Jeg maa vide, naar jeg faar Deres Herskerinde at se," udbrød han impulsivt, og for at give sine Ord mere Eftertryk greb han fat i sin Ledsagers Arm. Til hans Overraskelse blev Haanden slaat tilside og han hørte tydelig, at hans Ledsager snappet efter Veiret.

"Aa undskyld mig!" sa han og var ræd for, at han havde grebet saa haardt, at det havde gjort ondt.

"De skræmte mig — jeg sov næsten," — stammet den anden. "Hvem mener De med min Herskerinde?"

"Hendes kongelige Høihed naturligvis," sa Lorry utaalmodigt.

"Jeg kan ikke sige, naar De faar hende at se," sa hans Ledsager og ventet saalænge med Svaret, at Lorry fik Lyst til at sparke ham.

"Vel, hør her, min Ven, ved De, hvorfor jeg gik ind paa at forlade det Sted dernede? Jeg sa, jeg vilde ikke reise fra Graustark, før jeg havde seet hende. Dersom dere Fyre faar mig til at forsvinde — bortfører mig, kan jeg næsten sige, saa vil jeg fortælle dere, at jeg vil ikke have det paa den Vis. Nu i dette Øieblik vil jeg vide, hvorhen vi kjører i denne afskyelige Storm."

"Hav lidt Taalmodighed og vent. Jeg har faat Ordre om intet at sige," sa Soldaten bestemt.

"Ordre! Hvem af?"

"Det er min Sag, Sir!"

"Jeg formoder jeg er ligesaa interessferet i denne Sag som enhver anden, og jeg insisterer paa at faa vide, hvor vi skal hen. Jeg for ind i dette som i blinde, men før vi gaar videre, vil jeg nu have lidt mere Lys i Sagerne. Hvor skal vi hen?"

"Det faar De vide tidsnok."

"Og faar jeg se hende snart? Det er hvad jeg ønsker at vide."

"De maa ikke være saa paastaaelig," raabte Soldaten. "Hvorfor er De saa ivrig efter at se hende?" spurgte han pludselig.

"Vær ikke saa forbasket spørgelysten," raabte Lorry sint og utaalmodig. Sig mig, hvorhen vi skal, eller jeg skyder Dem en Kugle i Livet." Han drog Revolveren frem, greb Vagten i Skulderen og satte Revolveren mod ham.

"Vær rolig, for Guds Skyld. De vilde da ikke dræbe mig, fordi jeg adlyder. Jeg staar i dens Tjeneste, som De elsker. Er De gal? Jeg skriger, hvis De ikke tager den afskyelige Ting væk."

Lorry følte, at han skalv og angret med engang sin Hidsighed.

"Jeg ber tusen Gange om Forladelse," sa han og puttet Pistolen i Lommen. De er en tapper Fyr, og jeg er en Idiot. Før mig, hvorhen De vil, og jeg

gaar som et Lam. Men De maa tilstaa, at det er temmelig forbistret at fare afsted i et sligt Mørke."

"Det er særdeles heldigt, at det er mørkt," sa Soldaten hurtigt. "Mørket er særdeles gunstigt for os. Ingen kan se os, og vi kan ikke se nogen."

"Jeg skulde tro nei. Jeg har ikke den fjerneste Ide om, hvordan De ser ud. Har jeg set Dem paa Slottet?"

"Ja ofte."

"Vil De sige mig Deres Navn."

"De vilde ikke kjende mig ved Navnet."

"Er De Officer?"

"Nei, jeg er ny i Tjenesten."

"Da vil jeg se til, at De blir forfremmet, jeg liker Deres Bestemthed. Hvor gammel er De?"

"Jeg er — — to og tyve."

"Er De adelig?"

"Min Far var af adelig Byrd."

"Da er jo De det ogsaa. Jeg haaber, De tilgir mig min Heftighed. Jeg er lidt nervøs, ved De."

"Jeg tilgir Dem med Glæde."

"Forbasket ujevn Vei dette."

"Forbasket ujevn ja. Det er en Bjergvei."

"Det var den, som v i var paa ogsaa."

"Hvor — hvem var? hvor?"

"Aa, en ung Dame og jeg for en Tid siden. Jeg kom netop til at tænke paa det."

"Det kunde ikke ha været behageligt."

"De har aldrig tat mere feil i Deres Liv."

"Aa, hun var vakker altsaa."

"De har ret dennegang. Hun er vidunderlig."

"Undskyld! Men De er vist sædvanligvis det i den Slags Eventyr."

"De er skarpsindigere end Jupiter!"

"Bor hun i Amerika?"

"Det kommer ikke Dem ved."

"Aa!" og der blev Taushed igjen.

"Nysgjerrige Idiot," mumlet Gren ved sig selv. En tidlang skumplet de afsted henover den ujevne Vei; bedst som det var, blev de kastet mod hinanden, men udholdt dette i stoisk Taushed. Det regnet endda, men det tordnet ikke mere, Stormen havde lagt sig ogsaa. Men det var fremdeles intenst, næsten kvælende mørkt. Den ene vilde ikke have vidst om den anden, havde de ikke af og til følt hverandre.

Pludselig husket Lorry paa Lygten. Den var endda lukket, som da han lagde den hen paa Sædet. Kanske den endda brændte, saa de kunde bli kvit dette trykkende Mørke, om bare for et Øieblik. Han kunde da idetmindste tilfredsstille sin Nysgjerrighed og faa sin Ledsager at se. Han bøiet sig fremover og famlet mellem Sagerne, som laa der.

"Jeg vil se om denne Lygten endda brænder. Lad os faa det lidt mere muntert herinde," sa han. Der kom et skarpt Udraab og to Hænder greb ham i Skulderen og drog ham uden videre tilbage igjen.

"Nei, Nei! De kommer til at ødelægge alt. Vi maa ikke ha Lys," raabte Soldaten, hans Stemme var skarp og høi.

"Men vi er ude af Byen."

"Jeg ved det. Jeg ved det! Men De faar ikke Lov til at ha Lys. Det er imod Ordre," indvendte den anden nervøst:

"Hvad er paafærde med Deres Stemme?" spurgte Lorry, slaat med Forandringen i den.

"Min Stemme?" spurgte den anden — nu var den naturlig igjen. "Jeg er i Stemmebrydningen. Syntes De ikke det var ubehageligt, da De skiftede Stemmen." Lorry svarte ikke med det samme, det hele forekom ham saa besynderligt.

"Jeg kan ikke huske, at m i n skiftet paa d e t V i s", sa han omsider eftertænksomt. Der kom intet Svar, og han sad der taus mere og mere ærgerlig over, at det var saa mørkt.

Lidt efter lidt sneg der sig en uforklarlig, forunderlig Følelse over ham, som om der var nogen tilstede der i Vognen, hvis Nærværelse han ikke kunde gjøre sig rede for. Han kunde ikke forklare sig hvorfor, men han var sikker paa, at nogen var der ved Siden af ham, som slet ikke var Soldaten. Noget blødt og fint og fortryllende voxet sig frem gjennem Mørket. Det var som om han magnetisk blev trukket hen til den anden Ende af Sædet, han havde aldrig følt noget saa vidunderligt, Hjertet begyndte at banke voldsomt, det gik næsten rundt for ham.

"Hvem er De?" raabte han.

Intet Svar. Han kom til at huske paa, at han havde en Fyrstikæske i Lommen paa Vagtens Trøie. Han fik fat i den og strøg en af, men i det samme den blussede op rystet Vognen saa sterkt, at Soldaten

blev slynget mod ham og i samme nu blev Fyrstikken udblaast.

"Aa, hvorfor er De saa paastaaelig?"

"Jeg vil se Deres Ansigt," var Svaret. Han hørte et lidet Skrig af Forskrækkelse. Den næste Fyrstik blafret op, og Situationen blev opklaret. Soldaten sad sammenkrøbet i Krogen saa langt bort, som han kunde komme. Han gjemte Ansigtet med den ene Haand, med den anden forsøgte han forgjæves at trække Skjøderne paa Militærfrakken nedover et Par røde Buxeben. Øinene og Næsen havde han faat gjemt bort, men ikke Munden og en liden fin skjægløs Hage samt nogen høist uordentlig sorte Lokker, som faldt ned over Haanden. Brystet bevæget sig heftigt op og ned under den stramtsiddende blaa Frakke.

Fyrstikken faldt upaaagtet ned og Mørket indhyllet Soldaten, ikke nogen tapper Soldat nu, men en blussende modstandsløs liden Kryster. Den fine Skikkelse skalv og blev derpaa ganske stille i hans sterke Arme; Hovedet sank ned paa hans Skulder under en Regn af Kys og usammenhængende Ord.

"Dig — dig!" raabte han halvgal af Glæde. "Dette er Himlen. Hvor du er modig og tapper. Nu er du min, for altid min. Du skal aldrig forlade mig! Kjør videre! Kjør videre!" raabte han til Mændene udenfor. "Denne Reise skal aldrig ta Slut. Nu ved jeg at du elsker mig, jeg ved det. Jeg dør af Glæde, tror jeg."

En Haand listede sig sagte ind i hans Haand og hendes Læber fandt hans i et langt Kys.

"Jeg vilde ikke, at De skulde vide det. Aa jeg er saa bedrøvet! Hvorfor kom jeg i Aften Jeg troede, jeg var saa sterk, men se, hvor svag jeg er. De behersker mig fuldstændig, De eier mig, helt og holdent, tiltrods for alt — uagtet jeg ikke vil. Jeg elsker dig — elsker dig."

"Jeg har altsaa vundet alligevel. Jeg holdt paa at miste Haabet, min Dronning, ja jeg var nær ved det. Du var saa langt borte saa uopnaaelig. Jeg vilde heller staa Ansigt til Ansigtet med Døden Tusen Gange, end jeg vilde miste et Sekund af dette Øieblik. Det gjør mig til den rigeste Mand i Verden. Hvor du er tapper min Elskede! Du har git op alt for min Skyld iaften, ikke sandt? Du flygter sammen med mig og forlader alt, som før har været dig kjært."

"Nei, nei. De tar feil. Det er bare for i Aften. Bare for at bringe Dem i Sikkerhed. Jeg vender tilbage igjen. Det er bare dette Øieblik, vi to har."

"Du vender tilbage, siger du og uden mig?"

"Du ved, at jeg ikke kan andet. Derfor haabede jeg, at du aldrig skulde faa vide hvormeget jeg brød mig om dig. Men det var mig umuligt at skjule det. Jeg blev saa ræd for dig, ser du. Jeg kunde ikke have beskyttet dig mod Axphaniernes Hevntørst. Jeg saa ingen anden Udvei end denne. Jeg vilde dø af Rædsel, hvis du var blit fremstillet for Retten, naar jeg vidste det, jeg vidste. Du anser mig ikke for ukvindelig. Det var nødvendigt. Ja, det var virkelig det. Ingen anden kunde ha — —"

Han afbrød hende med et Kys.

"Ukvindelig! Du venter ikke noget Svar paa det, ikke sandt? Men du reiser sammen med mig nu, væk fra Graustark, væk fra alt. Sig, at du gjør det."

"Jeg kan ikke holde det ud. Du maa ikke friste mig. Jeg kan ikke forlade Graustark — jeg kan ikke. Hvor gjerne vilde jeg ikke følge dig — du ved det, men jeg har andre end mig selv at tænke paa. Du ved, du er alt for mig. Men mit Land lider. Jeg kan og vil ikke forlade det — ikke engang for din Skyld."

Han kunde ikke sige mere; han forstod, at hun havde Ret, og elskede hende for hendes Trofasthed og Lovlydigheds Skyld.

"Hvad vilde jeg ikke give for at se dit Ansigt nu, Jetive. Din Sjæl er i dine Øine, jeg føler det. Hvorfor lod du mig ikke bli i Fængslet, møde Døden og faa Slut paa det? Det vilde have været bedre for os begge. Jeg kan ikke leve uden dig."

"Vi kan leve for hverandre, dø for hverandre — adskilt. Afstanden kommer ikke til at have nogen Indflydelse paa min Kjærlighed. Du ved, du har den. Kan ikke det være dig nok — bare for en liden Stund — ethvert Fald?" sa hun bedende.

"Jeg maa have dig i Virkeligheden, ikke bare i mine Drømme og i min Fantasi."

"Lad os ikke tale mere om det. Vi har intet Valg. Du reiser — og jeg blir."

Men vi har Fremtiden for os. Hvem ved, kanske den bringer os Lykke. Bed mig ikke mere. Jeg

holder det ikke ud. Lad mig bli sterk igjen. Du vil ikke være saa grusom at benytte dig af min Svaghed, det vilde være det samme som at ødelægge mig. Og det vil du ikke. Vil du vel?"

Hun paakaldte alt, hvad der var godt og nobelt i ham. Han følte den dybeste Ærbødighed for hende.

"Jeg skal holde af dig, slig som du befaler — uden Haab," sa han stille og kysset hende ømt.

"Uden Haab for nogen af os," hulket hun.

"Min stakkels lille Soldat," hvisket han kjærligt, da han følte, hvor hele hendes Legeme dirret, mens hun kjæmpet for at holde Taarerne tilbage.

"Gid — gid — jeg var en Soldat," hulket hun. Han trøstet hende saa godt han kunde, og lidt efter lidt blev hun rolig — saa fuldstændig rolig. Hun lænet Hovedet mod hans Skulder og lod begge sine Hænder hvile i hans.

"Hvor kjører vi hen?" spurgte han tilsidst.

"Til Klosteret. Vi er der strax nu," svarte hun — det var som om hendes Stemme kom langt borte fra.

"Klosteret? Hvad skal vi der?"

"Du skal bo der."

"Hvad mener du? Jeg troede jeg skulde forlade Graustark."

"Det skal du ogsaa, men senere. Du maa holde dig skjult der, indtil den værste Ophidselse er over. Det er det eneste sikre Sted for Øieblikket. Det vil ikke falde nogen ind at lede efter dig der."

"Gid jeg kunde bo der bestandig, siden jeg er i Nærheden af dig," sa han trist.

"Dit Vindu ser ned paa Slottet, og mine ser op til dit. Lyset i disse to Vinduer vil bringe en af os i det mindste Straaler af Kjærlighed og Liv."

"Du maa sige 'os begge'. Elskede," sa han ømt. "Du siger, at jeg er i Sikkerhed der. Kan du stole paa disse Mænd, som har hjulpet dig."

"Helt og holdent. Guinnox var der igaar med Bud fra mig og Abbeden er villig til at give dig et midlertidigt Hjem deroppe. Han har lovet mig dette, og han er min bedste Ven. Men nu maa jeg fortælle dig, hvorfor jeg er her udklædt paa en saa skamløs —"

"Tilbedelsesværdig," protesterte han.

"Jo, det er fordi Abbeden insisterte paa, at jeg personlig skulde føre dig til ham. Han vilde ikke have dig paa anden Vis. Og da havde jeg ikke noget Valg da, ikke sandt Lorry? Jeg var nødt til at komme og kunde ikke komme som Prinsesse — som Kvinde. Var jeg da blit opdaget havde det været en Nedværdigelse, større end jeg kunde overlevet. Denne Uniformen var den eneste Beskyttelse for mig."

"Hvor mange Mennesker ved om dette?"

"Tre — foruden dig. Dagmar, Guinnox og Dangloss. Abbeden faar jo ogsaa vide det, og jeg skjælver, naar jeg tænker paa ham. Kusken og den Mand, som hentet dig ved naturligvis om Flugten, men ikke at jeg er her. Allode — du husker ham — er Kusken altsaa."

"Allode! Ja det var den Mand, som saa mig — jo som — ja han, som var i Tronsalen, ja."

"Det var den Mand, som ingenting saa, Sir."

"Jeg husker hans Lydighed —" sa Lorry og lo trods alt. "Faar jeg ingen Frihed deroppe?"

"Du maa opføre dig slig, som Abbeden og Prioren ønsker. Guinnox vil besøge dig af og til. Han vil ledsage dig over Grænsen, naar Tiden er inde for det."

"Ak! Han blir min Morder, frygter jeg for. Jetive — du tror da ikke, at jeg dræbte Lorenz? Jeg ved, at de fleste tror det, men jeg sverger dig til, at jeg har ikke begaaet den sjofle Niddingsdaad. Sig, at du tror mig, Jetive!"

"Først da jeg hørte det, var jeg ræd — nei bli ikke sint — ræd for, at du havde dræbt ham for min Skyld. Men nu er jeg sikker paa, at du er uskyldig."

Alt for snart stanset Vognen, og Guinnox aabnet Døren. Det var fremdeles bælgmørkt, det duskregnet og Luften var kold og ubehagelig.

"Vi er fremme," sa han.

"Ja, og vi maa gaa tilfods herfra og op til Porten," sa Prinsessen og forsøgte at faa sin Stemme dyb og mandig igjen. Mens de tog Regnfrakkerne paa sig, hvisket hun til Lorry: "Vær saa snil ikke at lade ham faa vide, at du har opdaget, hvem jeg er."

Han lovet det og snappet i Farten et Kys, noget som nær havde faaet skjæbnesvangre Følger.

Hun glemte nemlig, at det var mørkt og protesterte med et lidet Skrig, da hun var ræd for, at Kapteinen

skulde have set det. Lorry lo, da han hoppet ned og vendte sig om for at hjælpe hende.

Men hun havde Aandsnærværelse nok til at lade, som om hun ikke saa hans udstrakte Hænder og hoppet kjækt efter ham. Kusken fik Ordre til at snu Vognen og vente paa deres Tilbagekomst. Med Lorry i Midten vandret de tre nu afsted i Mørket. En Følelse af Engstelse slig som en blind Mand føler, sneg sig over ham. Et svagt Lys i det fjerne viste ham Veien til Porten. Lorry og Guinnox snakket sagte sammen, Prinsessen gik taus ved Siden af dem med sin Haand i Lorrys — noget som den virkelige Soldat var ganske uvidende om. Da de var kommet til Porten, banket Kapteinen paa, og en søvnig Munk stak Hovedet ud gjennem et lidet Vindu.

"Vigtige Forretninger at afgjøre med Abbeden paa hendes kongelige Høihed, Prinsesse Yetives Vegne," raabte Guinnox paa et skarpt Spørgsmaal, som Lorry ikke forstod, da det blev fremsat paa Landets Sprog.

Munken med en Lygte i Haanden, aabnet en liden Dør ved Siden af den store og bad dem komme ind.

"Vent paa mig her, Kaptein," sa den lille ranke Soldat og vendte Ansigtet fra Lyset. Et Øieblik efter blev Porten lukket efter dem, og Lorry var indenfor St. Valentins Mure, en Fange igjen.

Munken gik lidt foran dem over den mørke Gaardsplads, og den høie Soldat benyttet sig af det til at liste sin Arm rundt Livet paa den anden og bøie sit Hoved ned til hendes.

"Er det Farvel nu da, Elskede? Farvel for bestandig?"

"Jeg ved ikke. Det vilde jo være det samme som at ønske dig død. Men det er jo ikke Haab. Nei, nei! Vi vil ikke sige Farvel — for bestandig," sa hun fortvilet.

"Kan du ikke lade mig faa Lov til at haabe?"

"Umuligt! Du blir her, til Guinnox kommer og henter dig. Stans ikke, før du er i dit eget Land. Kanhænde vi mødes igjen — —"

"Ja — ved Gud, vi skal mødes. Jeg vil gjøre alt det, du befaler mig, men jeg kommer tilbage, naar jeg ikke kan holde det ud mere. Gaa tilbage til dit Slot, men se frem til den Dag, hvor jeg er hos dig igjen. Den skal komme. Men hvordan kommer du ind i Slottet udet at vække Mistanke? Har du tænkt paa det?"

"Tror du, jeg er et Barn? Om tre Timer er jeg i min Seng, og der er bare en der, som ved om, at jeg har været borte. Men her er Indgangen. Du maa vente udenfor her, til jeg har talt med Abbeden," sa hun, lo nervøst og saa ned paa Støvlene som viste sig under den lange Regnkappe. Saa gik hun raskt efter Munken og forsvandt borte i Korridoren.

Efter ti Minuters Forløb — Lorry forekom det som ti Timer — kom hun tilbage sammen med Munken.

"Han vil vise Dem Deres Værelse," sa hun aandeløst og saa høist forlegen ud. "Abbeden var for-

færdet over mig. Farvel og Gud være med dig. Husk paa, at jeg elsker dig."

Munken stod med Ryggen til. Lorry greb hende i sine Arme og de stod et Øieblik tæt indtil hverandre.

"Det kommer en Dag ikke sandt?" hvisket han. Hun vilde ikke sige noget, men han holdt hende fast, indtil hun tilsidst nikket paa Hovedet.

20de Kapitel. — Knuden strammes.

"Amerikaneren har flygtet" for det gjennem hele Edelweiss næste Morgen. Det var en Lettelse for Tusinder, der var ikke en, som bebreidet Baron Dangloss, at han ikke havde passet bedre paa. Det var rigtignok første Gang, nogen havde undsluppet fra "Taarnet". Den eneste Undskyldning, Baronen, tilsyneladende fortvilet, kunde fremføre, var, at Fængslet var ikke indrettet for en slig dristig Skurk som Amerikaneren. Men ingen kritiserte ham, i Hemmelighed glædet de sig allesammen. Alle undret sig naturligvis paa, hvor der var blit af Flygtningen. Enkelte var ræddde for, at han alligevel ikke kunde komme sig væk, men andre smilte lumsk og sa, at han nok var alt for dreven til at bli fakket. De undret sig over hans Dristighed, Opfindsomhed og Selvtillid.

Detaljerne om den dristige Flugt gik fra Mund til Mund og ved Middagstider var der ikke en i hele Byen som ikke snakkede om det. Baron Dangloss fortalte, at han selv var gaaet ind i Cellen tidlig om Morgenen, da han ikke kunde begribe, hvor der var blit

af Vagten. Døren var laast, men han hørte, at nogen ynket sig derinde. Han hentet sine Nøgler og gik derind. Der fandt han Vagten, Ogbot, hjælpeløs, bundet paa Hænder og Fødder, halvdød af Blodtabet. Amerikanerens Klæder laa strøet omkring paa Gulvet. Ogbot selv var afklædt. Saasnart denne var kommet sig lidt og kunde tale, fortalte han, hvordan det var foregaaet. Da han gik sin Runde ved Midnatstider, hørte han, at nogen jamret sig inde i Cellen. Han syntes Synd i Manden og aabnede Døren for at spørge, om han var syg. Den ulykkelige laa paa Sengen og havde tydeligvis voldsomme Smerter. Han sa noget til ham, som han ikke kunde forstaa, men han opfattet det, som om han bad om Hjælp og gik uden at ane noget ind i Cellen. Ikke før var han kommet hen til Sengen, før den syge Mand pludselig for op og gav ham et voldsomt Slag i Hovedet med en Stok, som han havde gjemt ved Siden af sig. Slaget var saa sterkt, at Ogbot mistet Bevidstheden med en Gang. Da han kom til sig selv igjen, laa han paa Sengen akkurat slig, som Kapteinen havde fundet ham. Den stakkars Fyr var fortvilet over det, som var hændt, og havde bedt Dangloss skyde ham med engang. Men Dangloss havde sendt ham til Hospitalet og sørget for, at han blev godt pleiet. Tre andre Vagter havde seet en Mand som de antog for Ogbot gaa ud af Fængslet omkring Kl. 12. Chefen maatte tilstaa, at denne ogsaa havde passeret hans Kontor. Med Ogbots Nøgler var det jo ikke vanskeligt for ham at komme ud gjennem Porten. Men han skulde

nok bli fakket, forsikret Dangloss rasende, om saa hele Politistyrken skulde bli sendt ud efter ham, og han sendte ganske rigtig sine Mænd afsted for at gjennemsøge hver Gade, hvert Smug, hver Kjælder og hvert Loft i hele Byen. Han gjennemsøgte Omegnen af Byen lige saa grundig, og det var ganske sørgelig at se, hvor fortvilet den gamle Mand var, som aldrig havde mistet nogen Fange før.

Ud paa Formiddagen fik Harry høre om Vennens Flugt. Der findes ikke Ord i Sproget til at beskrive hans Følelser. Han for afsted til Fængslet — glemte, at han aldrig skulde gaa ud uden Bevogtning naturligvis — ganske gal af Ængstelse og Tvil. Han mødte Dangloss, ganske udmattet efter alt sit Stræv — i Porten, men han fik ikke vide noget mere af ham end det, han allerede havde hørt. Men det var sikkert nok: Lorry var borte. Da han ikke vidste, hvad han videre skulde foretage sig, styrtet han afsted til Slottet — Livvagten havde imidlertid faaet fat paa ham. Og det var sandelig heldigt for ham, for ved Slotsporten mødte han en Skare Axphaniere, gale af Forbitrelse over Flugten. Havde han været alene, vilde det være gaat ham ilde, for de beskyldte ham ganske aabenlyst for at have hjulpet Lorry til at flygte. En rasende liden Fyr kastede en Hanske i Ansigtet paa ham og ventede en Udfordring. Men Anguish knipset med Fingrene ret i Ansigtet paa ham og spurgte, om han ikke vilde møde ham næste Vinter, saa skulde de slaas med Sneballer, hvorpaa Angriberen bandte paa tre forskjellige Sprog og gestikulerede

paa tre hundrede forskjellige Maader. Porten som havde været lukket for de andre, aabnet sig for Anguish og hans Livvagt, og de gik raskt op til Slottet.

Prinsesse Jetive sov sødeligen med et Smil om Munden, da et Bud, sendt af Førsteministeren, kom og fortalte hende, at Fangen var undkommet. Hun satte sig op i Sengen gned sig søvnigt i Øinene og sendte den Besked tilbage, at hun vilde modtage ham, saasnart hun havde drukket Kaffe. Saa lod hun Tankerne dvæle vel alt det, som havde hændt i Nattens Løb, Kjøreturen opover — vidunderlig — trods alt — hun var jo sammen med ham, saa nedover igjen — alene, hvordan hun kom ind i Slottet gjennem den hemmelige underjordiske Gang og tilsidst var havnet uopdaget paa sit Værelse. Alt var løbet heldigt af, og han var i Sikkerhed. En Bundt Klæder laa paa Gulvet, blaa, sorte og røde.

Hun smilte, da hendes Blik faldt paa dem. Der var blit sørget for, at hun kunde skifte Dragt nede i den underjordiske Gang, men hun havde ikke villet lade Klæderne bli igjen der. Hun vilde gjemme dem i et gammelt Mahogniskab, hvor hun altid havde gjemt sine Barndomsskatte. Hun sprang ud af Sengen aabnet Skabet og kastede hele Historien ind der, laaste Døren og tog mod Sædvane Nøglen ud. Saa kaldte hun paa sin Kammerpige.

Hendes Onkel og Tante, Grevinde Dagmar (hvis lystige brune Øine var saa fulde af forstilt Fortvilelse, at hun næsten ikke kunde bare sig for Latter) og Gaspon, Finansministeren ventet paa hende. Hun

hørte opmerksomt paa Greven, som fortalte hende om Flugten, undret sig over Fangens Dristighed og sagde omsider meget bestemt, at alt muligt skulde bli gjort for at faa fat paa ham. Hun saa lidt tvilraadig ud, da hun sagde:

"Jeg formoder, at jeg maa opsætte en Belønning."

"Naturligvis maa du det," sagde hendes Onkel.

"Femti Gavvos kanske, Onkel?"

"Femti!" raabte de to Mænd forfærdet.

"Er ikke det nok?"

"For Morderen af en Prins?" sagde Gaspon.

"Det vilde være meningsløst, Deres Høihed. Han er en overmaade vigtig Person."

"De har ganske Ret. Han e r en meget vigtig Person. Jeg faar sætte fem Tusen da."

"Det passer bedre. Han er værd det i det mindste," mente Onkel Caspar.

"Uden Tvil," samtykkede Gaspon.

"Jeg er glad for, at dere ikke synes, jeg er extravagant," sa hun alvorlig. "Det er bedst at Plakaterne blir trykt med engang. Fem Tusen Gavvos faar altsaa den, som bringer mig Grenfall Lorry."

"Vilde det ikke være ligesaa godt, at der stod overleverer Grenfall Lorry til Fængslet?"

"Kanske det," sa hun eftertænksomt.

"Deres Ordre skal bli udført, Deres Høihed, nu med engang."

"Og endelig med fede Typer Gaspon, De maa faa fat i ham, hvis det er muligt. Han er en farlig Mand, og Kongemagten trænger Beskyttelse." Med

disse Visdommens Ord lod hun dette Tema falde og begyndte at snakke om Stormen.

Da de to unge Sammensvorne skyndte sig opover Trappen, kom en Tjener hem til dem og underrettet Prinsessen om, at Hr. Anguish var kommen og gjerne vilde have en Audiens.

"Før ham op i mit Boudoir," sa hun, hendes Øine straalede af Triumf. Da de var kommet derop, lo de som Barn over den Komedie, de havde spillet.

"Fem Tusen Gavvos udsat som Belønning," raabte Dagmar og faldt skoggerleende ned i en Stol.

"Tap! Tap! banket det paa Døren, som i samme Sekund for op, for Harry havde det travelt som vanligt. Paa Dørtærskelen snublet han og laa saa lang, han var, paa Gulvet.

"Aa undskyld! raabte han. "Faar jeg Lov til at komme ind?"

"De er vist allerede indenfor," sa Prinsessen og gik hen imod ham. Grevinden var pludselig blit meget høitidelig. "Jeg er saa glad, fordi De kom."

"Har De hørt om Lorry. Han er kommet sig ud og er borte," sa han.

Uden at sige noget drog hun ham hen til Sofaen, og der havde han snart hele Historien. Prinsessen hviskete i hans ene Øre, Grevinden i det andet.

"De er vidunderlig!" udbrød han, da han havde faaet vide det hele. Af Glæde opførte han en liden Krigsdans. Den passet ikke rigtig i en Prinsesses Boudoir, men var ellers et godt Udtryk for de herskende Følelser.

"Men hvad skal der bli af mig?" spurgte han, da han var blit lidt roligere.

"Jeg har jo ikke noget Paaskud for at bli i Graustark nu, og jeg har ikke Lyst til at lade ham bli igjen alene heller."

"Aa, jeg har mine Planer for Dem," sa hun, "De blir her som Gidsel."

"Hvad?"

"Jeg tænkte paa Dem igaaraftes og fandt ud, at vi kunde ordne det slig. I denne Dag udsteder jeg en Ordre, som forbyder Dem at forlade Edelweiss. De blir ikke sat i Fængsel, men er under Bevogtning. Noget Forsøg fra Deres Side paa at flygte vil have Deres Fængsling og hans Opdagelse tilfølge. Paa det Vis kan De bli her, indtil Tiden for Flugten er inde. Vi maa stille Axphainerne tilfreds, ved De. De har Deres Frihed altsaa, kan komme og gaa, som De har Lyst til, men er alligevel Fange. Ved at beholde Dem her med Magt har vi opnaaet det, vi ønsker. Vi behøver Dem her, og dette er den eneste Maade, De kan bli paa. Er ikke dette en god Plan?"

Han saa beundrende paa hende.

"Den er storartet," sa han, reiste sig og bukket dybt for hende. "Saa listig er denne Plan, at De gjør mig til Deres Gidsel for bestandig. Jeg vil altid beholde Erindringen om den, selv om jeg skulde bli tusen Aar."

Saa var da dette afgjort til alles Tilfredshed.

Da de skiltes sa hun alvorligt:

"En hel Del afhænger af Deres Diskretion, Hr. Anguish. Alt hvad De foretar Dem er under streng Kontrol, altsaa — for Vagterne — Guinnox undtagen — er ikke indviet i Hemmeligheden, og noget Forsøg paa at sætte Dem i Forbindelse med Lorry vil bli skjæbnesvangert."

"Stol paa mig, Deres Høihed. Jeg er voxet i Visdom idag!"

"Jeg haaber, at vi ser Dem ofte," sa hun.

"Daglig — som Gidsel altsaa," sa han og saa paa Grevinden.

"Det blir altsaa, til den anden Mand er fakket det, da," sa hun koket.

Da han forlod Slottet, saa han op til Klostret, som forekom ham at ligge helt oppe i Skyerne, og undret sig paa, hvordan nogen var kommet did i Vogn. Hun havde ikke fortalt ham, at paa den anden Side af Bjerget bugtet der sig en Vei derop, som var flere Mil længere.

Den næste Eftermiddag var hele Edelweiss i Oprør igjen. Prins Bolaroz af Axphain, halvgal af Sorg og Raseri kom styrtende ind i Byen fulgt af sit Hof. Hans Raseri, da han saa de trykte Plakater, kjendte ingen Grænser. Først da fik han vide, at Morderen var undkommet, og at Hevnen som han tørstet efter, kanske vilde bli ham negtet.

Efter at have besøgt sin Søns Lig, som efter Prinsesse Jetives Befaling, var blit lagt paa Parade i det kongelige Slots Gravkammer, forlangte han en Audiens hos herde. Hun var nervøs og ræd, da hun

gjorde sig istand til dette Møde med den fortvilede, sorgbetyngede gamle Mand. Slottet vrimlede af Fremmede. Stemningen var ophidset og samtidig trykket, det var som man bevæget sig paa et Krudtmagasin, som hvert Øieblik kunde explodere.

Prinsessen var meget bleg, da hun kom ind i Raadslagningssalen. Hoffolkene veg med en ærbødig Hilsen tilside, og helt sortklædt og meget alvorlig gik hun lige hen til den Mand, som holdt Graustarks Skjæbne i sin Haand. Om hun frygtede ham, kunde ingen se det paa hende. Ingen af de to Optrædende i det lille Drama vilde vige en Tomme.

Volarez reiste sig, da hun kom hen til ham; hans magre, indfaldne Ansigt var mørkt og uvenligt. Hun rakte Haanden frem, og han var Prins nok, tiltrods for sit Raseri, til at berøre den med sine Læber.

"Jeg kommer i Sorg og Fortvilelse til Deres Hof, berømmelige Jetive. Min Byrde af Sorg er tyngre, end jeg kan bære den," sa han hæst.

"Gud give, jeg kunde give Dem Trøst," sa hun og satte sig i den Stol, som altid var sat tilrette for hende ved den Slags Møder. Jeg græmmer mig over, at jeg ikke kan give Dem mere end Ord."

"De er den, han vilde gjort til sin Hustru," sa Prinsen og satte sig ved Siden af hende. Han saa ind i hendes dybe blaa Øine og Taarerne brød frem i hans egne. Han forsøgte paa at tale, men Stemmen brast, og der hengik flere Minuter, før han blev Herre over sin Bevægelse.

En Formel Drøftelse af Forbrydelsen paafulgte.

Detaljerne med Hensyn til Bortbringelsen af Prins Lorenz's Lig til hans eget Land blev ogsaa fastsat. Da de var færdige med dette, sa Bolarez, at han havde hørt om Morderens Flugt og spurgte om, hvad man havde gjort for at faa fat paa ham. Jetive fortalte alt, som var hændt, og udtrykte sin dybeste Beklagelse over, at hendes Folk ikke havde været istand til at udrette noget, men udtalte samtidig, at hun ansaa det umuligt for Flygtningen at komme væk fra Graustark uden hendes Vidende. Den gamle Prins arbeidet sig op til et voldsomt Raseri igjen og fordømte paa det aller strengeste den Ligegyldighed, som var udvist med Hensyn til denne Fange. Først forlangte han Dangloss og hans Undergivne kastet i Fængsel for Livstid eller henrettet, dernæst Harry Anguish som Opfinder og Hjælper til Flugten. Prinsessen afslog bestemt begge Dele. Hun forsvarede Dangloss og hans Mænd varmt og udtalte, at hun absolut ikke vilde beordre Amerikaneren arresteret. Hun underrettet ham om hendes Plan om at beholde ham som Gidsel og haabede derigjennem at finde Flygtningens Spor, i Tilfælde at Vennen havde havt noget med det at gjøre. Grev Migrox og andre forlangte ogsaa høilydt Anguish's Arrest, men hun holdt tappert Stand og afslog at tilføie Amerikaneren nogen ny Krænkelse. Det var nok, at han blev tvunget til at opholde sig i Byen under streng Bevogtning.

"Jeg insisterer paa, at denne Mand blir fængslet med engang," raabte Bolarez, hvid i Ansigtet. Hendes Øine skjød Lyn.

"Det tilkommer ikke Dem at befale i Graustark, Prins Bolarez," sa hun langsomt og tydeligt. "Det er mig som regjerer her."

Der var ikke en Graustarks Adelsmand tilstede. hvis Hjerte ikke banket af Stolthed over dette kjække Svar. Bolarez aabnet Munden for at svare men kunde ikke faa et Ord frem med det samme.

"Det skal ikke bli saa længe De regjerer her," sa han ondskabsfuldt.

"Men nu gjør jeg det, og som Følge deraf henstiller jeg til Dem at forlade mit Slot. Hvis jeg havde vidst, at jeg skulde bli truet og insulteret, havde jeg ikke tilstaaet Dem nogen Audiens, Prins som De er. Jeg kom ind i denne Sal for at bevidne Dem min dybeste Sympati og for at modtage Deres. De har mistet en Søn, jeg min Forlovede. Det passer sig ikke for Dem, Prins Bolarez, at lade Deres Hevntørst gaa ud over mig. Mine Mænd gjør alt, hvad som staar i deres Magt for at fange den Mand, som ulykkeligvis har undsluppet os, og jeg vil ikke tillade nogen at foreskrive mig den Maade, hvorpaa dette skal foregaa."

Et Bytte for de mest modstridende Følelser hørte Bolarez paa hende.

Da han saa, hvor indigneret hun var, ansaa han det for mest diplomatisk at beherske sin Vrede og underkaste sig det, som øiensynlig var en retfærdig Bestemmelse. Hun havde reist sig for at gaa, men han holdt hende tilbage og sagde:

"Vent, Deres Høihed! Lad det da bli slig, som De

ønsker, skjønt jeg er uenig med Dem. Det er jo igrunden bare en, som det virkelig kommer an paa — ham, som har myrdet min Søn. Alt skal altsaa gjøres for at finde ham, eftersom jeg forstaar. Jeg har et Forslag at gjøre Dem. Tre Hundrede af mine tapreste Soldater har fulgt mig hid. Disse tilbyder jeg Dem, forat de kan hjælpe Dem med at søge efter ham. Anvend den som De selv synes. Greven af Migrox blir ogsaa her og staar til Deres Tjeneste. Jeg sverger ved alt, som er over og under mig, at denne Mand skal bli fundet, om jeg skal gjennemsøge hele Verden for at finde ham. Han skal ikke undgaa mig. Og hør videre: Jeg forlanger Løsesummen til Axphain udbetalt den 20de i næste Maaned. Men saa begjærlig er jeg efter Grenfall Lorrys Død, at dersom han blir fanget og henrettet i min Nærværelse, gaar jeg ind paa — læg Merke til mine Ord — at udsætte Tiden for Tilbagebetalingen af Graustarks Laan paa samme Maade, som jeg vilde have gjort, i Tilfælde De var blit min myrdede Søns Hustru. I hører mit Tilbud allesammen. Hvis han til den 20de endda er i Frihed, kræver jeg det, som er mit. Jeg haaber, Prinsesse Jetive, at dette Tilbud vil være en Spore for Deres Folk til at finde den Mand, vi søger."

Prinsessen hørte ham tilende med et Ansigt blegt som Døden. Atter igjen havde hun Valget mellem at ofre sit Land eller sin Kjærlighed. Hun kunde frelse den ene paa den andens Bekostning bare.

"Vi vil gjøre alt, hvad der staar i vor Magt for

at vise os taknemmelige for Deres ædelmodige Tilbud," sa hun.

Da hun gik ned gjennem Salen, følte hun, hvordan hendes egne Folk var opfyldte af Forbauselse, Spænding og Lettelse. Axphanierne derimod paatog sig en patroniserende Mine. Hvordan skulde hun undfly?

"Vi maa have fat i ham, Jetive," sa Grev Halfont til hende, da De var kommet udenfor. Vi har intet Valg."

"Undtagen det, at det er os umuligt," mumlede hun. I det Øieblik besluttet hun, at Lorry aldrig skulde bli tat, hvis hun kunde hindre det. Han var uskyldig, og Graustark fik betale Boden.

Den næste Dag blev Prins Lorenz med stor Pomp og Pragt ført til sine Forfædres Land. Hele Edelweiss var paa Benene for at se Processionen drage ud af Byen.

Oppe paa Toppen af Bjerget stod en Mand og saa fra sit lille Vindu det lange, sorte Tog bugte sig som en Slange henover Sletten, til det tabte sig i de fjerne Høider.

21de Kapitel. — Fra Vinduet ovenfor.

Lorry havde aldrig oplevet en saa forfærdelig lang Maaned som den efter Flugten fra "Taarnet". Dagene var som Uger. Klosteret forekom ham værre end et Fængsel. Han stirret uafladelig ud gjennem Vinduet, altid med Haab, men bestandig blev han

skuffet. Hvergang Kaptein Guinnox kom — og det var ikke ofte — haabet han, at nu var Befrielsens Time kommet, men fik altid den venlige, men bestemte Forsikring, at han endda maatte forbli i sit Skjulested. Fra det lille Vindu kunde han se den livlige lille By dernede og det tilbedte Slot, og det fyldte ham med en næsten uudholdelig Længsel. En kold Vind blæste bestandig deroppe, hvor han var, Aftenerne var øde og uhyggelige. Dagene var som en Ørken. Der var han udenfor Verden trist og syg om Hjertet, mens Livet pulserte rigt og varmt dernede, hvor han ikke kunde komme. Han kunde siden næsten ikke begribe, hvordan han udholdt Spændingen, Længselen og Uvisheden. Sterk og kraftig, som han var, blev han omtrent gal af denne Uvirksomhed. Skulde han da aldrig bli befriet fra denne levende Grav? Hundrede Gange besluttede han sig til at flygte, det fik gaa, som det kunde, men en liden Gnist af Fornuft holdt ham altid tilbage. Han vidste jo, at hun ømt vaaget over ham og vilde lade ham ryste Lænkerne af sig, naar Tiden var inde. Men Længselen og Ensomheden blev mere og mere uudholdelig. Vaagen og sovende drømte han om hende. Hans Hjerte og Sjæl var opfyldt af den ene rige Velsignelse — hendes Kjærlighed. Hvad tog hun sig for dernede, hvad tænkte hun paa, hvem stod hende nær og støttet hende? Det, som gjorde hans Stilling saa uendelig utaalelig, var det stadige Spørgsmaal: Skulde han engang besidde den Skat, han længtes saa meget efter at eie?

I disse pinefulde Fortvilelsens Øieblikke følte han,

at hvis han var fri og nær hende, vilde han kunne vinde Kampen trods alt. Men nu var han jo magtesløs. Prioren var venlig mod ham og gjorde det saa bekvemt, som Forholdene tillod. Han fik god Mad — men snart kunde han ikke spise heller. Han behøvede ikke at besvare noget Spørgsmaal, for ingen spurgte ham om noget. Han havde ingen Fare at frygte, for der havde han jo ingen Fiender.

Guinnox' Besøg var som Solstraaler for ham. Han kom bare om Aftenen og forklædt, bragte aldrig noget skriftligt Bud fra nogen af Forsigtighedshensyn. Aldrig et kjærligt Ord fra Prinsessen.

Dette gjorde ham ogsaa fortvilet, indtil det gik op for ham, at hun kunde jo ikke godt sende ham Kjærlighedserklæringer gjennem Guinnox.

Anguish sendte Hilsener og bad ham være taalmodig. Han gjorde alt, hvad der stod i hans Magt for at finde den virkelige Morder og stod i hemmelig Forbindelse med Politiet. Han hørte om den udsatte Belønning, og hvordan de søgte efter ham som gale i begge Førstendømmer. Han lo hysterisk over, hvordan den blaaøiede, slanke lille Kvinde førte dem alle bag Lyset.

Først om Aftenen den 18de November fik han vide det, som var foregaaet mellem Prinsessen og Prins Bolarez. Af en eller anden Grund havde Guinnox ikke villet besvare hans Spørgsmaal angaaende dette og paastod, at han intet vidste.

Tilsidst mistet Lorry fuldstændig Taalmodigheden, skjældte ham Huden fuld og sendte ham afsted med

den Besked til Prinsessen, at hvis han ikke fik vide, hvad der foregik i Slottet, vilde han forlade Klostret og finde det ud paa egen Haand. Dette hjalp. Guinnox kom tilbage Aftenen efter og fortalte ham det hele. Hun bønfaldt ham om at blive der, hvor han var, og bad ham tilgive hende, at hun havde skjult dette for ham. Guinnox gjorde det endda værre ved intetanende at fortælle ham, at der endnu fandtes et Haab. Prins Gabriel var hver Dag sammen med Prinsessen, og man troede, at han var villig til at forstrække Graustark med den Sum. som Bolarez, forlangte. Da han fik dette at vide, blev han aldeles rasende. Han vred sig ved Tanken om, at hun skulde være nødt til at taale Gabriels Nærværelse og Kjærlighedserklæringer.

Mens han ude af sig selv gik op og ned i Værelset, blev han slaaet af den Tanke, som gjorde, at han skreg høit og maatte støtte sig mod Væggen, idet han holdt Blikket stivt fæstet paa den forskrækkede Soldat. Kanske hun vilde gi efter, ikke alene for at frelse Graustark, men for hans Skyld, som hun elsket. Det Offer — men nei! Han kunde ikke tænke Tanken ud. Gifte sig med Gabriel! Den Mand, som havde planlagt at bortføre hende og gjøre hende til sin Elskerinde. Han skar Tænder og stirret paa Guinnox, som om denne var Gjenstand for hans Had og hans forbitrede Jalousi. Kapteinen gik forskrækket bagover.

"Bli ikke ræd," sa Lorry haanligt. "Jeg er ikke gal. Det er det, som De fortæller mig. Hvordan kan hun tro, at jeg skal bli heroppe, naar den Slags

Ting foregaar? Idag er det altsaa den 18de. Der er ingen Tid at spilde. Jeg gaar med Dem, Kaptein, naar De forlader St. Valentine iaften.

"Umuligt," sa Guinnox. "Jeg kan slet ikke tillade det. Mine Ordre er —"

"Pokker ivold med Deres Ordrer! Alle Ordrer paa Jorden faar ikke mig til at sidde her og se paa, at dette Offer blir gjort. Det er netop, hvad jeg frygtet for. Hun vil gjøre alt, for at jeg skal undslippe. Men det er ikke rigtigt, Kaptein, og jeg vil sætte en Stopper for det. Naar kan vi gaa herfra?"

Han gik rastløs op og ned, lykkelig over, at han havde bestemt sig til dette, trods Faren ved det.

"De maa være gal, Sir, for at tale slig," protesterte den anden fortvilet. "Det vrimler af axphainske Soldater i Edelweiss. Vore egne Mænd er ogsaa paafærde for at vinde Belønningen. Det er umuligt at gaa ned i Byen. Naar den Tid kommer, vil De bli ført til Darsos, omtrent Hundrede Mil borte, men gjennem Bjergene, ikke gjennem Byen. Jeg siger Dem, Sir, De kan ikke haabe at undkomme, hvis De forlader Klosteret nu. Massevis af Soldater gjennemsøger Bjergene hver eneste Aften."

"Hvem jagde noget om at undkomme? Jeg melder mig selv, altsaa. Saa kan hun kaste Gabriel over Slotsmuren og sige til den gamle Prins: "Her er Manden. Jeg faar altsaa ti Aars Udsættelse." Det er Pointet, Guinnox; forstaar De ikke det? Jeg gaar altsaa, enten De siger ja eller nei. Jeg vil ligesaa gjerne være i Fængsel dernede som heroppe. Det

eneste, jeg ber Dem om, er at hjælpe mig til at komme nedover. Jeg maa se hende, før jeg gaar tilbage til Fængslet."

"Gud hjælpe mig, jeg kan ikke gjøre det," stønnet Guinnox. "Jeg har svoret hende, at jeg vil beskytte Dem, og hvorkan kan jeg det, naar jeg bringer Dem ned i den Myretue der?"

"Jeg respekterer Deres Ed, min Ven, men jeg gaar nu alligevel. Jeg vil se hende, om jeg saa skal skyde hver Mand, som vil forhindre mig i det. Jeg er gal, Mand. Gal! Hun er alt i Verden for mig, og jeg vil dø, før jeg vil se hende lide."

Guinnox lagde begge sine Hænder paa hans Skuldre og saa ham ind i Øinene.

"Hendes Lidelser nu er intet, sammenlignet med, hvad de vilde bli, hvis De blir fængslet igjen. De glemmer, hvor meget hun allerede har lidt for at beskytte Dem. Dersom De virkelig bryr Dem om min Herskerinde, Sir, saa gjør ikke Byrden for hende tyngre end den allerede er. Bli her, som hun ønsker. De kan ikke hjælpe hende paa nogen anden Maade. Jeg bønfalder Dem om at være hensynsfuld."

Lorry kunde ikke andet end føle sig truffet af hans Ord og var et Øieblik vaklende. Han forsvarte sig først mod Guinnox, siden mod sig selv. Tilsidst blev Kapteinen rasende og overøste ham med Forbandelser paa alle Sprog.

Lorry hørte rolig paa ham, indtil han tilsidst sa, at han var færdig til at gaa, saasnart det var beleilig for Kapteinen.

Guinnox gav det op i Fortvilelse, saa haabløst paa ham og satte sig opgivet ned.

"Hvad vil hun sige til mig? Hvad vil hun sige?"

"Jeg befrir Dem for al Skyld, Kaptein. Hun kan ikke bebreide Dem noget, naar jeg fortæller hende, hvor loyal De er, og hvor — vel, hvor umulig jeg er," sa Lorry venligt.

"De kommer ikke til at leve, til De faar fortalt hende dette, Sir. Hvad skal der saa bli af mig? Jeg kunde ikke se hende i Øinene mere. Jeg maatte dø."

"Hold da Modet oppe, Guinnox", sa Lorry.

Alle Hindringer var som Luft for ham, saa ivrig var han efter at være hos hende. "Vi kommer nok frem og skal saa greiet lidt op i denne Floke. For Guds Skyld tag Dem sammen, for min, for hendes og Deres egen Skyld. Jeg vilde gaa fra Forstanden, hvis jeg skulde bli her en Nat til. Kom, lad os skynde os. Vi maa underrette Abbeden om det. Jeg kan være færdig paa fem Minuter. Naar jeg tænker paa den Gabriel — — — —"

Den stakkels Kaptein blev nu ganske stille og sad der og saa mismodig paa ham, mens han gjorde sine Forberedelser. I en Haandevending havde Lorry iført sig Vagtens Uniform — den samme, han havde flygtet i en Maaned i Forveien. Pistolen puttet han i Lommen og en liden Buket Violer, som hun havde sendt ham samme Aften, stak han nokſaa stolt i Knaphullet. Guinnox kunde ikke andet end smile, da han saa dette og sa, at dette var mod de diciplinære Reg-

ler. Jourhavende Officer kunde ikke have Blomster paa sig.

"Dangloss kommer ikke til at se mine Violer. Apropos — det er klart Maaneskin. Er det ikke?"

"Det er saa lyst som ved Dagen næsten. Desto værre for os. Jeg er styggt bange for, at det er umuligt for os at komme uset til Slottet."

"Vi maa bare være dristige. Det er det hele."

"Har De tænkt paa, hvilken frygtelig Situation De bringer mig i, Sir. Hvordan kan jeg forklare, at jeg sniger mig omkring med en Mand, som alle formoder jeg er paa Jagt efter? Hvis jeg blir opdaget, blir jeg dømt som Forræder. Jeg kan ikke forraade hendes kongelige Høihed."

Lorry blev kold. Denne Mulighed havde han ikke tænkt paa. Men han var raadsnar, og med et tillidsfuldt Smil sa han:

"Dersom vi blir opdaget, siger De naturligvis, at jeg er Deres Fange, blir rost for at have fakket mig og faar Belønningen."

"Men saa kommer ikke De til Slottet, men til Fængslet."

"Ikke dersom De adlyder Ordre. I Tilbudet om Belønningen staar det, at jeg skal bli udleveret til Undertegnede. Da maa De jo føre mig til hende og ikke til Fængslet."

Guinnox smilte og opgav ham. Hvad han sa var jo forresten ogsaa noksaa logisk. Saa gik de hen for at sige Farvel til Abbeden. Han udspurgte Kapteinen, sa Farvel til Lorry, velsignet ham, sendte ogsaa

Prinsessen sin Velsignelse og gav Ordre til, at Porten skulde aabnes for dem.

Ti Minuter senere stod de udenfor Klostermuren, og de svære Jernporte lukkede sig bag dem. Det var Fuldmaane. Lorry syntes, han aldrig havde oplevet et saa klart Maaneskin, der var næsten saa lyst som om Dagen.

"Det var da en utaalelig Maane," udbrød han.

"Var det ikke det jeg sa Dem," sa den anden bebreidende.

"Vi maa vente, indtil det ikke er fuldt saa lyst. Resikoen er for stor. Kan vi ikke finde et Sted, hvor vi kan holde os varme en Times Tid eller saa?"

"Der er en Hule længere nede. Skal vi forsøge at naa den?"

"Ja, lad os det! Jeg kan ikke taale Kulden efter at have været indesperret saa længe."

De fulgte Veien nedover, indtil de kom til en liden Sti. Denne førte ned til Byen paa den ene Side af Bjerget, hvor man ikke kunde faa bygget nogen Vei. Syv Tusen Fod nedenfor laa Byen sovende i Maaneskinnet. Som de stod der paa Bjergtoppen var det, som om de var de eneste levende Væsener i Verden, saa dyb var Stilheden omkring dem.

"Hvor lang Tid tar Nedstigningen os?" spurgte Lorry. En dyb Følelse af Nedtrykthed kom over ham. Alt forekom ham saa uvirkeligt.

"Tre Timer, hvis De er udholdende."

"Men hvordan kommer vi ind i Slottet? Det havde jeg ikke tænkt paa."

"Der er en hemmelig Indgang," sa Guinnox. "Hvis vi naar den, kan vi gaa gjennem en underjordisk Gang, som fører til de gamle Fangeceller under Slottet. Der kan bli Vanskeligheder med at komme ud af den og op til Slottet, for den er strengt bevogtet. Der er bare fem af os, som idetheletaget ved om den."

"Man har stor Tiltro til Dem og med rette, er jeg sikker paa. Hvad kommer det af, at De er saa betroet?"

"Min Stilling er nedarvet. Mine Forfædre havde den før mig. Den Førstefødte i min Slægt er altid Kaptein i Livvagten og sidder inde med alle Slottets Hemmeligheder. Ingen af dem har nogensinde svigtet sit Hverv. Jeg blir dens første Forræder — og det for en Mands Skyld, som ikke er noget for mig."

"Jeg formoder, De anser mig for egoistisk og ussel, som bringer Dem op i dette," sa Lorry.

"Nei. Nu jeg har begyndt paa det, vil jeg fuldføre det. Det faar gaa, som det kan," sa Kapteinen bestemt.

"De er den eneste, jeg vilde ofre min Ære for — undtagen én da. Har de aldrig tænkt paa at bli Forræder mod Prinsessen og kræve den Belønning, som er udsat for mig?"

"Ikke for en Million, Sir."

"Dere er en trofast Forsamling. Det maa jeg sige, Dangloss, Allode, Ogbot og De selv, fire hæderlige Mænd, som hun kan stole paa til Døden. Jeg er stolt over at have lært dere at kjende."

De var nu kommet til Hulen, hvor de holdt sig

skjult en Times Tid eller mere, og listet sig først frem, da Mørket begyndte at lægge sig over Dalen. Saa begyndte Nedstigningen. De krøb og løb nedover den bugtede smale Sti, og da de omsider kom til det lille Plateau, hvor Sommerboligerne laa, var de ganske udmattet og havde Skrammer baade hist og her. Nu var det lettere at komme frem, men de maatte være yderlig forsigtige. Bedst som det var, maatte de gjemme sig bag Husene eller lade sig falde ned i Grøfterne for at undgaa det patruljerende Politi eller de arphainske Sporhunde. Lorry var forbauset over, hvor stor Aarvaagenheden var, men saa fortalte Kapteinen ham, at den almindelige Mening var, at han var skjult i eller nær ved Byen. Man søgte ham lige ivrigt i Edelweiss og Omegn sam man gjorde det i Paris, Wien og selv i London.

Flygtningen begyndte at forstaa, hvor fast bestemt man var paa at fange ham, og hvor elendige hans Udsigter var, hvis det lykkedes dem. Han følte det, som om hele Verden var fuld af Fiendtlighed. Luften var fuld af Had, Grunden han stod paa, Træerne og Klipperne var opfyldt af Hevntørst, og han syntes ubarmhjertige Hænder strakte sig frem af Mørket for at gribe ham. En eneste trofast Kjærlighed stod alene mod hele dette universelle Ønske om at kunne dræbe ham. En svag Kvinde beskyttet ham tappert og uden Vaklen mod alle disse mægtige Kræfter. En uendelig Hengivenhed for hende gjennemstrømmet ham og en grænseløs Længsel efter endda engang at trykke hende til sit Hjerte. Vemodigt hang hans Blik ved et blaf-

rende Lys langt dernede. Guinnox havde vist ham det og sagt, at det var Lyset i Prinsesse Jetives Soveværelse.

Dette Lys havde brændt hver Nat siden han kom op til Klostret. Trofast og ømt havde det skinnet for ham i alle disse triste Nætter, et Bud fra det ene Hjerte til det andet. Endelig listet de sig da ind i Edelweiss's trange Gader. Lorry saa sig tilbage og gysede, uagtet Natten var varm og stille. Det var, som om han havde været borte fra Verden. Han følte sin uendelige Ensomhed og Lidenhed og greb uvilkaarlig med Tillid og Taknemmelighed fat i sin Ledsagers sterke Arm.

"De forstaar, hvad dette betyder for mig," sa Guinnox alvorligt, da de stanset for at hvile. "Hun vil kalde mig Deres Morder og forbande mig for mit Forræderi. Jeg er den første, som vanærer Navnet Guinnox."

Prinsesse Jetive havde ikke et Sekund vaklet i den Beslutning hun havde fattet den stormfulde Nat, da hun ofret Stolthed og Pligt for Kjærlighedens og Retfærdighedens Alter. Prins Bolarez's Ultimatum næsten tilintetgjorde hende, men hun rettet sig igjen tappert og forblev tro og standhaftig mod den Mand, hun havde skjult i Klostret. Det eneste, hun kunde haabe at opnaa, var at redde hans Liv, og det vilde hun gjøre; det fik koste, hvad det vilde.

Hun kunde ikke være noget for ham, ikke engang en Ven. Saa længe han levet, vilde han bli anset for Prins Lorenz's Morder. Hun selv, Prinsessen af

Graustark, havde maattet sætte en Pris paa hans Hoved. Af den Grund vilde han altid maatte bli en Flygtning, og hun mindst af alle kunde haabe at se ham. Hun havde havt en kort og lykkelig Drøm, men Virkeligheden havde ubarmhjertig revet den itu. Bare den Kjendsgjerning, at hun og hun alene var ansvarlig for hans Flugt, satte en uoverstigelig Hindring imellem dem.

Men mens hun standhaftig holdt fast ved sin Bestemmelse, var hun fuldt paa det rene med, hvad hun skyldte sit Land. Et Ord fra hende vilde afvende hele den Ulykke, som truet det.

Hele Graustark troede blindt paa hende. Hvis de vidste, hvordan det i Virkeligheden forholdt sig, vilde de faa et Slag, som de aldrig vilde komme over.

Hendes Hjerte var opfyldt af Kjærlighed til Lorry, hun længtes efter at forsikre ham om den, men hvordan kunde hun betro sig til Guinnox. I timevis kunde hun sidde ved Vinduet med Øinene fæstet paa det fjerne Kloster og undre sig over den Forandring, som var kommet ind i hendes Liv ved denne sterke Amerikaner. Hun havde ingen Fortrolig. De, som stod hende nær, havde sine egne Tanker, men hun gav dem ingen Oplysninger. En stolt Skyhed forbød hende at vise nogen, hvad der boede i hendes Hjerte. Hun kunde ikke glemme, at hun var en Prinsesse.

Grevinde Dagmar ærgret sig over hendes Tilbageholdenhed og forsøgte paa alle Vis at faa noget ud af hende, men forgjæves. Harry Anguish, som tilbragte meget af sin Tid paa Slottet og som regelmæs-

sig lurte sig fra Vagten ved Porten, var ligesaa ivrig som Grevinden i den Retning, men han blev ogsaa skuffet. Han kunde ikke forstaa sig paa hende. Tilsyneladende var hun ganske som ellers, saa frisk og straalende ud og havde altid et muntert Smil og Svar paa rede Haand. Ved de store Modtagelser og Forsamlinger var hun Livligheden selv saa meget endog, at Hoffet undret sig ikke saa lidet. Ikke et Ord hørte man om Flygtningen. Eftersom den skjæbnesvangre Dato kom nærmere og nærmere, blev alle mere og mere forpinte og urolige. Hun alene syntes at være rolig. Men hvis nogen havde seet hende, naar hun var alene om Aftenen paa sit Værelse, vilde de ikke have gjenkjendt sin Herskerinde.

Tunge om Hjertet saa Graustark-Folket den 19de komme og gaa. Endda havde man et svagt Haab om, at noget uventet skulde ske. Dyb Stilhed herskede i det gamle Slot. Nede i Byen vandrede Borgerne rastløse omkring, behersket af den ene Tanke, at imorgen var det ude med Graustark. Landet skulde deles i to, staa vanæret for hele Verden.

Og paa dette ulykkelige Lands Trone sad den unge Prinsesse, den stolte, modige Jetive. Alle vidste, at hun maatte lide mest, og at Slaget rammede hende haardest. Der sad hun barmhjertig og ubarmhjertig for sin Kjærligheds Skyld. Og under hendes Trone krøb de sex Mænd sammen, som sad inde med hendes Hemmelighed. De alene saa ind i Prinsesse Jetives Hjerte og følte Byrden af hendes Offer. De forstod, at hun vilde ikke tale, og at Graustark var dømt.

Loyale sammensvorne mod det, som de elskede høiere end deres Liv, kunde de bare lide i Taushed. Hun led det ske fordi hun elskede ham, og fordi han var uskyldig.

Fuldt paa det rene med hendes financielle Bekymringer, benyttede Prins Gabriel sig af den Fordel, hans Rivals Død havde git ham, og fornyede sin indtrængende Beilen. Ikke før var den myrdede Prins ført ud af Slottet, før han stadig kom der. Hun var nødt til at modtage ham, men negtet at høre paa hans Forslag.

Hun vidste jo, at han var den mystiske Michael og hadede og afskyede ham, men turde ikke offentlig blotstille ham.

Da Dawsbergen var for mægtigt til at bli gjort til Fiende paa dette kritiske Tidspunkt, maatte hun finde sig i hans modbydelige Nærværelse og forsøgte paa at faa et Slags Herredømme over den voldsomme, varmblodige unge Fyrste. Sommetider var hun saa fortvilet, at hun længtes efter Døden, andre Gange syntes hun, hun maatte gjøre Oprør mod den Skjændsel, hun var udsat for. Hun forstod næsten ikke, hvordan hun holdt det ud og graat i Stilhed Taarer af Ydmygelse og Vrede.

Han vidste, hvor hjælpeløs hun var, kom sent og tidlig til Slottet, og blev mere og mere paatrængende. Saa besat var han af denne Lidenskab, at han gik til Borgerne i Byen og forsøgte at faa dem til at sende en Bønskrivelse til Prinsessen om, at hun maatte modtage hans Tilbud og frelse sit Land. Men

Graustark var loyal. Ikke en vilde høre paa ham, men fortalte ham, at de heller vilde finde sig i Tabet af hele Kongedømmet end i det Giftermaal, han ønsket. Sit sidste Mesterstykke i denne Kamp udførte han den 19de om Eftermiddagen, da hele Edelweiss var i en Tilstand af dyb Nedslaathed, og Prinsessen selv var saa forpint, at hun næsten ikke kunde skjule det mere.

Bolarez af Axphain var med nogen af sine Lorder Gjæst paa Slottet. Hans Armé paa 5,000 Mand laa i Leir nordenfor Byen. Med den forhadte Kreditor i Slottet og hele Folket fortvilet ved Tanken paa næste Dag, spillede Gabriel ud, det som han ansaa for sit bedste Kort.

Han udbad sig en Audiens hos Jetive, som blev ham tilstaaet. Hun modtog ham i Tronsalen, hvor hun skulde møde Bolarez den næste Morgen.

Der sad hun paa Tronstolen og ventede den forhadte Beilers Komme. Han kom, fulgt af otte kraftige Mænd, som bar paa en lang Jernkiste. Jetive og hendes Adelsmænd saa overrasket paa denne usædvanlige Fremgangsmaade. Gabriel faldt paa Knæ foran Tronen og sagde, idet Stemmen skalv af Iver og Frygt:

"Imorgen, Deres Høihed, er et Vendepunkt i to kanske tre Fyrstendømmers Historie: Graustark, Axphain og Dawsbergen. Jeg tar Dawsbergen med paa Grund af den levende Interesse dets Hersker har i det, som her skal foregaa. Det staar i min Magt at yde Hjælp i denne Prøvelsens Time, og jeg bøn-

falder Dem at høre paa mine Forsikringer om mit inderligste Venskab — ja Tilbedelse. Imorgen skal De altsaa betale Prins Volarez 25 Millioner Gavvos eller opgive Halvparten af Deres Land. Det er Dem umuligt at faa reist mere end 15 Millioner. Han vil ikke vente, og De er hjælpeløs. De ved, hvad jeg før har tilbudt. Jeg gjentar idag mit Tilbud og vil give Dem Beviser paa, at jeg er istand til at opfylde mine Løfter. Hvis De vil modtage det Laan,, jeg tilbyder Dem, kan De imorgen overlevere Prinsen den Sum, han forlanger i Guld. Aabne Kisten, Ricardo!"

Manden gjorde som befalet. Kisten var fuld af Guldmynter.

"Der er Pengene. Betal Volarez og skjænk Gabriel den store Lykke, han saa inderlig begjærer."

Der blev dyb Stilhed i Salen.

"Renterne af dette Laan er ikke alt, hvad De forlanger, eftersom jeg forstaar," sa Halfont omsider langsomt. Hans sorte Øine lynede. De forlanger noget, som Graustark ikke er villig til at sælge — dets Herskerindes Haand. Hvis De er villig til at give os dette Laan paa rimelige Betingelser og tar Deres Ægteskabstilbud tilbage, kan det hænde vi blir enige."

Gabriels Ansigt udtrykte den dybeste Skuffelse. Han pustet tungt, og hans Hænder skalv.

"Jeg har Deres Herskerindes Lykke paa Hjertet ligesaa meget som min egen," sa han. "Hun skal aldrig mangle min Hengivenhed. Hun skal aldrig føle en Smerte."

"De er altsaa fast bestemt paa at holde fast ved Deres oprindelige Forslag?"

"Hun vilde jo ha giftet sig med Lorenz for at frelse sit Land og beskytte sit Folk. Er ikke jeg ligesaa god som ham? Hvorfor ikke — — —" begyndte Gabriel ondskabsfuldt, men Jetive reiste sig i sin fulde Høide, og med blussende Kinder og flammende Øine sa hun:

"Gaa, jeg vil ikke høre paa Dem. Ikke et Ord mere!"

Uden at sige et Ord forlod han Salen. Hoffet saa paa hende, da hun stod der rank og ubevægelig, hendes blege Ansigt var som forvandlet.

23de Kapitel. — Et natlig Besøg.

I et mørkt, fugtigt lidet Rum under Slottet gjennemlevede Grenfall Lorry et Aar i en Dag. Kaptein Guinnox havde bragt ham til Løngangen ved Daggry den 19de, og han var for Øieblikket i Sikkerhed. En liden behændig skjult Aabning i Muren, som omgav Parken, gav Adgang til Løngangen. Saa kom man til en liden Stendør, gik nogen Trin ned og var inde i den underjordiske Gang. Den var omtrent en Kvart Mil lang. Ved Enden af denne var en Trap, som førte op til en bevægelig Væg. Man trykkede paa en Knap, og man var inde i Slottet eller rettere sagt i Kapellet lige bag Alteret. Det var her, at Jetive nogen Uger i Forveien havde ombyttet sin Soldateruniform med sine egne Klæder, og da hun ved

Daggry havde mødt en Tjener der, troet han bare, at hun var gaaet derned for at bønfalde Gud om at hjælpe hende i hendes Vanskeligheder.

Lorry var naturligvis utaalmodig og vilde ikke høre Tale om at vente, men Guinnox fik ham overtalt. Han maatte finde en Anledning til at føre ham uset op til Prinsessen. Guinnox havde det hemmelige Haab at Prinsessen skulde faa ham overtalt til at vende tilbage til Klosteret. Han lovede at underrette hende om, at han var dernede i det underjordiske Rum og ordne det saa, at de kunde mødes. Men den stakkels Mand kunde ikke finde Mod til at fortælle hende om sin Ulydighed. Han kredset om hende den hele Dag, hun syntes hans Opførsel var besynderlig, men anet jo ikke Grunden.

Saa maatte Lorry komme gjennem Dagen, saa godt han kunde. Guinnox havde bragt ham Lys, Mad og Sengklæder, Lysene tændte han, men rørte ellers ikke noget. Time efter Time forløb, ingen kom. Hans Længsel efter hende var ubeskrivelig.

Mens han gik op og ned i Rummet som et vildt Dyr i Bur, dvælede han ved Erindringen om alt, hvad de havde oplevet sammen. Kjøreturen i West Virginia; da han kom ind i hendes Sovekærelse for at frelse hende fra Gabriel, den Eftermiddag i Tronsalen, og vidunderligst af alt at tænke tilbage paa — Turen til Klostret. Vaagen og i Drømme kunde han føle den lille slanke Soldat der ved Siden af sig i Vognen, og det vidunderlige Øieblik, da han opdaget, hvem hun var, og havde hende i sine Arme. Alt var

nu et Kaos i ham. Kjærlighed og Frygt, Engstelse for hende og sig selv, alt det frygtelige, som laa mellem dem. Hvad skulde der bli af ham? Hvordan vilde dette ende? Hvad vilde de næste Øieblik bringe?

Han saa tilbage, saa sig selv for et Aar siden. Var det virkelig ham som gjennemlevet alt dette forunderlige?

Først Kl. 9 om Aftenen kom Guinnox til ham. Hundrede Gange havde han set paa Klokken, løbet op og ned i Løngangen for at finde ud igjen, skreget høit i sin Fortvilelse.

"Har De seet hende," raabte han og greb fat i Kapteinens Haand.

"Jeg har, men ved Gud jeg kunde ikke fortælle hende hvad jeg havde gjort. Jeg ved, hvor forfærdet og rystet hun blir, naar hun faar høre, at De er her."

"Men hvordan skal jeg da faa se hende? Idiot! skal jeg være her til evig Tid."

"Vær taalmodig! De skal faa se hende inden en Time. De ved, hvilken frygtelig Dag det blir for hende imorgen. Hun har git Ordre om, at hun ikke vil se nogen, ikke engang Grevinde Dagmar iaften. Bassot, en ny Vagt, har Ordre til at passe paa, at ingen kommer ind til hende. Han er syg, og jeg har lovet, at han skal bli afløst Kl. 11. Det er Dem, som skal afløse ham. Der er Dannox's Uniform, som omtrent var af Deres Størrelse. Tag den paa. Jeg tror ikke, det blir vanskeligt at komme derop for hele Slottet lader til at være uddøet.

Han kastede Klæderne fra sig paa en Stol, og Lorry

var ikke sen til at tage dem paa. Inden et Par Minuter stod han der i den kongelige Vagtuniform. Han skalv af Nervøsitet, da de gik opover Trappen, som førte til Kapellet. Det skjæbnesvangre Øieblik var altsaa kommet. Guinnox trykkede paa Knappen, Væggen gled lidt tilside, og de lyttet intenst nogen Minuter. Det svagt oplyste Kapel var tomt. Det store Orgel saa ned paa dem, og Lorry ventede hvert Øieblik, at det skulde bryde frem i en Strøm af Toner. Det forekom ham, at det var levende, og bebreidende passet paa hver af deres Bevægelser. De listet sig nu stille hen til den Dør, som førte hen til Hallen udenfor. Der stod en Lanse ved Døren.

"Tag den," sa han kort.

Et Øieblik senere var de derude og gik henimod den brede Marmortrappe. De passerte flere Tjenere i Hallen og hørte Grev Halfonts Stemme i Forværelset. Da de nærmet sig Trappen, hvem skulde komme springende ned uden Harry Anguish, som hilste paa Guinnox og gik raskt gjennem Korridoren. Han havde tydeligvis aflagt Grevinden en Visit.

"Der gaar Deres Gidsel," sa Kapteinen barskt.

Lorry havde havt hele sin Selvbeherskelse behov for ikke glædestraalende at gribe sin Vens Haand.

De gik tilsyneladende rolige opover Trappen og stod snart udenfor Prinsessens Dør.

En høi Officer stod udenfor den.

"Her er Deres Afløsning, Bassot. De kan gaa," og med et ligegyldigt Blik paa den fremmede Soldat,

gik han nedover Hallen, glad over at kunne komme i Seng.

"Er hun der?" hviskeт Lorry, ganske syg af Spænding.

"Ja. Dette betyder kanhænde Døden for Dem og for mig, men De vilde jo have det saa. Vil De forklare hende, hvordan det hele er gaaet for sig?"

"Hun skal nok faa vide Sandheden, min Ven."

"Vent et Øieblik nu, og bank saa paa Døren. Kanhænde hun ikke svarer, men opgiv det ikke. Dersom hun spørger Dem, hvad De ønsker, saa gaa bare raskt ind og luk Døren efter Dem. Den er ikke laast. Kanhænde hun besvimer eller skriger, forsøg om mulig at forhindre det. Om en Time er jeg her igjen for at føre Dem tilbage til Løngangen."

"Aldrig. Jeg er kommet for at frelse hende og hendes Land, og jeg overgir mig iaften allerede."

"Jeg havde haabet at faa Dem overtalt. Iaften kan De i ethvert Fald ikke gjøre det. De glemmer, at Deres Besøg kompromitterer hende."

"Det er sandt. Det havde jeg glemt. Ja — saa gaar jeg tilbage med Dem, men imorgen er jeg Deres Fange, ikke Deres Ven."

"Vær forsigtig," sa Kapteinen og forlod ham.

Lorry banket paa, og Hjertet stod stille i ham, mens han ventet paa Svar. Ikke en Lyd derinde. En Følelse af Frygt snørede hans Strube sammen.

"Vel?" kom det omsider derindefra. Det var den Stemme, han tilbad.

Nu nølede han ikke et Sekund. Hurtigt aabnede

han Døren og lukkede den efter sig. Hun sad og skrev foran sit Skrivebord, — saa op overrasket og misfornøiet.

"Jeg sa jo, at jeg ikke vilde bli forstyrret. — Aa min Gud!"

Hun reiste sig vaklende og var i hans Arme, før hun kunde sige et Ord mere. Hvis han ikke havde støttet hende, vilde hun have faldt. Hendes Hænder og Ansigt var iskolde, hendes Øine udtrykte den dybeste Rædsel.

"Min Elskede — min Dronning!" raabte han lidenskabelig. "Endelig er jeg hos dig. Se ikke slig paa mig. Jeg kunde ikke — kunde ikke være borte fra dig. Jeg kan ikke tillade dette Offer. Tal til mig! Se ikke saadan paa mig!"

Undrende og i Tvil saa hun paa ham med sine store blaa Øine.

"Er jeg vaagen?" mumlet hun og strøg ham over Ansigtet med skjælvende Hænder. Er det virkelig dig?" Et Smil for som et Solstreif over hendes Ansigt, men det var en kortvarig Glæde.

Rædselen greb hende igjen, og krampagtig greb hun fat i hans Arm.

"Hvordan kommer du her?" raabte hun; "det er Vanvid. Hvorfor og hvordan er du kommet ind i dette Værelse?"

Han lo henrykt som en Skolegut og begyndte at fortælle hende alt, som var foregaaet de sidste 24 Timer og sluttede med det Kneb, som gav ham Retten til at gaa ind i hendes Værelse.

"Og alt dette for at se mig," hviskede hun.

"For at se dig og for at frelse dig. Jeg ved, at Gabriel har plaget dig, og at du maa opgi dit halve Kongedømme imorgen. Fortæl mig alt. Det er vel Grund nok til, at jeg er kommen."

Hun satte sig ved Siden af ham paa Sofaen, fortalte ham om alt, hvad der var foregaaet med Gabriel, hvordan Udsigterne for næste Dag var og forsøgte at overbevise ham om, hvilken Lykke det havde været for hende at kunne redde ham fra en ufortjent Død. Han opnaaede den kongelige Tilgivelse for Guinnox og roste ham op i Skyerne. Saa vidunderligt var det for dem at være sammen igjen, saa salige var disse Øieblikke, at ingen af dem tænkte paa, hvad Følgerne vilde blive, hvis han blev opdaget derinde i hendes Værelse udklædt som en af hendes Livvagter. Han glemte, hvad han var kommet for, før hun kommanderte ham til at reise sig og lade hende se, hvad Slags Soldat han var. Han lo, for op og stod med stram militær Hilsen foran hende.

Hun lænede sig tilbage mellem Puderne og betragtede ham fra Top til Taa.

"Du er en ganske god Soldat," sa hun og sænket Øienlaagene lidt.

"Ikke saa fuldkommen, som du var," sa han.

Hun blev rød og fortalte ham, at det var uvenlig af ham at minde hende om det.

Men hendes Hentydning til hans Uniform bragte hans Tanker tilbage til det Spor, hvor de havde været, før han bankede paa hendes Dør. Han havde

ikke fortalt hende, hvad han havde bestemt sig til, og det blev ham mere og mere vanskeligt at sige det. Han turde næsten ikke se paa hende, slig som hun sad der og fulgte ham med straalende Øine.

"Saa er du en tapper Soldat istedet," sa hun. "Der behøves Mod for at komme til Edelweiss, hvor Hundreder af Mennesker er færdige til at gribe dig — en Flok Blodhunde."

"Jeg maatte være den elendigste Kryster, hvis jeg blev deroppe og lod dig kjæmpe hernede alene. Jeg kom for at hjælpe dig, som jeg maatte og skulde."

"Men du kan intet gjøre, kjære. Du gjør det bare værre ved at komme til mig. Jeg har kjæmpet saa haardt mod Ønsket om at være nær ved dig, i Dage og Nætter har jeg kjæmpet, og nu, da jeg havde vundet Slaget, kommer du og river ned igjen de Mure, jeg medsaa megen Møie har bygget op omkring mig. Se! Her paa Skrivebordet er et Brev, jeg holdt paa at skrive til dig. Nei, du skal ikke læse det. Ingen skal vide, hvad det indeholder."

Hun for hen til Skrivebordet, greb flere tæt beskrevne Ark, som laa der og holdt dem over Vorstabelen.

Han stod midt i Værelset, og en Følelse af uendelig Trøstesløshed sneg sig over ham. Hvordan kunde han miste denne Kvinde?

"Imorgen Aften kommer Guinnox for at føre Dem fra Klosteret til den By langt mod nord, som han har fortalt Dem om. Tre Dage senere kommer Anguish did. Det gjælder saa derfra at komme til Amerika

saa hurtig som mulig. Dette var et Brev til Dem. I det sagde jeg mange Ting og forsøgte at skrive Farvel, da De kom ind. De kan forstaa min Forbauselse, ja — og min Rædsel. Aa Gud! I hvilken Fare er De ikke her! Hvert Minut kan De bli opdaget, og det er det samme som Døden for Dem. De er uskyldig. Men intet kunde frelse Dem. Migrox har fundet en Mand, som sværger, at han saa Dem gaa ind i Lorenz's Værelse."

"Det er rigtignok en sort Løgn," sa Lorry. "Jeg var ikke nær det."

"Ja, men der ser De jo netop, at de sky intet Middel for at faa Dem dømt. Faar De fat paa Dem, er det umuligt at frelse Dem. De ved nu, at jeg elsker Dem. Vilde jeg ellers frasige mig Halvparten af mine Fædres Land? Bolarez vil med Glæde give os ti Aars Udsættelse, hvis han bare kunde faa Dem i sine Klør. Og for at se mig løber De nu denne Risiko, ødelægger alt det, jeg har planlagt og lidt saa forfærdelig for. Kunde De ikke ha været tilfreds med det sidste Farvel deroppe i Klosteret? Er det ikke grusomt mod os begge — mod mig i Særdeleshed, at vi skal have Afskeden opigjen?"

Hun kastet sig ned i Sofaen og gjemte Ansigtet i sine Hænder.

"Jeg maatte se Dem," sa han. "Man skal ikke dræbe mig, og De skal heller ikke ofre Deres Land. Værre end alt andet — jeg frygtet for, at De kunde give efter for Gabriel —."

"Aa, De fornærmer mig ved at sige det. Jeg gav

efter for Lorenz, fordi jeg ansaa det for min Pligt, og fordi jeg ikke turde tilstaa for mig selv, at jeg elsket Dem. Men Gabriel!" udbrød hun med dyb Foragt. "Jeg gifter mig aldrig, Grenfall Lorry! Jeg kan ikke gifte mig med den, jeg elsker, det ved De. Det vilde være Daarskab at tænke sig Muligheden af det. Naar De imorgen Aften forlader Graustark, tar De mit Hjerte, mit Liv, min Sjæl med Dem. Jeg skal aldrig se Dem mere. Gud hjælpe mig, fordi jeg maa sige dette. Jeg vil ikke tillade Dem at se mig igjen. Jeg kan ikke holde det ud, siger jeg Dem. Den svageste og den sterkeste af Guds Skabninger er dog en Kvinde."

Pludselig for hun sammen og reiste sig op i Sofaen.

"Saa nogen at De kom herind? Var Guinnox sikker paa det?"

"Vi passerte flere, men ingen kjendte mig. Jeg vil gaa, hvis det gjør Dem saa ulykkelig at jeg er her," sa han mørkt.

"Det er ikke det — ikke det. Men en eller anden Spion kan have set Dem. Jeg har en underlig Følelse af, at de mistænker mig og bevogter mig. Hvor er Guinnox?"

"Han sa, han vilde komme og hente mig om en Time. Den er snart forbi nu. Hvor Tiden har fløiet. Jetive, Jetive, jeg kan ikke gi dig op!" raabte han og sank i Knæ foran hende.

"Du maa — og du skal —. Du maa gaa tilbage til Klostret i Aften. Aa, hvor jeg kommer til at bede

om, at du naar det i Sikkerhed. Og du maa komme bort fra dette ulykkelige Land saa hurtigt som muligt. Se, om Guinnox er udenfor Døren. Vær snar. Jeg blir gal naar jeg tænker paa, at du kan bli fundet her og bli forhindret i at komme tilbage til Klostret."

Hun stod der skjælvende. Han saa, hvor hun kjæmpede med sig selv. Hvor gjerne vilde hun ikke beholde ham hos sig, men Ængstelsen og Omhuen for ham var sterkest.

"Jeg agter ikke at vende tilbage til St. Valentine," sa han langsomt.

"Men jeg har ordnet det slig, at De kan forlade det imorgen. De kan ikke undkomme gjennem Byen, der er Vagter overalt."

"Har det ikke faldt dig ind, Jetive, at jeg kanske ikke vilde flygte?"

"Ikke vilde flygte? Hvad mener De?"

"Jeg vil ikke forlade Edelweiss, Elskede, jeg vil fremstille mig for Retten."

Hun saa rædselsslagen paa ham et Øieblik og sank tilbage i Sofaen med en lav Stønnen.

"Sig ikke det — for Guds Skyld. Jeg forbyder Dem at tænke paa det. De kan ikke ville gjøre dette efter alt, hvad jeg har gjort for Dem. Du mener det ikke? Gjør du vel?"

Han satte sig ved Siden af hende og drog hende ind til sig.

"Jeg kom og vil ikke tillade dig at gjøre denne Opofrelse for min Skyld. Jeg ved, hvad Bolarez har

foreslaaet. Hvis jeg fremstiller mig, faar du de ti Aars Udsættelse. Jeg ser, hvad som er min Pligt. Jeg er ingen krysteragtig Forbryder, og jeg er ikke ræd for at staa Ansigt til Ansigt med mine Anklagere. Selv om det værste skulde hænde, kan jeg jo bare dø en Gang."

"Dø bare en Gang," gjentog han som i en Drøm.

"Jeg kom hid for at fortælle dig, hvad jeg havde bestemt mig til, nemlig at frelse dit Land, beskytte dit Folk og be dig huske paa, at jeg vilde lide Døden Tusen Gange for at tjene dig og dine."

"Efter alt hvad jeg har gjort — alt hvad jeg har lidt," mumlede hun fortvilet. "Nei, nei! Du faar ikke Lov. Du er mere for mig end mit Kongerige end alle Mennesker paa Jorden. Du har faat mig til at elske dig. du har bragt mig til at afsky den Trone, som adskiller os, og du skal ikke tvinge mig til at ødelægge det svage Haab som holder mig oppe. Det Haab, at kanhænde kommer der en Dag — —"

"At der kommer en Dag — — da du vil bli min?"

"Jeg siger ikke det. Nei, jeg sa ikke det. Men for min Skyld — min Skyld — reis herfra. Frels dig! Du er alt, hvad jeg har at leve for."

Hun slog Armene om Halsen paa ham og hendes Øine saa bønfaldende ind i hans.

"Du glemmer de Tusener, som elsker dig og stoler paa dig. Fortjener de at bli gjort en slig Uret."

"Nei, nei. Aa, jeg ved, at jeg har bedraget dem, gjort hele Nationen til Tiggere. Men jeg kunde ikke

lade en Uskyldig bli dømt. De kan ikke forlange det af mig. Du faar mig ikke overbevist. Det maa bli som jeg ønsker. Aa, hvorfor kommer ikke Guinnox og henter dig."

Hun reiste sig og gik, ude af sig selv, frem og tilbage paa Gulvet.

"Han følte, at hans Beslutning begyndte at vakle, at han begyndte at give tabt i denne Kamp mellem Kjærlighed og Retfærdighed.

Da banket det paa Døren. Han for op og hvisket: "Det er Guinnox. Nu gjælder det at komme useet ud herfra."

Jetive løb hen til ham, lagde begge sine Hænder paa hans Skuldre og raabte med Fortvilelsens Styrke: "Du vil vende tilbage til Klostret! Du vil forlade Graustark. For min Skyld — for m i n Skyld."

"Han nølede, saa gav han det op — ofret sin Ære paa Kjærlighedens Alter.

"Ja," sa han hæst.

"Tap, tap, tap! paa Døren igjen. Endnu engang trykket han hende i sine Arme, slap hende saa.

"Kom!" raabte hun.

Døren fløi aaben — en Tjener viste sig i den — en Mand fulgte ham i Hælene — — Gabriel.

24de Kapitel. — I Fængslets Celle.

Dyb Taushed herskede et Øieblik. Saa kom Gabriel ind i Værelset. Øinene lyste af Jalousi og Triumf. De stod der uden at kunne røre sig eller sige et Ord.

"Nu er han fortabt," for det gjennem hendes fortumlede Hjerne. "Jeg har ødelagt hende for bestandig," tænkte han. Gabriel af alle Mennesker i Verden — — —

"Jeg kommer nok ubeleiligt," sa han haardt. Han saa frygtelig ud, Aarerne i Tindingerne og paa Halsen var ganske opsvulmet.

"Jeg forstyrrer kanske. Jeg vidste ikke, at De ventet to, Deres Høihed." Det var umuligt at misforstaa ham. Han vilde give det Indtryk af, at dette var et aftalt Møde, at hun havde tilladt ham at aflægge dette Besøg i hendes Værelse ved Midnatstider.

"Hvad mener De med at komme paa denne Tid?" stammede hun og forsøgte at fatte sig. Lorry stod lige bagenfor hende. Han forstod Prinsen og forsøgte at komme hende til Undsætning og tage Braadden væk fra hans ondskabsfulde Ytring.

"Hun ventet ikke mig," sa han med et truende Glimt i Øiet. Han havde Pistolen i Haanden. Gabriel saa det, men ikke Prinsessen, hun saa hele Tiden paa Gabriel.

"Nu tør jeg spørge om Grunden til Deres Komme?"

Gabriels Aandsnærværelse frelste ham fra Døden. Han saa, at han kunde ikke fortsætte, som han havde begyndt, der var Mord i Amerikanerens Øine. Som den Ræv han var, snudde han om og med et Udtryk af den dybeste Ærbødighed i sine Øine, sa han:

"Jeg havde en Mistanke om, at De var her min gode Ven, og jeg kom for at bli sikker i min Sag. Af hvilken Grund er D e her, om jeg tør spørge?" Han knyttet Hænderne og stirrede paa ham med et ondskabsfuldt Smil.

"Jeg er her som Fange," sa Lorry tappert. Gabliel lo haanligt.

"Og hvor ofte har De været her som Fange da? Midnat og alene i Prinsessens Værelser. Vagten bortsendt. Fange hvad? Hvilket Fængsel dette er!"

"Stans!" sa Lorry kridhvid i Ansigtet. Prinsessen begyndte nu at forstaa. Hendes Øine udvidet sig af Forfærdelse, hun rettet sig stolt op og blev blussende rød.

"Jeg forstaar det hele. De har været paa Slottet hele Tiden. Rigtig en god Idé! De kunde ikke gifte Dem med ham, nei — han er ikke Prins. Men De kunde faa ham hid og skjule ham der, hvor det ikke vilde falde nogen ind at søge ham — i Deres Værelser —"

Ude af sig selv af Raseri for Lorry løs paa ham, saa han ikke fik fuldende Sætningen.

"Din Løgner! Din Hund! Jeg dræber dig for det der!" raabte han, men før han fik Tag i Stru-

den paa ham, havde Jetive forfærdet grebet Lorry i Armen.

"Ikke det! skreg hun. Dræb ham ikke. Det maa ikke bli noget Mord her."

Modstræbende slynget han Gabriel fra sig. Hun havde frelst Bagvaskerens Liv, men saa var det ogsaa forbi med hendes Mod. Hun saa hjælpeløst paa Lorry og hviskede:

"Jeg — jeg ved ikke, hverken hvad jeg skal sige eller gjøre. Jeg kan ikke tænke mere!"

"Mod, Mod!" sa han ømt.

"Dette skal De komme til at undgjælde for," skreg Gabriel. "Om De ikke er Fange nu, skal De nok bli det. Der skal bli én slig Skandale i Graustark imorgen, at Prinsessens Fædre skal snu sig i sine Grave af Fortvilelse. Jeg skal nok sørge for, at De blir Fange."

Han forsøgte at komme hen til Døren, men Lorrys Revolver tog Sigte paa hans Hode.

"Hvis De rører Dem, er De Dødsens."

"Verden vil forstaa, hvordan og hvorfor jeg faldt for Deres Haand og i dette Værelse. Skyd bare!" triumferte han.

Lorry følte fortvilet sin Afmagt. Prinsen havde de bedste Kort paa Haanden.

Et Ansigt viste sig pludselig i Døren, som forsigtig var blit aabnet udenfra. Guinnox gled ind i Værelset bag Prinsen og lukket Døren efter sig saa lydløst at ikke denne hørte ham.

"En Fange," spottet Gabriel. "Hvor er Vogteren tør jeg spørge.

"Her," raabte en Stemme bag ham. Prinsen snudde sig og stod Ansigt til Ansigt med Kapteinen for Livvagten.

"De giver mig sikkerlig Tilladelse til at tale nu, Deres Høihed," sa han betydningsfuldt til Prinsessen.

"Hvordan er De kommen hid?" spurgte Gabriel forbauset.

"Jeg bragte min Fange hid. Hvor skulde jeg saa være henne uden for at passe paa ham?"

"Naar kom De herind?"

"For en Time siden."

"De var her ikke, da jeg kom."

"Jeg har staaet her paa denne Plet hele Tiden. Jeg har nok set, at De har været svært ophidset, men jeg synes, det er rart, at De ikke har set mig," løi Guinnox.

Gabriel saa sig hjælpeløst omkring.

"Var De her, da jeg kom ind?" sa han tvilende.

"Spørg hendes Høihed," smilte Guinnox.

"Kaptein Guinnox bragte Fangen hid til mig for en Time siden," sa hun mekanisk.

"Det er Løgn!" raabte Gabriel. "Han var ikke her, da jeg kom ind."

Guinnox lagde sin Haand tungt paa Prinsens Skulder og sa truende.

"Jeg var her, og jeg er her. Tag Dem ivare for, hvad De siger. Hvis jeg gjorde det som var rigtigt,

skjød jeg Dem ned paa Flekken. De kom som en Tyv. De insulterer mit Lands Herskerinde. Jeg har fundet mig i det, fordi De er en Prins, men vogt Dem — vogt Dem! Jeg kunde glemme mig selv og kvæle Dem med disse mine to Hænder. Et Ord fra hendes kongelige Høihed, og De er dødsens."

Han saa spørgende paa Prinsessen, som om han gjerne vilde bringe det farlige Vidne af Veien. Men hun rystede paa Hovedet.

Lorry forstod, at nu var Turen kommet for ham til at hævde sig selv. Han stillede sig foran Prinsessen med bøiet Hoved og sa med en meget nedtrykt Mine:

"Jeg har altsaa bønfaldt forgjæves Deres Høihed. Jeg har svoret, at jeg er uskyldig i dette Mord, og De har sagt, at jeg skal ikke dømmes, uden efter Lov og Ret. Er det alt, hvad De kan tilstaa mig?"

"Det er alt," sa hun skarpt, det begyndte at gaa op for hende, hvor han vilde hen.

"De vil ikke straffe de stakkels Folk, som har holdt mig skjult alle disse Uger, for de er overbeviste om min Uskyldighed. Deres Kaptein som fandt mig i deres Hus iaften har ikke andet end godt at sige om Dem. Tør jeg bede Dem om dette til Gjengjæld for de smaa Tjenester, jeg kanske kan have ydet Dem. Jeg er færdig til at gaa med Dem naarsomhelst, Kaptein."

Gabriel hørte med et skeptisk Smil paa dette.

"Jeg er ikke en Idiot heller," sa han saa. "Hvor-

dan er det, Kaptein, at De tillader en Fange at beholde sin Revolver?"

De Sammensvorne blev lidt perplexe, men Lorry fattet sig strax.

"De bør ikke tillade denne Herre — Prins eller ikke Prins — at krydsexaminere Dem slig. Jeg er Deres Fange, og da er det jo ikke mere at sige om den Ting. Hvad kommer det Prinsen ved, hvordan det hele er foregaaet, eller hvorfor Deres Officer førte mig til Dem."

"De fik Befaling til at forlade mit Hus engang idag, og alligevel kommer De her som en Seierherre. De fortjener at dø for Deres Handlinger i Aften. Kaptein Guinnox vil De dræbe ham, hvis jeg ber Dem gjøre slut paa hans elendige Liv?"

Jetives Øine flammede af Vrede, hun haabede ogsaa kanske, at hun derved kunde skræmme ham til at tie.

"Jeg er fuldstændig villig. Med engang Deres Høihed? Kanske det er bedre i Hallen!"

"For Guds Skyld myrd mig ikke! Lad mig gaa," klynket Prinsen.

"Jeg mener ikke, at De skal dræbe ham nu, Guinnox, men hvis han sætter sin Fod indenfor disse Mure igjen, saa gjør det." Forstaar De?"

"Ja, Deres Høihed."

"Bring saa Fangen ned i en af Slotshallerne til imorgen, da skal han bli bragt til Taarnet. Prins Gabriel kan gjerne følge Dem ned i Hallen, hvis han har Lyst. Siden ledsager De Prinsen til Porten.

Hvis han vover at komme ind af den igjen, saa ved De, hvad De har at gjøre. Før dem begge bort."

"Jeg maa be Dem skrive en Pardon for de Folk, i hvis Hus Fangen blev fundet, Deres Høihed," sa Guinnox, som var slu nok til at se, at han der havde en Chanse til at sætte sig i Forbindelse med Prinsessen.

"Et Øieblik, Deres Høihed," sa Prinsen, som nu helt havde gjenvundet sin Fatning.

"Jeg forstaar Deres Stilling. Jeg har gjort en alvorlig Anklage mod Dem, men hvad jeg nu foreslaar Dem, haaber jeg De vil anse for rimeligt. Hvis ikke denne Mand blir fremstillet for Retten imorgen, anser jeg det for givet, at jeg har Ret til at fortælle alt, hvad som er hændt her iaften. Samtykker De i dette?"

Prinsessen blev om muligt endda blegere end før og kunde næsten ikke holde sig opreist.

"Det er et rimeligt Forslag, Deres Høihed," sa Lorry raskt. "Jeg finder mig i det uundgaaelige. Jeg gir Dem mit Æresord paa, at jeg ikke skal gjøre noget Forsøg paa at undgaa Loven."

"Jeg samtykker," mumlede Prinsessen svagt.

"Jeg vil se ham overleveret til Prins Bolarez," sa Gabriel ubarmhjertigt.

"Til Bolarez," gjentog hun.

Deres Høihed, tør jeg bede Dem skrive den Pardon, jeg bad om for lidt siden," faldt Guinnox ind. Hun gik som i Søvne hen til Skrivebordet. Dette var værre end Døden. Guinnox fulgte hende og hviskede

hende i Øret. "Vær ikke ræd. Ingen uden Prinsen ved om, at Hr. Lorry er her, og hvis han vover at anklage Dem, vil Folket rive ham i Filler. Ikke en vil tro ham."

"De — De kan frelse ham da," stønnet hun.

"Stol paa mig. Skriv, hvad De vil, til ham, og han skal faa det. Vær kjæk, og det skal gaa godt altsammen."

Hun skrev raskt nogle Linjer, og da hun var færdig, reiste hun sig og gav med et venligt Smil Brevet til Kapteinen.

"Jeg gir de stakkels Mennesker med Glæde min Tilgivelse," sa hun.

"Tusen Tak," sa Lorry og bukkede dybt for hende.

"Jeg er meget bedrøvet over den vanskelige Stilling, De befinder Dem i, Hr. Lorry. Det var for min Skyld, er det blit mig fortalt. Enten De er skyldig eller uskyldig er De min Ven og min Beskytter. Gud holde sin Haand over Dem." Hun gav ham rolig og behersket Haanden, som han bøiet sig over og kysset.

"Tilgiv mig den Uleilighed jeg har voldt Dem, Deres Høihed."

"De 5,000 Gavvos er Deres imorgen, Kaptein Guinnox. Jeg er meget tilfreds med Dem."

Den trofaste Kaptein bukkede dybt, en Byrde var lettet fra hans Samvittighed.

"Værsaagod mine Herrer," sa han, aabnet Døren, og uden et Ord mere forlod de Værelset.

Hun lukkede efter dem og stod ubevægelig, saalænge

hun kunde høre deres Fodtrin. Saa kastede hun sig ned i en Stol ved Skrivebordet, og der blev hun siddende til Daggry med Hovedet bøiet over Lorrys Revolver.

De tre gik nu i dyb Taushed gjennem Hallen, nedover Trapperne, indtil de kom ned til den fugtige lille Celle.

Før de traadte ind i den, stansede Gabriel og sa: "Jeg er ræd for — ja — at jeg har gjort hende Uret og dømt hende galt."

"De kommer nok til at se, at ikke h u n har bedømt D e m forkjert," sa Lorry barskt.

"Er det mig tilladt at have et Lys her, Kaptein?"

"De kan beholde denne Lygten," sa Guinnox. Idetsamme han satte den fra sig paa Gulvet, stak han noget i Haanden paa Lorry og hviskede:

"Læs dette. Jeg kommer tilbage om en Time".

Prinsen var nu inde i Cellen og saa sig nysgjerrigt og samtidigt frygtsomt om.

"Apropos, Deres Høihed, hvordan vilde De synes om at leve i et sligt Hul Resten af Deres Liv?"

"Gyseligt," sa Gabriel og skalv som et Aspeløv.

"Lyd mit Raad da: begaa ikke noget Mord, lei heller andre til at gjøre det."

De to Mænd saa hverandre ind i Øinene. Saa løb Prinsen ud af Cellen. Det var, som om han flygtede for en forfærdelig useet Fare. Guinnox laaste Døren, tændte en Fyrstik og bad ham gaa foran ham op Trappen. Inde i Cellen læste Fangen atter og atter Jetives usammenhængende Linjer:

"Dette er den eneste Udvei. Guinnox vil hjælpe Dem til at flygte iaften. Gaa, jeg bønfalder Dem, hvis De elsker mig, gaa! Gabriel har ingen Bevi-ser. Jeg ved ikke, hvordan jeg skal leve, indtil jeg ved, at De er i Sikkerhed. Tænk ikke paa mig, men frels Dem selv. Alt vil jeg ofre for at frelse Dem."

Han smilte trist, da han brændte "Pardonen". Havde han vaklet et Øieblik, gjorde den sidste Sætning slut paa det. "Alt vil jeg ofre for at frelse Dem."

Han lænede sig mod Muren og rystede langsomt paa Hovedet med det samme Smil paa Læberne.

25de Kapitel. — "Fordi jeg elsker ham".

Edelweiss var tidlig paafærde næste Morgen. Mas-ser af Mennesker var kommet til Byen, fra Bjergene, fra de sydlige Dalstrøg, fra Sletterne baade i Nord og Øst. En nedtrykt, men samtidig truende Men-neskemasse bevægede sig op og ned i Gaderne. Da Klokken nærmede sig 9, begav de sig alle paa Vei til Slottet. Tusener og atter Tusener samlede sig uden-for Slotsmurene og ventede paa Nyheder derindefra, de havde endda en Gnist af Haab om, at noget uven-tet skulde ske i sidste Øieblik, som skulde frelse Landet fra Skam og Ruin.

En Afdeling Soldater stod opstillet ved Portene for at passe paa, at ikke Menneskemassen trængte sig indenfor. Byen selv var som uddøet. Hele Nationen, lod det til, havde sat hverandre Stevne der udenfor

Indgangen til Slottet. De, som boede længst mod Nord, og som saa snart skulde komme ind under det arphaniske Herredømme, hulkede og jamrede sig over sin ulykkelige Skjæbne.

Lidt før ni kom Harry Anguish med sin Livvagt ridende op til Slottet. Dangloss red ved Siden af ham paa sin graa Hingst. Neppe var disse kommet indenfor Portene, før en Afdeling Kavalleri kom ridende op gjennem Avenuen. Nu begyndte der en Hylen, Piben og Hyssing. Forbandelser regnet ned over Rytterne; Axphanierne smilte haanlig over Folkemassens afmægtige Raseri, men følte sig dog alligevel lettet, da Portene lukkede sig bag dem.

Prins Volarez, Greven af Migrox og Ministrene var allerede paa Slottet, havde været der siden den foregaaende Dag. I Paladset var Ophidselsen intens, men undertrykt; det var, som om man næsten ikke turde puste. Da Prinsessens Kammerpiger kom for at vække hende Klokken 7, som de pleiede, saa de til sin Forbauselse, at der ikke var nogen Vagt ved hendes Dør. Prinsessen var ikke i sit Soveværelse. Sengen var urørt. Forskrækket løb de gjennem Værelserne. I Boudoiret fandt de hende sovende paa Sofaen, klædt i den samme Kjole, hun havde havt paa Aftenen i Forveien. Det første, hun gjorde, da hun var blit helt vaagen og havde faaet samlet sine forvirrede Tanker lidt, var at sende Bud efter Guinnox. Hun kunde næsten ikke styre sin Utaalmodighed, indtil hun af ham havde faaet Besked om, at Lorry var i Sikkerhed. Tjeneren som var sendt for at finde

ham blev længe borte. Hun havde havt Tid til at klæde sig om længe før, han kom tilbage med den Besked, at han ikke kunde finde Kapteinen nogetsteds.

Hendes Hjerte hoppede af Glæde. Hun forstod, hvorfor han ikke var tilstede. Det kunde bare betyde en Ting: Lorrys Flugt fra Slottet. Nu var de kanske begge indenfor St. Valentins Porte. Befriet for denne forfærdelige Spænding angaaende den Elskede saa hun nu de Prøvelser, som ventede hende denne forfærdelige Dag, rolig imøde. Hun havde frelst ham og var villig til at betale Prisen.

Forberedelserne for Transaktionen i Tronsalen var allerede i fuld Gang. De to Fyrstendømmer vilde kappes om, hvem der kunde udvise den største Pragt. Klokken 10 skulde de to Herskere mødes, Seierherren og Offeret. Hele Hoffet var paa Benene, gik op og ned i Hallerne og Værelserne, og forsøgte paa at holde sig undaf de forhadte Axphainere saa meget som mulig. I et af de smaa Venteværelser sad Greven og Grevinden af Halfont. Den gamle Dame græd. Dagmar stod i et Vindu sammen med Anguish. Denne var hed og nervøs og bar sig ad som en Mand, der venter noget, som er aldeles uventet for de andre. Med en uendelig tillidsfuld Stemme søgte han at opmuntre sine nedtrykte Venner, men det nyttede ikke; de var uimodtagelige for Trøst.

En halv Time før de alle skulde mødes i Tronsalen, sendte Jetive Bud efter Onkelen, Tanten og Dagmar. Da den unge Pige skulde til at forlade Værelset, saa hun bedrøvet paa Anguish og sagde:

"Glæder De Dem over vor Ulykke? De ser ikke ud, som om De følte noget ved den. Glemmer De, at vi ofrer en hel Del for at frelse Deres Vens Liv? Jeg havde ikke troet, at De kunde være saa hjerteløs."

"Dersom De vidste, hvad jeg ved, vilde De hoppe saa høit at de nydelige høie Hælene Deres vilde gaa itu, naar De kom ned paa Gulvet igjen."

"Vær saa snil og fortæl mig," raabte hun. "Jeg vidste det var noget."

"Jeg er ræd for, at De ikke vilde have holdt af at hoppe saa høit. De maa nok vente lidt endda, Dagmar."

Det var første Gang han havde kaldt hende Dagmar, og hun saa lidt forskrækket ud.

"Jeg er ikke vant til at vente," sa hun forvirret.

"Jeg skal forklare alt nøiere, naar jeg har mere Tid," sa han lavt, og skjønt hun forsøgte, kunde hun pludselig ikke sige noget. Han lod hende gaa og saa hende ikke mere, før hun gik forbi ham ind i Tronsalen bleg og skjælvende.

Prins Bolarez og hans Adelsmænd stod paa høire Side af Tronen, Graustarkerne paa venstre, hele Salen forresten var fyldt med Officerer fra begge Fyrstendømmer. Prins Gabriel stod ved Siden af Greven af Migrox. Han havde lurt sig ind sammen med nogen Axphainere og havde stillet sig op nær ved Tronen. Anguish stod sammen med Baron Danglofs ved Døren, ingen havde nogensinde seet den gamle Mand saa bleg.

Forventningens Stilhed herskede i Salen.

Saa blev Døren aabnet og Prinsessen traadte ind ved sin Onkel, Greven af Halfonts, Arm. To Pager bar Slæbet paa hendes Dragt, som var sort og funklede af Juveler.

Hun var vidunderlig skjøn, da hun rolig og statelig gik op gjennem Salen. Men bag dette rolige stolte Ydre bankede der et uroligt Hjerte. Hun havde rigtignok Brug for sit Mod og sin Selvbeherskelse, for foruden alt det andet, havde hun ogsaa en skyldbevidst Samvittighed at kjæmpe mod. Hun holdt næsten paa at miste Fatningen, da hun passerte Allode i Døren. Denne trofaste stakkels Tjener saa paa hende med bønfaldende rædselsslagne Øine, som om han vilde sige:

"Gode Gud vil du virkelig ødelægge hele Graustark for den Morders Skyld. Hav Medlidenhed med os — Medlidenhed."

Før hun tog Plads i Tronstolen, saa hun henover hele Forsamlingen med sine store blaa Øine. Der var dybe Ringe under dem og et Væld af Taarer bag dem. Da hun saa paa den lille Gruppe Adelsmænd fra Grænsen mod Nord, som stod der saa blege og forknytte, snørte Struben sig sammen paa hende af Medlidenhed og Medynk. Men hun vaklede ikke i sin Beslutning. Saa fik hun Øie paa Anguish og den stakkels Dangloss; tilsidst mødte hendes Øine Gabriels anklagende ubarmhjertige Blik, og hun følte, at hun blev iskold. Instinktmæssig saa hun sig om efter sin trofaste Ven Kapteinen for Livgarden. Skulde hun høre de anklagende Ord alene?

Vilde Guinnox faa Ret? Eller vilde de tro Gabriel og forbande hende?

Hun sank ned i Stolen og stirrede hjælpeløst frem for sig forladt og svag.

Atter igjen tog hun sig sammen og tog fat paa det, som først forelaa, Forhandlingerne med Bolarez. Tilsyneladende fuldstændig behersket sa hun:

"De er kommet, høistærede Bolarez, for at forlange Prisen for vort Nederlag. Vi staar fast ved vor Overenskomst, saavel som De. Dog ber jeg Dem i Nærværelse af mit Folk og i Barmhjertighedens og Retfærdighedens Navn at tilstaa os en Frist. De er rig og mægtig, vi er udpinte under denne Byrde, som vi dog kan løfte, hvis De tilstaar os et Par korte Aar til at samle Styrke paa. Nu i den afgjørende Time ber jeg Dem om en Lemfældighed, som det vil være saa let for Dem at yde os. Jeg lægger min personlige Stolthed og mit Folks Værdighed tilside og ber Dem om dette, idet jeg stoler paa Deres Hjertens Godhed. Dersom De ikke vil høre paa denne vor Bøn, er bare en Udvei Graustark aaben. Vi kan og vil betale vor Æresgjæld."

Bolarez stod foran hende, mørk og frastødende. Hun saa, at hendes Bøn var forgjæves.

"Jeg har ikke glemt, Deres Høihed, at De er Herskerinde her og ikke jeg. Jeg er ikke i mindste Maade ansvarlig for de Vanskeligheder, De har at kjæmpe med. Jeg er en ærlig Kreditor og forlanger det, som tilkommer mig. Idag er det den 20de November. De har i 15 Aar vidst, hvad denne Dag vilde forlange

af Dem. Hvorfor skal jeg lide for Deres Feil? I Tilfælde De er ude af Stand til at betale Deres Gjæld i Guld, ved De, at vi har denne Klausul i Fredsbetingelserne: Den Del af Graustark som er mellem Provinserne Ganlook og Dosvan, indbefattende Shellotz, Varagan, Oeswald og Sesmai, en Linje fra Nordøst til Vest, tilfalder i saa Fald Axphain. De har altsaa to Ting at vælge mellem, Deres Høihed, Pengene i Guld eller dette Land, som er bestemt i Kontrakten. Jeg afslaar enhver Udsættelse."

"De vidste, at det var umuligt for os at reise Pengene, da denne Overenskomst blev gjort," sa Halfont, han glemte sig selv i sin Indignation.

"Har jeg med Dem eller med Prinsessen af Graustark at gjøre?" sa Bolarez barskt.

"Jo, det er med hende, De har at gjøre. Jeg undertegner Dekretet. Det er intet vundet ved at henvende sig til Dem. Papirerne Gaspon! Raskt! Jeg vil bli færdig med dette saa fort som mulig," raabte Prinsessen med blussende Kinder og lynende Øine. Hun hørte et Støn fra de stakkers Adelsmænd der nordfra, og det var som stak man hende med en Kniv.

"Men det var ogsaa en anden Betingelse," sa Bolarez, som ikke var istand til at hovere slig, som han havde ventet.

"Hvis Snigmorderen, som dræbte min Søn, var blit fakket, vilde det været meget heldigt for Grau=

stark. Det er særlig uheldigt, at Politiet her er saa udueligt."

Dangloss for sammen ved denne Insinuation. Yetive tilkastede ham et bedrøvet Blik. Saa saa hun ned paa det skjæbnesvangre Papir, som laa foran hende paa Bordet. Hun syntes Linjerne løb sammen og havde Farve som Blod. Næsten uden at vide, hvad hun gjorde, greb hun Pennen. Et dybt Suk kom fra hendes gamle Onkel og Gaspons Haand skalv, da han satte Graustarks Segl der færdig til at bruges.

"Den Snigmorders Liv kunde frelst Dem," sa Bolarez med et hadefuldt Glimt i Øinene.

Hun saa op og Læberne bevægede sig, som om hun vilde sige noget. Men hun forblev taus. Med et Blik som et jaget Dyr saa hun hen over dem, som stod rundt hende. Saa satte hun som i Blinde Pennen paa Papiret. Der blev Dødsens Stilhed i Salen. Men før hun kunde gjøre det første Pennestrøg, brød en raa Stemme, hvori der laa baade Triumf og Forbauselse, Stilheden.

"Har De ingen Æresfølelse?"

Pennen faldt ud af Fingrene paa hende, da denne længe ventede Fordømmelse kom. Alles Øine vendte sig mod Gabriel, som stod der med hvidt, fortrukket Ansigt og pegte henimod Tronen. Prinsessen stirrede som forstenet paa ham et Øieblik. Saa brød den længe undertrykte Harme frem og rev alle Hensyn tilside. Med Fortvilelsens Mod og fuld af Raseri mod sin Forfølger raabte hun truende:

"Hvem sa disse Ord? Tal!"

"Jeg, Gabriel af Dawsbergen. Hvor er Fangen?"

"Manden er gal," sa hun og sank tilbage med en Gysen.

"Gal, jasaa? Fordi jeg gjør det, som jeg lovede. Se paa den falske, forræderiske Dronning. Jeg vil bli hørt. Morderen er her paa Slottet."

"Er han gal?" spurgte Bolarez, den første, som gjenvandt sin Tunges Brug.

Man hørte Støi og Stemmer udenfor Døren.

"Dere er blit bedraget," sa Gabriel og gik henimod Tronen.

"Eders Ideal er en Forræderske. Jeg siger, han er her. Hun har set ham. Lad hende undertegne det Dekret, om hun tør. Jeg befaler Dem, Jetive af Graustark, at fremstille Forbryderen."

Der blev stor Bevægelse i Salen. Man vilde styrte sig over Skjænderen og knuse ham. Da saa man pludselig to Mænd i Dørens Aabning.

"Her er han," raabte en sterk Stemme, og Lorry, aandeløs og huløiet, banede sig Vei gjennem den forbausede Mængde, fulgt af Guinnox, paa hvis blege Ansigt der var Blodmerker.

Hele Forsamlingen raabte og skreg. Dangloss og Allode maabede af Forbauselse — og Lettelse. Anguish vaklede et Øieblik, men fattede sig strax og saa hen paa Gabriel. Benene skalv under denne hæderlige Person, og han stod der med aaben Mund.

"Jeg har bragt Dem Fangen, Deres Høihed," sa Guinnox hæst. Han stod foran Tronen, men turde

ikke se sin Herskerinde ind i Ansigtet. Som de to Mænd stod der ved Siden af hverandre var det vanskeligt for de Indviede at forstaa, hvad som var foregaaet. De havde kjæmpet dernede i Cellen de to. Den ene havde villet tvinge den anden til at bli dernede i Sikkerhed, efter at han havde negtet at forlade Slottet, og den anden havde kjæmpet for at komme op i Salen. Men Guinnox havde Aandsnærværelse nok til at finde sig tilrette i Situationen, da den ikke længer kunde undgaaes.

"Fangen!" raabte de allesammen, og istedetfor Stilheden herskede der nu den vildeste Ophidselse.

"Undertegn ikke dette Dekret!" raabte nogen.

"Her har De Deres Mand, Prins Bolarez!"

"Guinnox har frelst os!

Prinsessen sad ubevægelig og bleg som Døden i Tronstolen.

"Aa," stønnede hun, knyttede Hænderne og lagde dem over Øinene, som om hun ikke orkede at se mere. Hendes Tante og Dagmar løb hen til hende, den sidste halvgal af Rædsel, hun vidste jo mere end de andre.

"Er De Flygtningen?" raabte Bolarez.

"Jeg er Grenfall Lorry. Er De Bolarez?"

"Far til den Mand, De har myrdet ja. Aa det er vidunderligt."

"Jeg sværger Dem til, at jeg ikke har myrdet Deres Søn, Deres Høihed."

"Ødelæg det Dekret, Prinsesse Jetive," sa Bolarez og gik hen til Tronen. "Denne tapre Soldat har frelst Graustark. Inden en Time skal mine og Deres

Ministre forfatte et nyt Dekret, som jeg med Glæde skal undertegne. Jeg har ikke glemt mit Løfte."

Jetive rettede sig pludselig op, greb Pennen og begyndte med sammenbidte Tænder at undertegne Dekretet, før de som stod om hende forstod hendes Hensigt. Men Lorry skjønte det og var den første til at nappe Dokumentet fra hende.

Et halvskrevet Jetive, en Blækklat og en lang skjælvende Streg fortalte om, hvor nær hun havde været ved at forskrive hele Graustarks Land uden at huske paa, at det vilde jo alligevel ikke gavne Fangen, som hun elsket.

"Jetive!" stønnede hendes Onkel skrækslagen.

"Hun vilde have undertegnet det!" raabte Gaspon undrende og forfærdet.

"Ja det vilde jeg have gjort," sa hun, reiste sig op og saa sig rundt sterk og trodsig. "Jeg kunde kanske ikke frelst hans Liv, men jeg kunde frelst ham fra den grusomste Uretfærdighed, som en Mands Hevntørst nogensinde har opfundet. Han er uskyldig, og jeg vilde give mit Kongerige for at forhindre den Uret, som vil bli begaaet."

"Hvad! De forsvarer den Mand," raabte Bolarez. "Grib ham, Mænd! Jeg skal nok sørge for, at Retfærdigheden blir udøvet. Det er ikke nogen Kvinde han har at gjøre med."

"Stop!" raabte Prinsessen og hendes Befaling stanset Mændene. Guinnox stillede sig foran ham som for at beskytte ham. "Hold Deres Mænd tilbage, Prins Bolarez. Det er netop en Kvinde, De har at

gjøre med. Jeg siger til dere allesammen, at jeg ved, at han er uskyldig, og at jeg er bedrøvet over hans Paagribelse, selv om den kan være heldig for os. Han skal dømmes efter Lov og Ret, og jeg skal gjøre alt, hvad der staar i min Magt, Prins, for at han skal bli frikjendt."

"Hvorfor tar du dette Standpunkt, Jetive? Hvorfor har du forsøgt paa at dække ham?" spurgte Halfont sønderknust.

Hun rettede sig op til sin fulde Høide. Der laa en Udfordring i hendes Øine, da hun lod dem glide henover Mængden, og hendes Stemme var klar og sikker, da hun slyngede ud:

"Fordi jeg elsker ham!"

Der blev dødsstille i Salen.

"Her ser dere en ærlig Mand. Jeg vilde ha frelst ham, selv om det skulde ha kostet mig min Ære. Foragt mig om dere vil, men hør mig. Den Mand, som staar der anklaget, kom af egen fri Vilje her til Slottet og overgav sig til Kaptein Guinnox, for at han, skjønt uskyldig skulde staa mellem os og Ulykken. Han var sikker paa vor Forfølgelse, alligevel kom han tilbage. Kanske ventede Døden ham her. Han har gjort dette for mig og for Graustark. Findes der en Mand blandt dere, som vilde ha gjort saa meget for sit eget Land? Dette gjør han for et fremmed Land. Jeg maa lade ham bli sendt i Fængsel endnu engang. Men," raabte hun med pludselig Voldsomhed, "jeg lover ham paa Forhaand kongelig Pardon. Har De forstaat mig, Prins Bolarez?"

Den gamle Prins stod der hvid i Ansigtet og maalløs af Raseri.

"Vær forsigtig med hvad De siger, Deres Høihed," sa Fangen hurtig. "Jeg vil ikke modtage en Pardon paa Bekostning af Deres Ære. Det er, fordi jeg elsker Dem høiere end mit Liv, at jeg staar her. Jeg kan ikke lade Dem og Deres Folk lide, naar det staar i min Magt at forebygge det. Alt, hvad jeg forlanger, er Ret og Retfærdighed. Jeg er uskyldig, og Gud vil beskytte mig. Prins Bolarez, jeg henstiller til Dem og holde Deres Løfte. Jeg har ikke myrdet Deres Søn, men jeg er den Mand, De vilde sende til Skafottet, skyldig eller uskyldig."

Prinsessen sank tilbage i Stolen. Alt hendes Mod var pludselig borte.

Folk begyndte at røre paa sig nede ved Døren. Harry Anguish kom frem og gik lige hen til Tronstolen.

"Jeg skulde talt før, Deres Høihed; jeg var netop ifærd med det, da Prins Gabriel kom mig i Forkjøbet og forhindrede, at Dekretet blev undertegnet. Grenfall Lorry er ikke den unge Prins's Morder. Jeg ved, hvem den skyldige er, og kan fremstille ham for Dem."

26de Kapitel. — Hvad Harry havde fundet ud.

Anguish stod der nu som Midtpunktet i dette forunderlige Drama. Alles Opmerksomhed var rettet paa ham.

"Harry!" raabte Lorry.

"Prins Gabriel, hvorfor skjælver De saa? Er det, fordi De paa Forhaand ved, hvad jeg nu vil sige?" sagde Angunsh og pegte paa Prinsen af Dawsbergen.

Gabriel aabnede Munden, men kunde ikke faa et Ord frem. Han saa sig saa forvildet omkring, først hen til Døren, saa til Vinduerne. Volarez tilkastede ham et gjennemtrængende Blik, alle de andre fulgte hans Exempel. Jetive havde reist sig op. Spændingen i Salen var intens.

"En Medskyldig har tilstaaet alt. Jeg har den Mands Ord, som saa ham begaa Forbrydelsen. Jeg anklager Prins Gabriel for at have myrdet Hans Høihed, Prins Lorenz."

Gabriel stønnede og vaklede fremover med Øinene stivt fæstet paa sin ubarmhjertige Anklager.

"Forraadt!" raabte han. Saa vendte han sig rasende om mod sine Ledsagere.

"Elendige Forræder!" skreg han. "Dø skal du nu i ethvert Fald først."

Med et Hyl kastede han sig over en af de Mænd, som stod der. Han hed Berrowag. Han kom sig undaf, løb hen mod Døren, mens han raabte:

"Det er Løgn! Løgn! Han har narret Dem! Jeg har ikke tilstaaet noget!"

Prinsens Venner greb ham nu. Han forsøgte at komme sig fra dem, bandte og kjæmpede med dem. Et eiendommeligt Smil gik hen over Harrys Ansigt.

"Jeg gjentar det. Han er Morderen!"

Gabriel fik omsider slidt sig løs, drog frem en Revolver og styrtede hen mod Døren.

"Gaa tilside! Jeg vil ikke bli taget ilive!"

Men Allode mødte ham i Døren, greb ham med sine kraftige Arme, mens Dangloss rev Vaabenet fra ham.

Alt var i den vildeste Forvirring, — Kvinderne skreg, Mændene raabte og Prinsen selv hylte som et vildt Dyr.

"Slip mig, slip mig! Jeg overgiver mig ikke. Lad mig dræbe den Forræder. Lad mig faa fat paa ham siger jeg!"

Berrowag var ogsaa blet grebet. De stod der begge to og saa paa hverandre som vilde Dyr.

Dangloss og Allode næsten bar Prinsen ind i Salen igjen. Da han kom hen til Bolarez og Prinsessen, sank han sammen og begyndte at bønfalde om Barmhjertighed.

"Prins Bolarez, jeg haaber, De ikke har noget imod, at Prinsesse Jetive fremstiller den virkelige Morder for Dem istedetfor den Mand, De har troet var det?" sagde Anguish.

Bolarez vendte sig og knælede foran Prinsessen.

"Jeg beder om Tilgivelse, Jetive", sagde han. "Jeg bøier mig for den mest sanddru Kvinde i Verden."

Han kyssede Sømmen af hendes Kjole og reiste sig.

"Jeg er herefter Deres Ven og Bundsforvandt. Graustark og Axphain skal leve i Fred med hverandre."

Politiet førte nu Gabriel og Berrowag ud af Salen. Hele Salen gjenlød af Glædesraab. Da Menneskemassen udenfor hørte Raabet, skreg de ogsaa, uden først at vide hvorfor, men snart spredte Nyheden sig, og der blev en Glæde og Jubel uden Grænser over hele Edelweis.

Alle Prinsessens Venner samlede sig om hende, gratulerede hende og forsikrede hende om sin Kjærlighed og Beundring.

Da de alle holdt paa at fjerne sig, blev der en tilbage. han knælede ned foran hende. Det var Greven af Migrox.

"Det er mig, Deres kongelige Høihed. Jeg er færdig til at betale min Bod. Mit Liv tilhører Dem", sagde han rolig.

Hun forstod ham først ikke. Saa mindede hendes Onkel hende paa den Ed, Migrox havde aflagt Morgenen efter Mordet.

"Han aflagde Ed paa, at De var Morderen", sagde hun og vendte sig til Lorry.

"Det var galt af mig, og jeg er villig til at lide for det. Min eneste Undskyldning er min Kjærlighed til Lorenz, men den kan naturligvis ikke De godkjende", sagde Migrox saa rolig, som om han fortalte, hvormange Klokken var.

Lorry saa lidt usikker paa ham og paa Prinsessen.

"Jeg bærer ikke noget Nag til Dem, Hr. Greve. For min Skyld maa De gjerne lade ham gaa, Deres Høihed."

"Med Glæde, siden De ikke forlanger, at han holder sin Ed."

"Jeg er Dem for altid forbunden for Deres Overbærenhed, Sir, og Prinsessens Slave for bestandig."

Jetive bad Volarez om at betragte hendes Slot som sit Hjem, mens han var i Graustark. Den gamle Prins svarede, at han med Glæde vilde være hendes Gjæst, indtil det nye Dekret var i Orden.

Før hun gik ned af Tronstolen kaldte Jetive Lorry hen til sig og sagde til ham, mens Farven steg op i hendes Kinder:

"Vil De komme til mig om en halv Time?"

"Efter min Belønning", spurgte han ivrigt.

Hun smilede bare ømt, men lidt bebreidende. Halfont saa bekymret paa dem. Hun var nu alligevel Prinsesse.

Hun forlod sammen med sin Onkel Salen, stolt og lykkelig og med en Følelse af, at hun havde noget vidunderligt ivente.

Da Lorry og Anguish kom ud i Hallen stimlede hele Hoffet sammen om dem og overøste dem med Ros og Beundring. Men Gaspon, Finansministeren, saa paa Lorry og sagde noget, som gjorde, at hans Hjerte blev som Is.

"Gud give De var Prins", var hvad han sagde. Ja, alt var endda ikke overstaaet, den Hindring laa der fremdeles mellem ham og det, han ønskede sig mest af alt i Verden.

Han fulgte med Guinnox til hans Værelser for at udslette Sporene i Cellen af Kampen mellem de to. Hele hans Indre var i Oprør. Han følte en forfærdelig Længsel efter hende, hendes Stemme, hendes Øine, hendes Kjærtegn, samtidig var det en iskold Stemme, som

hviskede ham i Øret: Du faar se hende, men saa er du banlyst."

Disse to Følelser kjæmpede med hverandre, men tilsidst vaagnede der en voldsom Beslutning i ham. Han vilde ikke bli banlyst. Øinene mistede det haabløse Udtryk, al Tvil forlod ham og Blodet flød igjen varmt i hans Aarer.

"Guinnox, giv mig Deres Haand. Bryd Dem ikke om, at den er blodig. De er min Ven og De har villet give Deres Liv for hendes. Jeg kunde dræbt Dem der i Cellen, men De følte ikke nogen Vrede mod mig. Vil De være min Ven i det, som kommer nu ogsaa?"

"Hun har sagt, at hun elsker Dem", sagde Kapteinen og gjengjældte hans Haandtryk. "Jeg er i Deres Tjeneste saavel som i hendes."

Nogen Øieblikke senere var Lorry hos hende. Hvad som foregik derinde mellem dem den første halve Time, de var sammen, behøver man ikke at fortælle. Men at Alvoret maatte komme op mellem dem var klart. Det kunde man se paa den unge Piges ængstelige bedrøvede Ansigt og paa Lorrys oprørske, bestemte Øine.

"Jeg giver Dem aldrig op", sagde han, da de stod ved Døren og skulde til at gaa ud. Hun saa vemodigt paa ham, men sagde intet.

Udenfor i Hallen var en livlig Gruppe forsamlet. Harry var Midtpunktet, Dagmar stod foran ham og saa paa ham med beundrende straalende Øine. Grev og Grevinde Halfont var der, Gaspon, Dangloss, Migrox og en hel Del andre.

"Der kommer han", sagde Harry, da han fik se de to.

"Det glæder mig at se dig, Harry. Du var rigtignok en god Ven i Nøden", sagde Lorry og trykkede ham i Haanden. Jetive gav ham ogsaa Haanden, hendes Øine fyldtes med Taarer.

"Hr. Anguish begyndte netop at fortælle os, hvordan han — hvordan han", begyndte Dagmar, men stansede hjælpeløst.

"Fortsæt bare, Grevinde. Hun synes ikke, jeg udtrykker mig elegant nok. Jeg skulde altsaa til at fortælle, hvordan jeg fik Tag i Gabriel. Kanske De ogsaa, Deres Høihed, har Lyst til at høre om, hvordan dette foregik? Det fik en tragisk Slutning."

"Fortæl, fortæl", sagde Prinsessen ivrigt.

"Vel, for det første var det jo en 'Bluff'," sagde han roligt.

"En hvad? Hvad var det, siger De?" sagde Dagmar.

"Bluff", sagde Harry kort. Det er amerikansk, min kjære Grevinde."

"I hvilken Henseende?" spurgte Lorry, som begyndte at forstaa.

"I alle Henseender. Jeg havde absolut ingen Beviser mod Prinsen."

"Og du gjorde det — gjorde det — paa maafaa?"

"Havde De ingen Beviser?" spurgte Halfont. Han troede ikke sine egne Øren.

"Ikke Spor!"

"Men De sagde jo, at hans Medskyldige havde tilstaaet", protesterede Dangloss.

"Jeg vidste ikke; at han havde nogen Medskyldig, men jeg var aldeles sikker paa, at det var ham, som havde

begaaet Forbrydelsen", sagde Anguish og nød de andres Forbauselse.

"Men hvordan kunde De sige det da", sagde Dangloss.

"Jeg gjættede mig til det bare."

"Gud fri os!" raabte Dangloss. Han stod der som forstenet.

"Gjættede det bare!" raabte Migrox.

"Netop! Det var noksaa dristigt, men dere saa jo, at det gik. Men jeg maa fortælle dere saa meget. Jeg var moralsk sikker paa, at Gabriel var Morderen, men hvordan skulde jeg bevise det? Husk paa, han havde forsøgt paa at bortføre Prinsessen og var rasende jaloux paa Lorenz. Han vidste jo om Duellen, men han var jo sikker paa, at Lorenz vilde tabe, saa fik han den lyse Ide, at han skulde bli begge sine Rivaler kvit ved at dræbe den ene og kaste Mistanken over paa den anden. Dette sluttede jeg mig til lige efter Mordet, men som sagt jeg kunde jo ikke bevise det. Idagmorges besluttede jeg mig til at anklage ham. Der var en Resiko. Det kunde jo faldt uheldig ud, men dere saa vel, hvordan det gik. Jeg forstod naturligvis, at han maatte have en Medskyldig, nogen maatte jo passe paa Døren, mens han besørgede det øvrige, men jeg havde ikke Begreb om, at det var Berrowag. Jeg holdt paa at miste Fatningen, da Lorry saa pludselig gjorde sin Indtrædelse, jeg havde jo troet, at han var langt borte, men desto mere nødvendig var det, at min Plan skulde lykkes. Jeg holdt Øie med Gabriel hele Tiden og blev mere og mere overbevist om, at jeg havde Ret. Saa var det at handle dristigt og be-

stemt da med Vidner og Medskyldige og det hele. Og dere saa, Resultatet blev noksaa gunstigt!"

"Og De havde ikke andre Bevifer altsaa?" sagde Dangloss ganske forsagt.

"Nei det var det hele", lo Anguish henrykt.

Dangloss stirrede paa ham, slog Hænderne sammen og gik hovedrystende bort. Om han rystede paa Hovedet af Beundring eller Vantro kunde ingen afgjøre.

Men Anguish var Dagens Helt. At man kunde have en slig Selvtillid, var alle ubegribeligt. Den eneste, som ikke var helt overvældet var hans Landsmand.

"Det gjorde du godt, Harry", sagde han. "Forbasket godt."

"Du kan lige saa gjerne sige at jeg handlede ganske efter din Dronnings Smag", brummede Anguish.

"Vel, saa siger vi d e t da", lo Lorry.

27de Kapitel. — Paa Balkonen igjen.

Tre Mennesker paa Slottet sov hele Eftermiddagen, efter alle de Ugers Ængstelser og Fortvilelse, Udmattelsens Søvn. Jetive laa i sit Soveværelse med nedrullede Gardiner, sov med et Smil om Munden og drømte om en høi Soldat og en Tronstol, som var helt omgivet af Spindelvæv. Lorry saa i sine Drømme en slank liden Soldat med store rædde Øine staa og holde Vagt over ham. Soldaten stod stiv som en Pinde, og hans Hage udtrykte den største Bestemthed.

Guinnox drømte ikke, han var rolig, fordi han vidste, at Prinsessen havde tilgivet ham. Men mens disse tre

var beskjæftiget paa dette Vis, vandrede Harry omkring i Parken med en slank straalende udseende ung Dame. Han fortalte hende en lang Historie om, hvad han havde følt første Gang, han saa hende, og hvordan det nu stod til med ham. Og hun smilte og lukkede slet ikke hverken sine Øine eller sit Hjerte for ham. De drømte ikke, de to.

Efter Middagen gik Lorry og Prinsessen udenfor. Det var et vidunderligt Maaneskin, og Luften var bløð og mild.

"Lad os overlade Parken til Dagmar og hendes Helt", sagde Jetive. "Husker De denne Søilegangen her? Husker De en Aften som denne for en Maaned eller mere siden? Maanen, Skildvagten og vore Sorger? Lad os staa der, hvor vi stod da, se paa Maanen og paa Skildvagten, men ikke, som vi dengang saa paa dem med Sorg og Fortvilelse i vore Hjerter."

"Ja lad os gaa ud paa Balkonen, men ikke bundet af alle de Baand som dengang. Jeg har Lyst til at se paa det gamle Kloster igjen og Lyst til at fortælle dig om, hvordan jeg stod deroppe saamangen Aften i den iskolde Vind og saa ned paa dette Paradis, som var nægtet mig."

"Jeg kommer til dig der om en Time."

"Om en Time."

Hun gik hen til sin Tante og Grevinde Dagmar og gik ud sammen med dem.

Lorry blev i Hallen sammen med Halfont, Bolarez, Migrox og Anguish. De kom naturligvis tilbage til det samme Tema, Gabriels Tilstaaelse. Prinsen og Berrowag sad begge fængslet i 'Taarnet'. Prinsen var nen-

delig nedtrykt. Berrowag havde tilstaaet, at han havde staaet Vagt ved Døren, mens Gabriel gik ind til Prinsen og dræbte ham, mens han sov. Han fortalte, hvordan han ved Hjælp af Blodpletterne vilde lede Mistanken hen paa Amerikaneren. Dangloss havde ogsaa talt med et Par andre Adelsmænd fra Dawsbergen. De fortalte, at Gabriel var saa forhadt i sit Land, at han kunde ikke vente sig nogen Sympati der. Man havde allerede talt om at afsætte ham og vælge hans yngre Broder, som var Folkets Yndling, til Konge.

Bolarez var i Virkeligheden særdeles fornøiet over, at Resultatet var blet slig. Han havde i Virkeligheden ikke likt at sætte Graustark slig Kniven paa Struben.

Men en Ting, som var foregaaet i Tronsalen, snakkede ingen om, skjønt alle tænkte mest paa det. Hvem kunde glemme, at Prinsessen havde sagt: "Fordi jeg elsker ham."

Halfont saa bekymret og fortænkt ud. Det største Problem var nu alligevel ikke løst.

Han holdt Lorry tilbage, mens de andre gik ud af Værelset.

"De var sammen med Prinsessen idagmorges, Hr. Lorry, og kanske De vil give mig de Oplysninger, som jeg ønsker. Hun har sammenkaldt sine Ministre og sine Raadgivere til et Møde imorgen tidlig. Ved De, af hvad Grund hun har gjort dette? Hun vilde ikke forklare mig noget."

"Jeg kan bare sige Dem, Deres Excellence, at det sandsynligvis angaar Graustarks Ve og Vel", sagde Lorry, efter at have tænkt sig om.

Saa gik de videre i Taushed.

"Jeg er bare hendes Onkel Sir, men jeg holder af hende, som om hun skulde være mit eget Barn. Fra den Dag hendes Mor, min Søster, døde, har jeg givet hele mit Liv til hende. Vil De tillade mig at gjøre Dem et Spørgsmaal? Har De sagt hende, at De elsker hende?" Den gamle Mands Ansigt var blegt og fortrukkent.

"Ja, det har jeg. Jeg elskede hende, før jeg vidste, at hun var Prinsesse. Jeg ved jo, at De er hendes naturlige Beskytter og vilde fortalt Dem om min Kjærlighed for længe siden, men De ved jo alle de ulykkelige Ting, som kom imellem. Jeg ønskede ikke at sige noget til hende, som ikke De ogsaa kunde høre. Jeg har ikke ønsket at holde min Kjærlighed skjult, heller ikke hun. Men vi indsaa begge Haabløsheden ved den. Dog har jeg ikke opgivet Haabet, Deres Ekselence, og vil aldrig komme til at gjøre det."

"Hun har altsaa tilstaaet Dem sin Kjærlighed. Ja da er jo det værste hændt", stønnede den gamle Mand. Han var blet saa underlig gammel, Onkel Caspar, i de sidste Dage. Han stansede og saa Lorry ind i Øinene, saa sagde han:

"De har min Beundring og Agtelse, Hr. Lorry. De ved ikke, hvor høit jeg sætter Dem, men De kan ikke ægte Prinsessen af Graustark. Det behøver jeg neppe at fortælle Dem, det forstaar De selv."

"Jeg forstaar det vel paa et Vis", sagde Lorry. "At jeg ikke er nogen Prins, det ved jeg vel. Enhver Amerikaner kan bli Hersker over den største Nation i Verden — de Forenede Stater — Grev Halfont. I mit Land

kan den fattigste Mand opnaa det samme som den rigeste. Den Kvinde, jeg elsker er Prirnsesse. Havde hun været den ringeste i mit Land vilde hun alligevel været min Dronning, og jeg hendes Konge. Husk paa, at hun var Frøken Guggen slocker, da jeg lærte hende at kjende. Jeg siger alt dette til Dem, ikke i Bitterhed, men fordi jeg vil overbevise Dem om, at jeg har Ret til at haabe trods alle Forhindringer. Jeg vil ikke gaa med paa, at noget er umuligt. Indtil jeg dør vil jeg elske Prinsesse Jetive og haabe, at hun skal bli min. Jeg hverken kan eller vil opgive hende."

Greven hørte paa ham bedrøvet og dog med en vis Beundring.

"Men der er dog Hindringer, som De med al Deres Udholdenhed og Tapperhed ikke kan komme over", sagde han langsomt. "Skjæbnen kan man ikke staa imod."

"Ja, der er noget, som heder Skjæbne, det indrømmer jeg, men jeg har nu god Grund til at haabe alligevel", sagde Lorry beskedent.

"Ja, Gud give, De havde været Prins", sagde Greven, og Lorry blev slaaet af, at han Ord for Ord sagde det samme, som Gaspon for nogle Timer siden.

De var nu kommet hen til de andre, og Lorry skyndte sig ud paa Balkonen! han vidste nok, at han var altfor tidligt ude, men længtede at bli alene med sine Tanker.

Han satte sig paa den brede Stenbalustrade, lænede Hovedet mod en Pille og saa ud i Natten. Silhouetten af St. Valentins Kloster med sine takkede Taarne og Spir aftegnede sig skarpt mod den natlige Himmel, mens Fjeldtopperne bag den var klart belyst af Maanens

Straaler. Stemmer kom op til ham nede fra Parken aldeles som den Aften for fem Uger siden; Latter og Strofer af Sang. Militærmusiken spillede. Nede fra selve Byen kunde han høre en svag Larm af Folket, som festet og jublede over Befrielsen, som var kommet til dem som et Under, da alt Haab syntes at være ude.

Enhver Lyd, hver Raslen i Planterne, som stod langs Rækverket af Balkonen, bragte ham til at fare sammen og se hen til den Dør, hvorigjennem hun maatte komme.

Endelig viste hun sig, og han skyndte sig hen til hende. Idet samme han tog begge hendes Hænder i sine, sagde hun blødt og drømmende, idet hun over hans Skulder saa opover mod Fjeldtoppen, "Den samme skjønne Maane", og smilte ind i Øinene paa ham.

"Og den samme skjønne Pige og den samme Mand ogsaa", tilføiede han. "Jeg tror sandelig, at Musiken spiller akkurat det samme ogsaa."

"Ja det samme Stykke", 'La Paloma'. Det er min Buggevise. Kom lad os spadsere. Jeg kan ikke sidde stille. Tal til mig. Lad mig høre paa dig og være lykkelig."

De gik op og ned paa Balkonen gjennem Maanelyset og gjennem Skyggerne, tæt sammen og Haand i Haand. Kjærligheden gjør som oftest ikke veltalende, Hjertet banker mangengang saa sterkt, at Ordene blir siddende fast. Men de forstod hverandre alligevel, mens de gik der frem og tilbage uden et Ord. De var helt opfyldt og omgivet af dette vidunderlig mystiske: deres egen store Kjærlighed.

"Hvorfor er du saa stille?" spurgte han tilsidst og stansede.

"Jeg ved ikke rigtig. Det forekommer mig næsten, at jeg er bange for dig", sagde hun og Stemmen skalv lidt.

"Bange for mig. Jeg forstaar dig ikke."

"Jeg forstaar mig ikke selv heller. Men du er ikke slig, som du var før idagmorges. Du er forandret — ja — du bringer mig til at føle, at jeg er svag og hjælpeløs, og at du kan sige til mig "kom" — eller "gaa" og jeg maa gjøre, som du siger. Er det ikke underligt, at jeg, som altid har været vant til at herske, skal føle mig saa tyraniseret?" sagde hun og smilte svagt.

"Skal jeg sige dig, hvorfor du er ræd for mig?" spurgte han.

"Du vil sige, at det er, fordi jeg glemmer, at jeg er Prinsesse."

"Nei, det er, fordi du ser ikke paa mig, som du gjorde før. Nu er jeg en Mulighed, en Virkelighed istedetfor en Skygge. Igaar saa du vel paa mig som umulig, ikke sandt? Idag ved du, at du har givet mig dig selv, at der ingen umulige Hindringer er mellem os. Du var modig, saalænge indtil du forstod, at du kunde ikke staa imod længer. Idag tillader du mig at haabe, Murene, som din Stolthed og dine Fordomme havde bygget op mellem os, er revne ned, du kan ikke bygge dem op igjen, fordi vi elsker hinanden, Jetive. Derfor er du ræd for mig. Jeg er ikke længer nogen Drøm, men en Virkelighed. Er det ikke saa, Jetive?"

Hun saa drømmende frem for sig.

"Igaar kunde jeg sagt dig imod. Idag kan jeg det ikke."

De stod begge to og saa ned paa dem, som spadserede lige under Balkonen, men alligevel var deres Tanker langt borte fra dem.

"Elskede, jeg kommer aldrig til at glemme, hvordan du idagmorges sagde: "Fordi jeg elsker ham!" Jeg kunde dø for dig, fordi du sagde det."

"Hvordan kunde jeg lade det være? Husk paa, du var forsvarsløs, fordi du elsket mig. Hvordan kunde jeg da fornegte dig. Alle Barrierer, jeg havde sat op mellem dig og mig, faldt sammen da, ved du, Prinsessen blev borte for mig da. Men det hørtes forfærdeligt ud det, jeg sagde, ikke sandt? Teatralsk, hvad?"

"Se ikke saa fortvilet ud, Kjære. Du kunde ikke for det, ved du."

"Aa, hvor jeg er ræd for imorgen", sagde hun, og hun følte, hvordan hun skalv. "Hvad vil de sige? Hvad vil de gjøre?"

"Ja, det faar vi vide imorgen. Det betyder meget for os. Hvis de ikke vil give sig. Hvad da?"

"Ja, hvad da? Hvad da?" sagde hun sagte. Harry Anguish og Dagmar kom nu langsomt opover fra Fontænen. De gik svært nær hverandre, og han bøiede sit Hoved helt ned til hendes. De stansede nedenfor Balkonen.

"De er lykkelige, de to", sagde Lorry.

"Ja de er sikrere paa sig selv", sagde hun trist.

Dagmar som instinktmæssig følte, at nogen iagttog dem, saa op. Hun greb sin Ledsager i Armen og gjorde

ham opmerksom paa de to deroppe. Men Anguish vendte sine Øine mod Nattehimlen.

"Kan du sige mig, hvad de deilige Stjerner deroppe heder du", sagde han ganske høit. Det kan ikke være Øine vel?"

"Det er bestemt Øine, ædle Herre", sagde hun, "Stjerner kan ikke være saa klare."

"Jeg troede først, det var Diamanter! Det maa da være Guder, som har slige straalende Øine."

"De har Ret, Høiærværdighed, de tilhører en Gudinde, som alle tilbeder. Jeg har hørt Tale om Mænd, som har ofret sit Liv paa den Gudindes Alter."

"Hvis ikke mit Teleskop bedrager mig, ser jeg et skjønt Offer deroppe, Alteret maa vel være et Sted i Nærheden."

"Det er ikke en Haarsbred fra hendes Øine", lo Grevinden og fløi opover Trapperne. Han fulgte hende i Hælene.

"Pas dere for Gudinden i Vrede", hørte de en klar Stemme fra Balkonen, men Harry var i Sikkerhed og raabte, gutteagtig som han var:

"Hvem er ræd, tror De?"

Prinsessen lo og saa paa Lorry. Han lo ogsaa, men hans Øine var alvorlige.

"Han har ingen Bekymring i Verden?" sagde hun.

"Jeg tror det ikke. Han elsker en Grevinde."

"Og betaler ikke nogen Pris for sin Ærgjærrighed?" sagde hun blødt.

"Ærgjærrighed er dog alligevel det usleste i denne

Verden", sagde han. "Det angaar jo bare "Jeget" i en Mand."

28de Kapitel. — Pigen fra Graustark.

En høitidelig Forsamling havde indfundet sig i Tronsalen den næste Dags Formiddag for at afvente Prinsessens Komme. De saa allesammen ængstelige, bekymrede og usikre ud.

Alle vidste, at man atter igjen stod ligeoverfor en Klimaks. Gaarsdagen var altsaa klaret, men nu var der atter noget, hvoraf hele Landets Ve og Vel afhang. Under alle Sindsbevægelserne igaar var man ligesom blet saa sløvet, at Prinsessens Erklæring ikke var blet fuldt ud opfattet. Men alle disse alvorlige, gamle Mænd havde jo alligevel Prinsessens Stemme i sine Øren, da hun reiste sig op og sagde:

"Fordi jeg elsker ham." Hvad skulde der nu komme?

Alles Øine vendte sig mod Jetive, da hun traadte ind. Hun saa bestemt og alligevel skyldbevidst ud. Hun smilte blidt, men lidt usikkert til dem og tog Plads i Tronstolen.

"Kommer nærmere, mine Venner", sagde hun. Hvor hun følte sig svag og elendig. Hvad var hun, at hun skulde herske over disse sterke, hvidhaarede, gamle Mænd.

Tilsidst sagde hun:

"Jeg er dere taknemmelige, mine Herrer for at dere allesammen er her. Igaar kom dere nedbøiet og fortvilet. Idag fordi jeg gjerne vil spørge dere tilraads angaaende Gaarsdagen. Volarez vil holde sit Løfte. Vi

vil faa Dekretet i Eftermiddag, og Graustark kan igjen trække Pusten frit. Dere tænker vel alle paa, hvordan jeg bar mig ad igaar. Jeg ved, dere var forfærdet og rystet over den Maade, hvorpaa jeg forsøgte at forsvare min Beskytters Liv. Men kanske vi heller skal forbigaa det? Det er for at diskutere min Stilling hos dere nu, at jeg har sammenkaldt dere her. Dere ved, at jeg vilde ofret mit Kongedømme for at frelse ham. Jeg vidste, at han var uskyldig, og jeg elskede ham. Dere forstod, at jeg vilde ikke se de Hindringer, som var mellem os igaar, og jeg vil det heller ikke idag. Jeg har lovet at bli den Mands Hustru, som var villig til at give sit Liv for mig og for Graustark — det Liv, som jeg elsker som Kvinde, ikke som Prinsesse."

Der blev Dødsens Stilhed i Salen. Alles Øine var fæstet paa Jetives blege Ansigt. De havde jo ventet det, men de følte sig alligevel overvældet. Hun saa ret frem for sig, turde ikke se dem i Øinene. Ingen sagde et Ord.

Onkel Caspar havde hele Tiden siddet stiv og rank. Nu sank han sammen. Hovedet faldt ned paa Brystet, og hans Stemme skalv, da han sagde:

"Mit Barn, mit Barn! Du kan ikke gjøre dette."

"Og Folket!" sagde Gaspon med lynende Øine. "Hvordan kan De paa det Vis handle mod hele Folkets Vilje. Vore Love og vore Traditioner forbyder det, De tænker paa. Amerikaneren kan ikke komme paa vor Trone. Ingen, som ikke er af kongelig Blod, kan det. Dersom De ægter ham vil vort Lands Love — De kjender dem godt — forbyde os at anerkjende Deres Giftermaal."

"Jeg ved det, mine Herrer. Men jeg beder dere revidere de Love. Den Mand, med hvem jeg vil dele min Trone, vil ikke gjøre den nogen Skam."

Hun sagde dette saa roligt, som om hun bad dem gjøre den almindeligste Ting for hende, istedetfor at hun bad dem om at styrte alt, hvad de nogensinde havde anseet for ret og rigtigt.

"Vi kan ikke forandre Naturens Lov", sagde Caspar som til sig selv.

"I det Tilfælde opgiver jeg min Trone og forlader dere. Det vil knuse mit Hjerte, tror jeg, at foretage dette Skridt, men min Kjærlighed staar foran mit Folk og min Trone

"De vilde da ikke forlade os? Opgive alt det, som Deres Forfædre har indehavt i Aarhundreder", sagde Gaspon. "Er Deres kongelige Høihed gal?"

Alle de andre stirrede bare paa hende.

"Hvor ondt det end gjorde mig — jeg vilde gjøre det alligevel", sagde hun fast, men hun turde ikke se paa sin Onkel. Hun kunde tænke sig Dommen i hans Øine. Hvor gjerne vilde hun ikke bede ham tilgive sig, men hun turde ikke give efter et Sekund.

"Jeg beder dere, mine Herrer, om at give deres Samtykke til mit Giftermaal med Grenfall Lorrry. Jeg har lovet at bli hans Hustru, men jeg bønfalder dere om at tilstaa mig denne Lykke uden samtidig at paalægge mig de Lidelser, som jeg er vis paa kommer, hvis jeg lader min Faders Trone i Stikken og forlader det Folk, til hvem jeg er saa nøie bundet, og hvis Hengivenhed jeg ved, jeg besidder. Det er ikke saa meget for mig selv,

jeg beder om dette. Mit høieste Ønske er, at mine Efterkommere vil følge mig paa Graustarks Trone."

Nu blev der en lang og varm Diskussion. Lorry var alles Yndling, men deres Prins kunde han ikke bli. Men hans Barn kunde arve sin Moders Trone. Des mere de drøftede Problemet des mere haabefuldt begyndte det hele at se ud. Hvor ofte havde ikke Prinsessen og hendes kloge Mænd overkommet større Hindringer end denne, og Grunden var, at de holdt saa meget af hverandre.

Men dette betød det samme som en ny Æra i Graustarks Historie. Nyt Liv, nyt Blod, hvem kunde vide, hvor mange Forandringer det vilde bringe. Det var første Gang i Graustarks Historie, at en Kvinde var paa Tronen, at der ikke havde været nogen mandlig Arving. Hvem Prinsessen end giftet sig med — Slægtens Linje blev dog brudt. Hvorfor saa ikke denne modige noble Amerikaner, som de alle kjendte? En efter en gav de efter, undtagen Onkel Caspar.

Han holdt en Tale, som tilsidst endte med Taarer og Hulken. Men nu havde Jetive alle paa sin Side, og hun seirede, saavidt det angik hende selv. Men man havde endda Lorry at regne med.

"Hr. Lorry ved, at vi er sammen her idag for at raadslaa, men han ved ikke, at jeg vil opgive min Krone for hans Skyld. Han sagde igaar, at han følte sig overbevist om, at dere vilde give deres Samtykke til vor Forening. Han er Amerikaner og opfatter ikke helt vore Vanskeligheder. Man har ikke den Klasseforskjel derover, ved dere. Rigdom, Intelligens — og den Stilling man indtager i Samfundet — alt det har de nok, men

ikke slig, som vi har det. Han er en stolt Mand", sagde hun, "og at han vil føle sig krænket over, at vort Egteskab skal gjøres til Gjenstand for Folkets Afstemning."

"Denne Fremgangsmaade maa jeg dog insistere paa", sagde Gaspon.

"Det vilde ikke være ret og retfærdigt af os at foretage dette Skridt uden først at spørge Folket tilraads. Om tre Maaneder kan vi have dets Sanktion."

"Jeg ved, at Graustark elsker denne tapre Amerikaner", sagde Halfont varmt. Jeg garanterer dere, at Nationen vil afgjøre Sagen til Gunst for ham. Snart kommer vi til at høre dem raabe: "Længe leve Prinsessen! Længe leve Prinsgemalen!"

• • •

"Dere reiser tilbage igjen", sagde Sitzky, Konduktøren, nogen Maaneder senere til en ung Mand, som skyndte sig nedover Platformen paa Edelweis Station hen til Exprestoget, som skulde gaa om et Par Minuter.

"Goddag, Sitzky! Det var morsomt at se Dem igjen. Ja, nu skal vi tilbage igjen", sagde Harry Anguish.

"Og De vil faa forfærdelig fint Selskab saa langt som til Wien, Sir. Ja her er det nok Fest idag. Og bare fordi hendes kongelige Høihed skal gjøre en liden Trip til Wien. Jeg tror hele Byen, Soldater og altsammen er paa Benene. Se paa hele den Masse af Mennesker. Hvordan skal vi faa Toget ud af Stationen. Kjender De nogen af de kongelige, Sir?"

"Et Par af dem", sagde Anguish og lo. Han iagttog en net liden Dame i en skræddersyet Dragt, som kom henimod ham. Det var Fru Harry van Brugh Anguish.

"Det er ikke saa let at bli kjendt med disse Folk her", fortsatte Konduktøren, "men Amerikanerne kan jo alt." Prinsessen har giftet sig med en og de siger, at han har gjemt Kronen et Steds, hvor der ikke kan komme Møl i den og tager hende saa med sig til Washington, hvor de skal bo i seks Maaneder. Tror De dette er sandt, Sir?"

"Det kan de stole paa, Sitzky. Hun reiser tilbage med os, og vi kommer tilbage med hende."

"Men hvorfor beholder han hende ikke der da, naar han først har faaet hende did?"

"Vel hun er jo fremdeles Prinsessen af Graustark, ved De, Sitzky. Hun kan ikke bo i Amerika hele Tiden."

"Hun maa komme hid for at beholde sin Bestilling, hvad?"

"Ikke saa elegant udtrykt netop, men fuldstændig korrekt. Men pas paa! Hvor finder vi vor —? Aa!" Hans Kone kom nu hen til ham, og han glemte Sitzky.

Denne vendte sig for at se paa den Procession, som nu nærmede sig. Først en Afdeling Infanteri, saa en Trop af Kavalleriet, saa en Del Ekvipager og tilsidst den kongelige Vogn med to hvide Heste foran. Den stansede, og en Herre og en Dame steg ud af den.

"Prinsessen", raabte Sitzky.

"Længe leve Prinsessen!" raabte Menneskemassen.

"Gud bevare vor Jetive".

Sitzky blev staaende som forstenet og stirrede paa den høie Mand, som nærmede sig Arm i Arm med den smilende Herskerinde af Graustark.

"Vel", stønnede han tilsidst. "Hvad skal man sige om det?"

Toget, som skulde føre dem ud mod Vesten, stønnede og pustede, Klokken ringte, Folk raabte Hurra, saa satte det sig i Bevægelse, og de saa lidt efter lidt Byen forsvinde bag sig.

Flere Timer senere, mens de rullede gjennem den ungarske Slette, saa Jetive ud af Vinduet og sagde paa sit morsomme Engelsk:

"Aa Verden! Den vidunderlige Verden! Og de stakkars — stakkars Dronninger!"

AUG 14 1913

Graustark

Af George Barr McCutcheon.

Decorah, Iowa.
B. Anundsen Publishing Company.
1913.

H17 89
LB N '13

THE LIBRARY OF CONGRESS

CKMAN
ERY INC.

DEC 88
N. MANCHESTER,
INDIANA 46962